BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

■ Sayı/Hejmar : 65 ■ 1 Haziran / Rûşper 1991 ■ 4000 TL.

Soykırım tehdidi altındaki Kürt emekçilerine sadaka değil, BAĞIMSIZLIK, ÖZGÜRLÜK, DEMOKRASİ ve SOSYALİZM gerek!

İÇİNDEKİLER

Soykırım tehdidi altındaki Kürt emekçilerine sadaka değil, BAĞIMSIZLIK, ÖZGÜRLÜK, DEMOKRASİ ve SOSYALİZM gerek! 3

Emperyalistlerin dostları yoktur, emperyalist çıkarları vardır! 8

Körfez savaşı konusunda Irak'tan doğru bir ses! 19

Vietnam'da ABD barbarlığı unutulmadı! 23

Özyönetimin ulusal çıkmazı 24

Arnavutluk'taki gelişmelere ilişkin son olarak tavır takınanlardan TDKP ve Özgürlük Dünyası ne diyor?! 25

KAWA'dan bazı görüntüler 31

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim! -I- 35

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da güncel grev mücadelesinin durumu üzerine... 38

1 Mayıs'ın devrimci geleneği Bolşevik mücadelede yaşıyor! 40

İşçi sınıfı açısından DOĞA ve İNSAN 41

Faşist Türk devletinde zorunlu askerlik yükümlülüğünün "kutsallığı" nereden kaynaklanıyor! 42

İbretlik Haberler 45

Okuyucu Mektubu 48

Kadınların Kurtuluşu Sorununda geçmişimizin değerlendirilmesi 49

KARL MARX - FRIEDRICH ENGELS
MANÎFÊSTA PARTÎYA KOMUNÎST

Komünist Partisi Manifestosu'nun Kürtçesini yayınlamaya devam ediyoruz.

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-8000 München 32

Fiyatı:
4000 TL, 4 DM,
12 FF, £ 1.25, 30 ÖS

Soykırım tehdidi altındaki Kürt emekçilerine sadaka değil, BAĞIMSIZLIK, ÖZGÜRLÜK, DEMOKRASİ ve SOSYALİZM gerek!
Kürdistan'da soykırım girişim, tehdit ve tehlikelerine karşı; emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme, bölgesel gericiliğe karşı, DEVRİM mücadelesini yükseltelim! (*)

Batılı emperyalist güçler, Saddam konusunda evdeki hesabın -şimdilik- çarşıya uymadığını ve bunun yanında Saddam rejiminin andaki alternatifinin Irak'ın Lübnanlaşması olduğunu gördükleri noktada, ayaklanmaların kan ve ateşle, emperyalist, sosyal-emperyalist güçlerin donattığı korkunç silahlarla bastırılmasına göz yumdular. Irak'ın kuzeyinde, Güney Kürdistan'da Kürt ulusunun haklı isyanının bastırılması tam bir SOYKIRIM girişimine dönüştü.

ORTADOĞU'da emperyalist, sosyal-emperyalist, gerici ittifakın, faşist Saddam Hüseyin Irak'ına karşı yürüttüğü iki yanlı, gerici, emperyalist, karşı-devrimci savaşın özellikle Irak'taki halklar açısından felaketli sonuçları her geçen gün daha açık olarak görülüyor. Bu savaş Irak'ın çeşitli milliyetlerden işçilerine, köylülerine her gün tepelerine yağan ve ölüm kusan binlerle ton bomba, yüzbinlerle ölü, yaralı, açlık, sefalet getirdi.

Bu emperyalist, haksız savaş, bölge halkları arasındaki çelişmeleri derinleştirdi, ırkçı, gerici, faşist hakim sınıfların körüklediği düşmanlık tohumlarını güçlendirdi; tüm dünyaya şimdiye dek yaşanan en büyük çevre felaketini getirdi...

Ne için? Arap ırkçısı faşist Saddam Hüseyin rejiminin komşu Kuveyt'i yutarak büyüme, büyük güç olma hevesleri; emperyalist büyük güçlerin ve bölgedeki diğer milliyetçi faşist rejimlerin Ortadoğu'daki sömürü pastasının paylaşılmasında Saddam Irak'ının kendileri açısından tehlikeli büyümesine dur demek istekleri için! Emperyalizmin Ortadoğu'ya, petrole hakim olma istekleri için!

Emperyalist, sosyal-emperyalist dünyanın –çelişmeli ve geçici de olsa– ittifak içinde Saddam Irak'ını cezalandırmak için yürüttüğü sıcak savaş, Şubat sonunda Saddam Irak'ının Kuveyt cephesindeki askeri yenilgisi ve teslimiyeti ile kapandı. Mart sonunda Irak'taki faşist rejimin onursuz teslimiyeti resmen de tescil edildi. Fakat emperyalist, gerici ittifakın muazzam askeri gücü karşısında alınan askeri yenilginin sonucu olan bu teslimiyet, Batılı emperyalist güçlerin ve onların yardakçılarının propagandasını yaptıkları ve bekledikleri üzere, Saddam rejiminin "zinde demokratik güçler" (siz Batılı emperyalizm yanlısı güçler okuyun!) tarafından devrilmesi, ya da en azından Saddam kliğinin Baas rejimi içindeki diğer kliklerce tasfiyesini beraberinde getirmedi. Saddam'ın faşist ordusunun savaştan arta kalan kesimi, bütün gücüyle ve bütün dünyanın gözü önünde, savaş sonrası Irak'ta patlayan ayaklanmaları bastırma işine girişti...

Batılı emperyalist güçler, Saddam konusunda evdeki hesabın –şimdilik– çarşıya uymadığını ve bunun yanında Saddam rejiminin andaki alternatifinin Irak'ın Lübnanlaşması olduğunu gördükleri noktada, ayaklanmaların kan ve ateşle, emperyalist, sosyal-emperyalist güçlerin donattığı korkunç silahlarla bastırılmasına göz yumdular. Irak'ın kuzeyinde, Güney Kürdistan'da Kürt ulusunun haklı isyanının bastırılması tam bir SOYKIRIM girişimine dönüştü.

Faşist Saddam celladının neleri yapabileceğini kendi deneyimi ile bilen ve emperyalizm ile işbirliğini "yüksek politika" sayan burjuva önderliklerin emperyalizmin desteğinde(!) kolay zafer beklentileri ile uyutulan, avutulan, böylece yine hazırlıksız yakalanan yüzbinler, milyonlarla işçi, köylü, emekçi Kürt, Saddam celladının ordusunun katliamından kurtulmak için evini, barkını terkedip kaçmak zorunda kaldı. Birinci Dünya Savaşı sonrasında yapılan emperyalist anlaşmalarla bölünen Kürt ulusunun bu kez, Güney Kürdistan'daki kesimi, tarihte bir çok kere olduğu gibi çıplak canını kurtarabilmek için yine yollara düştü. Bugün 1 milyona yakın Güney Kürdistan emekçisi, eğer Kürtlerin milli haklarının gaspedildiği ve Kürdistan'ın bir

(*) TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin elimize geçen bir bildirisini aynen yayınlıyoruz.

bölümünü işgal altında tutan dinci faşist İran'a; yarım milyona yakını da tarihi Kürt kıyımları ile dolu ve Kürdistan'ın Kuzey kesimini işgal altında tutan faşist Türkiye'ye sığınmayı kurtuluş olarak görebiliyorsa; bu, Güney Kürdistan'da yaşanan ve SOYKIRIM girişimine dönüşen baskının boyutları hakkında yeter bilgi veren bir olgudur...

Kürt ulusu, bugün Güney Kürdistanlıların şahsında tarihinin en büyük trajedilerinden birini yaşıyor. Sınıra –gerçekte Kürdistan olan ve emperyalist pazarlıklar sonucu Kürdistan'ın bölünüp, parçalanması temelinde çizilmiş sınıra– dayanan yüzbinlerle Kürt, ardında Saddam faşistinin napalm, fosfor bombaları ile donanmış ordusu, karşısında ise otomatik silahları üzerine çevirerek, onların sınırı geçmesini engellemeye çalışan faşist TC ordusunun askerlerini buluyor. Binlerle insan soğuktan, açlıktan, hastalıktan kırılma tehlikesi ile karşı karşıya iken, her gün yüzlercesi ölürken, faşist TC devleti Güney Kürdistanlı Kürtlerin, aslında orası da kendi vatanları olan Kuzey Kürdistan'a geçmesini engellemeyi temel sorunu olarak görüyor. Kuzey Kürdistan'ın işçileri, köylüleri Şırnak'ta, Cizre'de, Diyarbakır'da... boğazından keserek Güney Kürdistanlılara yiyecek, giyecek, ilaç vb. yardımını örgütlerken, faşist TC devleti, yardımların yerine ulaşmamasını örgütlüyor! İran'da olanlar da, aslında Türkiye'dekinden özde farklı değil! Kürt ulusu bir kez daha pratik içinde, Türk-Fars-Arap gericiliği, şovenizmi, faşizmi temelinde yükselen devletlerin dostu değil, düşmanı olduğunu görüyor!

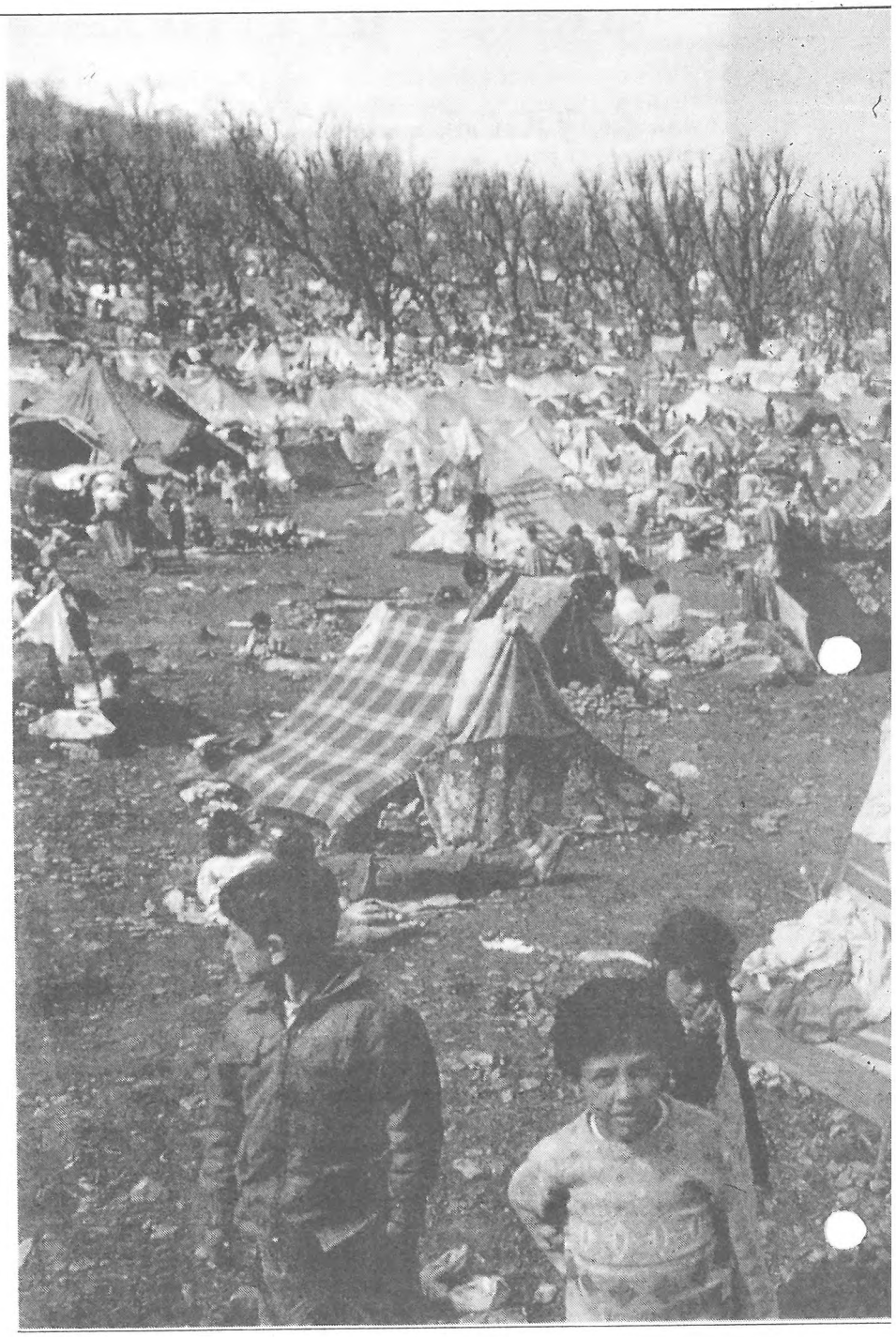

EMPERYALİSTLERİN KÜRT ULUSUNA "YARDIM"I, GERÇEKTE KÜRDİSTAN'A HAKİMİYET DALAŞINDA ÖDENEN FİYATTIR!

Bu gelişmeler karşısında emperyalist büyük güçlerin ve tüm emperyalistlerin ikili bir tavrı var. Bu tavrın birinci yanını, boyutları artık gizlenemez hale gelen soykırım tehdit, girişim ve tehlikeleri karşısında "Kürt sorunu"nun artık "çözülmesi gereken bir sorun" olarak gündeme alınması; Kürtlerin varlığının ve ezilmişliğinin "keşfedilmesi" oluşturuyor.

Bütün emperyalist dünya Mart ayı sonundan bu yana medyaları üzerinden "zavallı Kürtlere" "yardım" öğütlüyor ve örgütlüyor! Kürtler konusunda emperyalistler timsah gözyaşları döküyor! Güney Kürdistanlı sığınmacıların suratına kapanan sınırlar, açlık, hastalık, sefalet, ölümün resimleri her gün emperyalist ülkelerde evlerin sıcak odalarına taşınıyor! Kürtleri onyıllardır ezen rejimlerin, emperyalizmin sadık uşakları olduğu, bu rejimlerin elindeki Kürtleri de ezmek için kullanılan silahların, emperyalistlerden ve onların verdiği kredilerle satın alındığı vb. vb. unutturuluyor. Gelişmiş, zenginlik içinde yüzen emperyalist devletlerin sınır kapılarının, bırakalım yüzbinlerle kitlesel bir göç için, yüzlerle, binlerle ifade edilen büyüklükte siyasi sığınmacılar için bile bir iğne deliği olduğu unutturuluyor. Kendileri ırkçılığın, şovenizmin –daha inceltilmiş biçimde tabii– uygulayıcıları olanlar, utanmazca Kürtlere karşı uygulanan "kötü muamele"den yakınıyor! Emperyalistlerin Kürtlerin "kötü kaderi" üzerine döktükleri gözyaşları timsah gözyaşlarıdır! Çünkü onlar bu "kötü kader"in yapıcıları, sorumlularındandır!!!

Tavrın ikinci yanını, emperyalist büyük güçler arasında "Kürt sorunu"nun "çözümünde" söz sahibi olma, belirleyici olma dalaşı oluşturuyor. Emperyalist büyük güçlerin, bölgedeki faşist güçlerle de işbirliği içinde düşündükleri "çözüm", şu anda "bağımsız" –tabii adı bağımsız, gerçekte her yönü ile emperyalizme bağımlı– bir Kürdistan devletinin kurulmasını öngörmüyor. Çünkü böyle bir "çözüm" gerek Türkiye, gerek İran ve Suriye'nin –ve tabii Irak'ın da– "toprak ve devlet

bütünlüğünü" ortadan kaldırır bir çözümdür. Bu faşist devletlere karşı bir çözümdür. Emperyalistler ise, şu anda bu devletlerle şu veya bu ölçüde ittifak içindedir. Irak'taki Kürdistan toprakları üzerinde kurulacak ayrı "bağımsız" bir Kürt devleti de, doğal olarak Kürdistan'ın diğer parçalarına da bu yönde etki yapacağından Türkiye, İran ve Suriye'deki faşist hakim sınıflar buna da kesin karşıdırlar. Bu yüzden emperyalist güçlerin Kürdistan'ın Irak içindeki bölümü için de andaki "çözüm" planı Saddam rejimi devrilse bile, Kürdistan'ın "bağımsız" bir devlet olarak yapılanması değildir. Emperyalist güçlerin Irak için planları "Irak'ta demokrasi, Kürdistan'a –duruma göre– kültürel veya bölgesel özerklik"tir. Burda demokrasiden anladıkları, Saddam'sız bir Baas rejimi olabileceği gibi, tercihan emperyalist dünyada yerini bilen, emperyalist büyük güçlerin sözünden çıkmayan, en azından görünümde "demokrat" olan rejim de olabilir. Saddam'ın iktidarını sürdürmesi şartlarında ise, geçici çözüm olarak "koruma bölgesi" planı gündeme getirilmiş ve uygulanmaya başlanmıştır. Bu plan, Güney Kürdistan'dan Saddam rejiminin zulmünden kaçan yığınların, çok büyük bir bölümünün yine Güney Kürdistan toprakları üzerinde, Irak'ın resmi sınırları içinde olan ve fakat askeri olarak emperyalist büyük güçlerin ordularının "koruması"nda olan alanda geçici olarak yerleştirilmesini öngörmektedir. Irak devletinin resmi sınırları içinde olan toprakların 36. enlem dairesinin kuzeyinde kalan kesimi bugün fiilen ABD, İngiliz, Fransız askerlerinin işgali altındadır. Türk faşist devleti bu işgale lojistik destek sağlamakta ve evet işgale kendisi de katılmaktadır. Kürt ulusu, ABD, İngiliz, Fransız... askerlerinin Kürdistan toprakları üzerinde kurduğu kamplarda, ancak "hayırsever" emperyalist devletlerin yaptığı "yardımlar" sayesinde varlığını sürdürebilen bir dilenci hayatına sürülmekte; "sadaka" ona yardım olarak sunulmakta, Kürt ulusunun ezilmesinin, sömürülmesinin suçortakları ve gerçek patronları, ona kendilerini yardımcı olarak tanıtmaktadır.

Emperyalist büyük güçler arasında şimdi "yardım" yarışı başlamıştır! Her biri, nasıl olurda, ben de bu kamp ların oluşturulmasına katılabilirim hesapları içindedir. "İnsanseverlik", "hayırseverlik" vb. olarak sunulan "yardım"lar, gerçekte emperyalistlerin Kürt halkına değil, kendi kendilerine yaptıkları yardımlardır.

Bu "yardımlar", genelde Ortadoğu'ya hakimiyet dalaşının bir parçası olarak yürüyen Kürdistan'a hakimiyet dalaşının ödenen fiyatıdır. Bütün emperyalist büyük güçlerin planladıkları toplam yardımın en iyimser hesapla 1 milyar doları geçmeyeceği ve bunun Körfez savaşının iki günlük masrafı olduğu bilindiğinde, bu ucuz fiyatın gerçek boyutu ortaya çıkar! "İnsanlık" adına yürüyen bu iğrenç hakimiyet dalaşında, şimdilik ABD emperyalistleri önemli avantaj elde etmiş durumdadır. Fakat diğerleri de pay kapma, paylarını büyütme savaşımını bırakmıyor. Mesela Alman emperyalizmi, bir yandan "Türkiye ile olan dostane ilişkileri"ni, Güney Kürdistan'a "yardım" için (!!!) kullanmaya çalışırken, diğer yandan İran'da "yardım"ı esas örgütleyen emperyalist büyük güç rolüne soyunmaktadır. Alman emperyalistleri bugün resmi anayasalarını çiğneyerek, NATO ülkeleri dışında da "insani yardım" maskesi altında asker konuşlandırmakta ve anayasayı bu pratiğe uydurmak için değiştirmenin hazırlıklarını yapmaktadır.

GERÇEK ULUSAL KURTULUŞ İÇİN TEK ALTERNATİF DEVRİMDİR!

Biz Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden Komünistleri, emperyalist büyük güçlerin Kürdistan'a hakimiyet dalaşlarını "hayırseverlik", "Kürt ulusunu koruma" vb. olarak tanıtma sahtekarlığını nefretle kınıyoruz. Ne Kürt ulusu, ne de hiç bir ezilen ulus, em-

peryalistlerin neslini tükettikleri türleri korumak için gündeme getirdikleri "koruma bölgesi"ne layık değildir. Kürt ulusu, kendi vatanında Türk-Arap-Fars şovenizminin uyguladığı yer yer soykırım girişimlerine varan ulusal baskıya, ezilmeye layık değildir! Kürt ulusu, kendi toprakları üzerinde, Türk-Arap-Fars işgali altında, ya da şimdi olduğu gibi emperyalizmin koruyuculuk diye yutturduğu doğrudan işgali altında yaşamaya layık değildir...

Kürt işçisi, Kürt emekçisi kendi devrimci mücadelesi ile, yaşadığı ülkelerdeki diğer milliyetlerden işçi ve emekçilerle proleter enternasyonalisti birlik içinde yürüteceği devrim mücadelesi ile kuracağı; emperyalizmden, sosyal-emperyalizmden gerçekten bağımsız özgür bir vatana; emperyalistlerin sahte demokrasisine değil, gerçek bir Halk Demokrasisi'ne, sınıf mücadelesinin, devrimin durmaksızın sürdürülmesi ile, sosyalist devrimle kazanılacak sömürüsüz bir Kürdistan'a, Sosyalist bir Kürdistan'a layıktır!

Emperyalist büyük güçler, şimdi emperyalist, sosyal-emperyalist dünyada değişen güç dengelerine uygun olarak, bir yeniden paylaşım dalaşı yürütüyorlar. Bu paylaşım dalaşından çıkacak düzene emperyalistler ve yardakçıları "yeni düzen" adını veriyor. Bu paylaşım dalaşında emperyalist büyük güçlerin hepsi, ezilen halklar konusunda, bunların kaderinin emperyalist büyük güçlerce tayin edilmesi gerektiği noktasında birleşiyor! Ezilen ulusların kaderlerinin emperyalist büyük güçlerce, onların ihtiyaçlarına göre tayini ve bunun için Birleşmiş Milletler Örgütü'nün kullanılması, bu belirlemenin "insanlık", "demokrasi", "insan hakları" gibi lafta yüce amaçlar ardına gizlenmesi, çok gürültüsünü ettikleri "yeni" düzenin temel taşlarından biridir. Irak'a karşı savaş ve Kürdistan'daki gelişmeler, şimdi şekillenen "yeni" düzende ezilen halklara biçilen rolün ne olduğunu açıkça göstermektedir.

"Ya emperyalist sadakalarla yaşamayı; insanlık adına, insanlık onurunu ayaklar altına alan kölece, dilencice yaşamayı "kurtuluş" olarak, emperyalist işgal askerlerini "kurtarıcı" olarak gör; ya da ölümlerden ölüm beğen! Açlıktan, hastalıktan, soğuktan ölme ile, fosfor bombası, işkence, zulüm altında ölümü seç!" Emperyalistlerin Kürt ulusuna, Kürt emekçilerine –sadece onlara değil, onların şahsında tüm ezilen uluslara, halklara– sundukları "çözüm" budur! Ve ne yazık ki bu çözüm, ufukları emperyalizmin yardakçıları "solcu" çanak yalayıcıları tarafından da karartılmış dünya işçilerinin ve emekçilerinin büyük çoğunluğuna da andaki tek "gerçekçi" çözüm olarak kabul görmektedir.

Bizler; Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın Kürt, Türk, Ermeni, Arap... bütün milliyetlerinden TKP/ML(BOLŞEVİK) saflarında birleşmiş olan Komünistleri, emperyalizmin bu onursuz, halk ve işçi düşmanı sahte çözümüne hayır diyoruz! Kürt ulusunun tek ve gerçek kurtuluş yolunun, bütün ezilen ulus ve halklarda olduğu gibi, DEVRİM olduğunu söylüyoruz!

Kürt işçi ve emekçilerine biricik gerçek yardımın, EMPERYALİST DÜNYA SİSTEMİNİ YIKMAK İÇİN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ mücadelesini yükseltmek olduğunu söylüyoruz! Emperyalist dünya sistemini yıkılmaz sayan "gerçekçiliği" reddediyoruz!

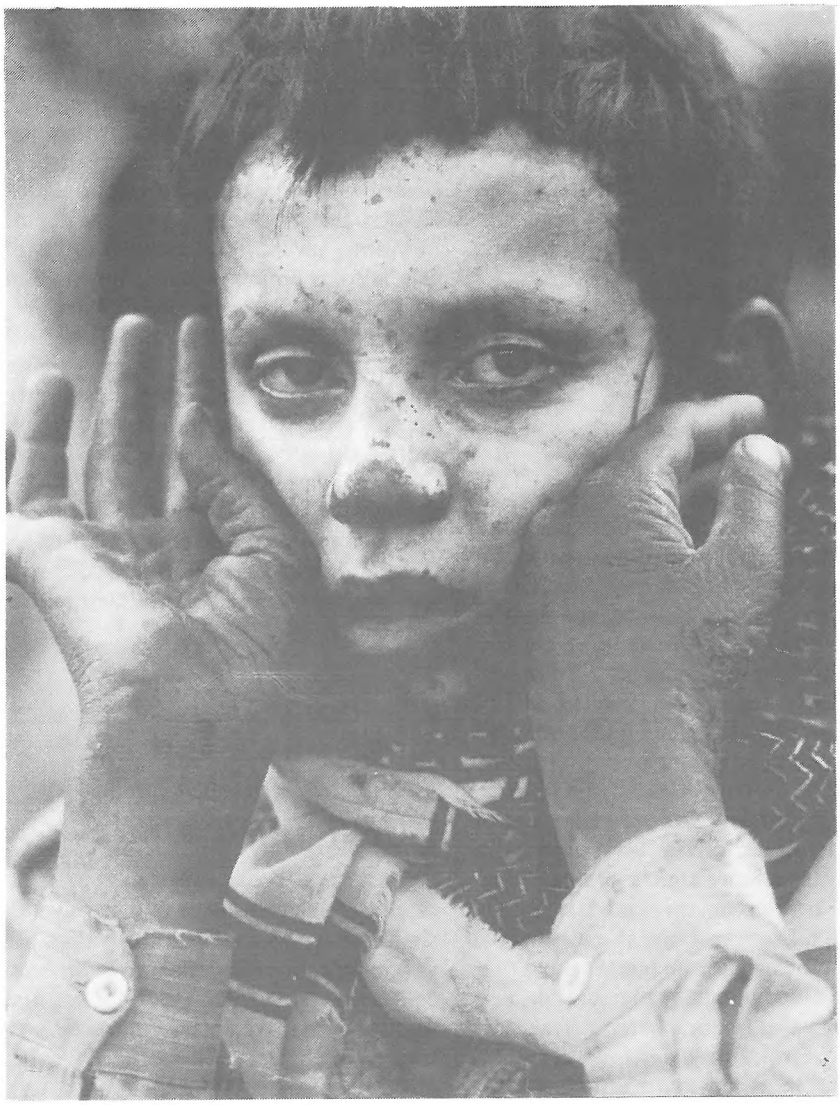

TÜRK ŞOVENİZMİNE ÖLÜM!

Türk milletinden işçiler, köylüler, emekçiler! Size sesleniyoruz!

Türk burjuvazisi ve toprak beylerinin eli, Türk olmayan milliyetlerin kanına bulanmıştır. Sizi de ezen ve sömüren, ve baş düşmanınız olan, emperyalizmin işbirlikçisi Türk hakim sınıfları, bu yüzyılın ilk soykırımının, Ermeni ulusuna uygulanan soykırımın suçlusudur!

Faşist Türk hakim sınıfları, Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı başkaldırılarını Ağrı'da, Zilan'da, Dersim'de onbinlerle Kürt emekçisini öldürerek, yüzbinlercesini yurtlarından sürerek bastırmıştır. Bugün de bu faşist hakim sınıflar, Kürt ulusunun ulusal uyanışını ve direnişini bastırmak için Kuzey Kürdistan'da faşist terör estirmektedir.

Bu faşist Türk hakim sınıfları, şimdi faşist Saddam rejiminin soykırım tehditlerinden kaçarak Kuzey Kürdistan'a geçmek isteyen Güney Kürdistanlıları, işgal altında bulundurdukları Kuzey Kürdistan sınırında tutarak, bir kez daha Kürt ulusunun en büyük düşmanlarından biri olduğunu gösterdi. Kürt ulusuna karşı katliam konusunda, Türk faşistlerinin Saddam faşistinden özde ayrı olduğu bir nokta yoktur. Türk faşist hakim sınıfları, Güney Kürdistanlıları Kuzey Kürdistan'a –silah zoruyla– sokmamakla

kalmadı, aynı zamanda, Kuzey Kürdistanlı emekçilerin topladığı yardımların yerine ulaşmasına da bir sürü engel çıkardı, çıkarıyor. Türk faşistleri şimdi emperyalist ağababalarının yanında, Güney Kürdistan'ın işgaline katılıyor. Şimdi sizlerin ve tüm dünyanın gözü önünde bir kez daha Kürdistan'ın sınırları emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından çiziliyor. Kürt ulusunun milli hakları ayaklar altına alınıp, çiğneniyor, ve bu yapılanlara utanmazca "yardım" adı veriliyor!

Türk işçi ve emekçileri, geçmişte Türk olmayan milliyetlere karşı uygulanan soykırım ve katliam siyasetlerine karşı yeterli ve tutarlı bir mücadele yürütmeyerek, tersine Türk burjuvazisine bu alanda destek vererek, bu suçun sorumluluğuna ortak olmuştur. O böylece "bir başka halkın" ezilmesine, köleleştirilmesine seyirci kalarak, yer yer aktif olarak da katılarak, kendi kölelik zincirlerini de kalınlaştırmıştır. Şimdi Türk milletinden işçiler ve köylüler bu alanda yeni bir sınavla karşı karşıyadır! Hakim sınıflar, yine milliyetçiliği körükleyerek, "Kürt siyasetinde" yığınlardan destek istemektedir! İşçi ve emekçiler bu destek isteğini red etmeli; faşist Türk devletinin ideolojik temel direklerinden biri olan Türk şovenizmine karşı, onun her türüne karşı mücadele etmeli, Türk şovenizminin üzerindeki etkilerinden arınmalı, Türk hakim sınıflarına karşı DEVRİM mücadelesini yükselterek Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını kazanmasında üzerine düşeni yerine getirmelidir! Kürt emekçilerine Türk işçi ve emekçilerinin vereceği en büyük enternasyonalist destek ve yardım; Türk faşist devletini, Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanacağı şartları yaratmayı ve tüm milliyetlere tam hak eşitliğini sağlamayı programına yazan DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ ile yıkma mücadelesini yükseltmektir!

ÇÖZÜM MİLLİYETÇİLİKTE DEĞİL, PROLETER ENTERNASYONALİZMİNDE!

Kürt ulusundan işçiler ve köylüler! Sözümüz size!

Bir kez daha ihanete uğradınız! Bir kez daha gerici burjuva, toprak ağası, toprak beyi, küçük-burjuva önderlikler size kurtuluşun emperyalistlerce ve gerici faşist güçlerce armağan edileceğini; onların desteği ile gerici önderliklere sahip Kürt örgütlerinin devrim yapıp, sizleri özgürlüğe, bağımsızlığa

kavuşturacağını vaad ettiler!

Onlar savaş sırasında ve özellikle de sonrasında Saddam Hüseyin Irak'ında oluşan muazzam devrimci durumda işçi ve emekçi yığınları silahlandırıp, ayaklanmaya önderlik edecek yerde, emperyalist büyük güçlerin ve bölgedeki işçi ve halk düşmanı faşist İran-Suriye-Türkiye'nin başkentlerinde pazarlıklar yürütmeyi tercih ettiler. Devrimi ve kurtuluşu, emperyalistlerden bekleme yönünde eğitilen yığınlar bir kez daha hazırlıksız yakalandılar. Evet, size karşı ölüm kusan silahlarla saldırıya geçen Saddam Hüseyin canisi önderliğindeki Arap ırkçısı faşist Irak rejimi, bugünkü Kürt kıyımının, soykırımın esas suçlusudur! Ve fakat, Irak rejiminin saldırısı karşısında kaçmak, yenilmek kader değildi, değildir! Bu kaçışta, bu yenilgide, emperyalistlerin çadırına, aşına, ekmeğine onursuz muhtaç edilmede, Kürt ulusal hareketinin bugünkü burjuva, feodal, küçükburjuva önderliklerinin de büyük sorumluluğu ve payı vardır!

Bu gelişmeler bir kez daha, özgür, bağımsız, demokratik bir Kürdistan'ın burjuva önderliklerle, emperyalistlerle pazarlıklarla kazanılamayacağını göstermiştir. Kürt ulusundan işçilerin, köylülerin gerçek kurtuluşu, Türk-Arap-Fars şovenist ırkçı faşist rejimlerinin yıkılmasından, Kürt ulusunun ayrılma hakkının devrimle kazanılmasından geçmektedir.

Bunun yolu, Kürt ulusundan işçilerin, bulundukları ülkelerde diğer milliyetlerden işçilerle sınıf örgütlerinde devrim için birleşmelerinden; Kürdistan'ın işgal altındaki her parçasının o ülkelerde faşist devletleri yıkacak işçi sınıfı önderliğinde devrimlerle yıkılmasından geçmektedir! Gün, kötü kadere küsmek değil, sınıf örgütlerinde, diğer milliyetlerden sınıf kardeşleri ile örgütlenmek, burjuva önderlikleri elinin tersi ile itmek günüdür! Gün, DEVRİM için mücadele günüdür!

• • •

Türkiye'nin-Kuzey Kürdistan'ın sınıf bilinçli kadın erkek tüm işçileri... Sözümüz size!

Emperyalizmin nasıl bir barbarlık olduğunu, bugün Kuzey Kürdistan - Güney Kürdistan arasında çekilmiş suni sınırlarda yaşanan trajedi bir kez daha gösteriyor! Bu barbarlığın tek alternatifi sosyalizmdir! Komünizmdir!

Fakat, Doğu Bloku ülkelerinde şimdi çatır çatır çöken, adı sosyalist, gerçekte emperyalist; adı sosyalist, gerçekte faşist rejimler değil; Marx, Engels, Lenin, Stalin'in eserlerinde ortaya konan, Lenin-Stalin önderliğinde Sovyetler Birliği'nde ilk uygulamaları yapılan gerçek Sosyalizm! Bu Sosyalizm, ancak sizin elinizde ve sizin önderliğinizde birleşen işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi ile gerçek haline gelebilir ve er geç gelecektir. Bunun için sınıf bilinçli işçiler, kendi öncü müfrezelerinde örgütlenmeli, birleşmelidir! Türkiye-Kuzey Kürdistan'da TKP/ML(BOLŞEVİK), Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış, oportünizmin, revizyonizmin her türü ile amansız ideolojik mücadele içinde inşa edilen gerçek Marksist-Leninist partidir! Bu partinin inşasına katılmak, omuz vermek, tüm sınıf bilinçli kadın erkek işçilerin görevidir! Gün örgütlenme, gün mücadele günüdür! Görev başına!

20 Nisan 1991

Türkiye Komünist Partisi/
Marksist-Leninist (BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi

Emperyalistlerin dostları yoktur! Emperyalist çıkarları vardır!!!

Hakim burjuva ve feodal sınıfların ve siyasal örgütlerinin devrimci dinamikleri yoktur! Bunlar emperyalizmin yerli işbirlikçileri "müşterileri"dir!

KÜRDİSTAN yine tarumar... Kürt halkı yine kan revan içinde... Bu ne tükenmez çile?! Bu ne dinmez acı?! Bu nasıl yaradır, göz göz olmuş kapanmaz. Dinmez, kanar ılgıt ılgıt!!! Bu kaçıncı yenilgi, bu kaçıncı göç, bu kaçıncı kaçıştır, Kürdün sırtlanlar arasında pay edilmiş kendi özyurdunun bir parçasından ötekine?

YÜZ BİNLERİN GÖÇÜ
Kuzey Irak'ta yüz binlerce insan göç ediyor. Kilometrelerce uzunlukta insan kuyrukları oluşuyor. Kendi öz evinden, yuvasından kaçmanın acısıyla soğuğa, yağmura ve açlığa direnen Peşmerge ailelerinin bugün tek hedefi bir an önce Türkiye'ye ulaşmak.

"OLSAYDI EĞER BİR KRALIMIZ
İYİLİK SAHİBİ BİR ŞİİR İSTEYENİMİZ.
BİZİM DE KÜLÇEMİZ SİKKEYLE BASILIR
BU DENLİ REVAÇSIZ KALMAZDI..." (1)

Yine yol göründü Kürde... Kendi özyurdunun güneyinden kuzeyine... Kuzey doğusuna... Yenik... Yıkkın... Perişan... Neden! Neden!! Neden!!!

Yok yararı kimseye, ağlayıp dövünmenin; hedefsiz hırçınlığın, bilinçsiz öfkenin! Şimdi yapılması gereken; acıları, hıncı, öfkeyi içimizde bastırıp anlamaktır!!!

Bu nasıl yaradır, göz göz olmuş kapanmaz; kanar ılgıt ılgıt...

Bu kaçıncı yenilgi? Bu kaçıncı göç? Bu kaçıncı kaçıştır, aynı siyasal örgütlerin ve önderlerin öncülüğünde?!

Utanç verici, boş laftır; "ABD bizi aldattı, sözünde durmadı" demek...

Sömürüye açık, aldanmaya uygun olanın yazgısıdır "aldatılmak"; aldatmanın "erdem" olduğu emperyalist kapitalist dünya sisteminde. Emperyalizm ve proletarya devrimleri çağında (günümüzde), bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin hakim burjuva ve feodal sınıfları, şu ya da bu emperyalist büyük gücün yerli işbirlikçileri, taşeronları, "müşterileri"dirler... Emperyalist güçlerle işbirlikçileri, "müşterileri" arasındaki ilişkilerde, alışverişte her şey rezilce bir aldatmacadan, birbirlerini dolandırmadan, acımasızca kazıklanmadan ibarettir...

"Biz, düşmanlarımız tarafından askeri yenilgiye uğratılmış değildik. Dost-

larımız tarafından yıkıldık. Sayın Başkan, biz dostlarımızın yardım vaadine güvenerek bir savaşa girdik; fakat ansızın, kendimizi yalnız bulduk. Eğer Amerika'nın verdiği söze tam olarak inanmasaydım, halkımı bugün içinde düştüğü felaketten kurtarabilirdim." (Molla M. Barzani; Güney Kürdistan'da, 1975 yenilgisinin ardından ABD başkanı Carter'a yazdığı mektuptan.)

Daha 16 yıl önce, 1975'de Güney Kürdistan'da yaşanan ağır yenilginin emperyalist aldatmacanın dolandırıcılığın özetidir bu...

Kimdi Molla M. Barzani? Güney Kürdistan'da, feodal beyler ve işbirlikçi burjuvaların siyasal lideri! ABD emperyalizminin, Güney Kürdistan'daki yerli işbirlikçilerinin temsilcisiydi. Bu sınıfların ve bunların temsilcileri siyasal örgütlerin ve liderlerin ABD'ye olan "dostluklarından" kuşku duyulamaz. Ne varki, ne ABD'nin ne de feodal Kürt beyleri ve emperyalizm yanlısı Kürt burjuvalarının, bunların siyasal temsilcileri örgütlerin ve liderlerin, Kürt işçilerine, Kürt köylülerine, genel olarak Kürt emekçi yığınlarına dost olmadıkları, olmayacakları da kesin bir gerçektir! ABD DEVLETİNİN DOSTLARI YOKTUR! EMPERYALİST ÇIKARLARI VARDIR!!!

"Wall Street Journal"ın 1976 yılında CIA'nın Kuzey Irak'taki operasyon konusunda yayınlanan bir kongre (ABD Kongresi /BN) raporundan yaptığı alıntılar belki de çok şeyi açıklamaktadır:

"Ne İran Şahı, ne de ABD Başkanı bu kişiler (Kürtler) için bir zafer hedeflenmemiştir. Müşterilerimiz savaşmaya teşvik edilirken, kendilerine politikamızın bu olduğu hiç bir zaman söylenmemiştir..." (Basından)

Ne ilkeli tutum(!) Ne dürüst davranış(!) Emperyalistlerin siyasal ve toplumsal karakterleri budur! Dostluk, emperyalistlerin emperyalist sistemin doğasına terstir! Emperyalizm ve proletarya devrimleri çağında, yani bugün, gerçek dostluk, ilkeli tutum ve dürüst davranış, politikada açıklık ve tutarlılık yalnızca uluslararası işçi sınıfının sınıf bilinçli güçlerinin dünya görüşünde, siyasal ve toplumsal ilişkilerinde, pratiğinde vardır. Emperyalist güçlerde ve onların "hükümran" yerli işbirlikçilerinde dostluk arayanların, onlarla "dostluk"(!) kuranların sonuçta elde edebilecekleri tek şey, her zaman aşağılık bir "dost" kazığı olmuştur! Oluyor! Ve olacaktır!

Emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine (siyasal, ekonomik, kültürel vb. kuruluşlarına) "müşteri" ve dost olanların kaçınılmaz sonları, fena halde aldatılmak, resmen dolandırılmak, acımasızca kazıklanmaktır!

Güney Kürdistan'da Kürt feodal beyleri ve emperyalizm yanlısı burjuvalar, bunların siyasal temsilcileri olan parti ve örgütlerin (en başta KYB ve KDP) dün ve bugün emperyalizme "müşteri" olmaktan öte hiç bir tarihsel işlevleri olmamıştır! Bundan böyle de olmayacaktır! Çünkü bu sınıflar ve siyasal örgütleri nitelik olarak, hiç bir zaman devrimci dinamizme sahip olamamışlardır! Bundan böyle de olamayacaklardır! Bu sınıfların ve siyasal örgütlerinin. bu örgütlerin önderlerinin, Kürt işçilerine, Kürt köylülerine, genel olarak Kürt emekçi yığınlarına verebilecekleri olumlu hiç bir değerleri yoktur. Genel olarak Kürdistan tarihinde uğranılan peş peşe ağır yenilgilerin Kürt işçileri, Kürt köylüleri ve emekçi yığınlarının iliklerine işleyen acıları bunun kanıtıdır!!!

Kürt feodal ve emperyalizm yanlısı burjuva sınıfların, bunların Güney Kürdistan'daki siyasal örgütleri KYB-KDP'nin ve Celal Talabani-Mesut Barzani gibi önderlerin Kürt emekçi yığınlarına verebilecekleri, her zaman bir öncekinden daha ağır bir yenilgiyle yaralarına tuz basmaktır...

Bunlar Kürt işçilerine, Kürt emekçilerine tümüyle yabancı ve özünde onlara düşmandırlar! Bunlar tarih sahnesine çıktıkları andan beri, hiç bir zaman ve hiç bir koşulda Kürt işçileri ve emekçi yığınlarıyla kaynaşmayı, onların sonsuz enerjilerini yaratıcı yeteneklerini harekete geçirip örgütleyerek, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesinde esas olarak buna dayanıp güvenmeyi; yanı sıra bölgedeki Arap, Türk, Fars, Süryani, Ermeni ve diğer halklardan emekçi yığınların dostluğunu ve desteğini kazanmayı akıllarından bile geçirmeyip, her zaman ve her koşul altında, emperyalist güçlerin ve bunların bölgedeki "hükümran" işbirlikçilerinin "dostluğunu" ve "yardımını" aramalarının, yalnızca buna güvenmelerinin özünde yatan neden; bu sınıfların siyasal örgütleri ve önderlerinin, Kürt işçileriyle, Kürt emekçileriyle, aynı zamanda bölgedeki öteki ulus ve azınlık milliyetlerin işçi ve emekçi yığınlarıyla aralarındaki uzlaşmaz sınıf çelişkileri ve bu çelişkilerin yarattığı sınıf düşmanlıkları, sınıf kinleri; bunlardan kaynaklanan derin güvensizlik ve korkularıdır!

Sözkonusu sınıfların, siyasal örgütlerinin ve önderlerinin çıkarları ve yaşamları doğrudan doğruya emperyalizme bağlıdır! Bunlardan Kürt feodal toprak ağaları, emperyalizmin özel önlemlerle yaşatıp kendisine dayanak olarak kullandığı miyadını çoktan doldurmuş antika bir sınıf, Kürt ulusunun bağrında habis bir urdur... Devrimci dinamizm bir yana, çarpık kapitalist gelişme dinamikleri de siyasal bağımsızlıktan yoksun oldukları için son derece yetersiz olan işbirlikçi Kürt burjuvaları, emperyalizme bağımlı "hükümran" burjuvaların emperyalistlerle ilişkilerinde belli bir yere dek sahip oldukları "taktik direnç"ten de yoksun, emperyalizmin kapıkulu "müşterisi" olmaktan öte Kürdistan'da hiç bir işlevi olmayan cılız, güdük, güvensiz ve korkak bir sınıftır!

Her iki sınıfın siyasal örgütlerinin ve önderlerinin emperyalist güçler arasında, baskın gelen emperyalist güce kul köle olmaktan başka seçenekleri yoktur! Bunlar Kürdistan'da siyasal, ekonomik, askeri, toplumsal, sosyal hiç bir alanda, emperyalizmden bağımsız (kalıcı ve kesin) ileriye tek bir adım atamazlar! Böyle bir şey, maddenin doğasına terstir. Sorunu salt felsefi planda ele alıp spekülatif bir varsayımla attıklarını varsaysak bile, bu kez de

"YÜRÜDÜ GİDİYOR GÖÇÜMÜZ... GÜLMEZ AĞLAMAZ İÇİMİZ... İNSAN OLMAKTIR SUÇUMUZ!" (2)

attıkları ileriye doğru adımın, işçi ve emekçi sınıfların tarihsel olarak ilerlemelerine yolaçtığını, bunun da kendi sınıf çıkarlarını zedeleyip varlıklarını tehdide yöneldiğini görüp paniğe kapılarak gözyaşları içinde emperyalistlerin ayaklarına kapanacaklardır...

İşte bunlar, emperyalizmin Kürdistan'daki yerli işbirlikçileri, "müşterileri", feodal ve emperyalizm yanlısı burjuva sınıflar, bunların siyasal örgütleri ve önderleridir; peş peşe gelen ağır yenilgilerin ve bu yenilgilerin açtığı Kürt işçilerinin, emekçi yığınlarının durmaksızın kanayan göz göz olmuş yaralarının, ulusal ve toplumsal tutsaklığının, ezilmişliğinin Kürtler içindeki birincil sorumluları!

Bugün olanlara öfkelenip, dövünmenin, yaşanan yenilginin emekçi yığınlar üzerindeki ağır sonuçları üzerine "insanlık" nutukları çekmenin, kimseye hiç bir yararı yoktur! Olanlar, çöken, son demlerini yaşayan emperyalizmin günlük marifetleridir! ABD emperyalizmine ve bölgedeki yerli işbirlikçilerine lanetler yağdırıp, emperyalist-kapitalist dünyanın çeşitli kuruluş ve güçlerine "acil" yardım çağrıları yapmak, örgütsel ve kişisel vicdan larını kurtarmak isteyenlere, kendilerine özgü bir "gönül" rahatlığı sağlayabilir... Ama, ulusal ve toplumsal bütün özlük hakları ellerinden zorla alındığı gibi, emperyalizmin bölgedeki dengeleri her yeniden düzenleme girişiminde manivela olarak kullanılan Kürdistan işçi ve emekçi yığınlarının ulusal ve toplumsal sorunlarının çözümüne hiç bir katkısı olmayacaktır!

Şu da unutulmamalıdır: İçli çağrılar olmasa da, emperyalist dünyanın "insancıl"(!) kurum ve güçleri, yine "yardıma" koşacaklardır. Ama bunlar yaptıkları "yardımın" her kuruşunu bölgedeki pazar dalaşında pay kapmanın, paylarını çoğaltmanın yatırımı olarak hesaplayıp yardımlarının diyetini şu ya da bu yolla alçakça bir yüzsüzlükle isteyecekler. Çeşitli güçleri yanlarına çekmede şantaj malzemesi olarak kullanacaklardır... Bunların "yardımı" minnetli "yardım"dır!

Bütün sorun şudur: Kürdistan'da ulusal ve toplumsal kurtuluşun sağlanabilmesi için, bugün yapılması gereken nedir? Atılması gereken ilk adım, kavranması gereken ilk halka hangisidir?

Kürdistan işçi sınıfı önderliğinde, emekçi yığınların, toplumsal kurtuluşları için, kendi bağımsız sınıf örgütleriyle mücadeleye atılmaları, Kürt feodal ve emperyalizm yanlısı burjuva sınıflar ve bunların örgütleri ve önderlerini saf dışı bırakarak, kendi toplumsal ve buna bağlı olarak ulusal geleceklerini kendilerinin belirlemesi zo-

TRAJEDİ ÇOCUKLARI Savaş, kan ve baruttan en çok da çocuklar nasibini aldı. Binlerce çocuk henüz yaşamın ne olduğunu bile anlayamadan sefalet ve açlık ile karşı karşıya. Yarının da onlara neler getireceğini bilmiyorlar. İşte Saddam zulmünden kaçan Peşmerge yavrularının acı durumu. (Fotoğraf: Yavuz YÜKSEL / ULUDERE, MİL-HA)

BAK ŞU BEBELERİN GÜZELLİĞİNE...
KAŞI DESTAN, GÖZÜ DESTAN, ELLERİ KAN İÇİNDE...
HOR BAKTILAR MI KARINCAYA?
KIRDILAR MI SERÇENİN KANADINI?
VURDULAR MI KARACANIN YAVRUSUNU?
YA SİZ, NASIL KIYDINIZ BUNLARA!" (3)

"ÖYLE MAHSUN DURMA...
ÖYLE YIKMA KENDİNİ...
BİR UMUDUM SENDE,
ANLIYOR MUSUN?!" (4)

runluluğu! Bugün Kürdistan gerçeğinde yapılması gereken budur! Kavranılması gereken ana halka, atılması gereken ilk adım budur!

Molla M. Barzani önderliğinde 1975'te Güney Kürdistan'da uğranan hezimetten, yaşanan emperyalist aldatmaca ve dolandırıcılıktan yalnızca 16 yıl sonra, Ortadoğu piyasasında ABD'nin kurduğu "denge tezgahı"na yeniden "müşteri" olan (başka seçenekleri yok!) bu sınıfların siyasal örgütleri ve "yüksek politikacı" önderlerinin kukla niteliklerini görüp anlamak gerekir... Bu sınıflar, bu örgütler ve önderleri, 1975'te hezimete uğrayan, ABD emperyalistlerince dolandırılıp aldatılan, piyon olarak kullanılan aynı sınıflar, aynı örgütler ve aynı önderlerdir! AYNI ÖRGÜTLERİN VE AYNI ÖNDERLERİN 75 YENİLGİSİNDEN 16 YIL SONRA AYNI SINIFLAR HESABINA...

ABD-Kürt pazarlığı

Turan YAVUZ • WASHINGTON

● Başkan Bush savaş sonrası Irak'ın yeniden yapılanmasında önemi bir rol oynayabilmek için ağırlığı Irak'taki azınlık gruplarına verdi. ABD'nin Kuzey Irak'ta ayaklanan Kürtlerle temasını Suriye Büyükelçisi Cercıyan sağlıyor. Büyükelçi, Kürt temsilcileriyle günlük olarak görüşüyor ve izlenimlerini Beyaz Saray'a bildiriyor.

Pazarlıkta, "müşteri" (Celal Talabani...), CIA ve Senato üyeleriyle onur kırıcı bir düzeyde tezgah altından pazarlığı sürdürürken, patron (ABD yetkilileri), alışverişe ve pazarlığa ilişkin kesin görüşlerini kamuoyuna açıklamakta bir sakınca görmüyor... Biliyor ki "müşteri" çantada keklik(!) Biliyorki "müşteri" kovulsa da gitmeyecektir...

Emperyalizme böyle bağımlı olanların emperyalistlerle pazarlık gücü hiçtir!

Korkak, düşkün işbirlikçi burjuvaların, feodal köylü kurnazlarının yapabilecekleri tek şey, bölgede sarsılan dengelerin yeniden düzenlenmesi sürecinde, kendilerine gösterişli bir piyon rolü, konumu kapmak, emperyalistlerin gözüne girmektir...

Kürt ulusunun siyasal bağımsızlığı, ayrılıp ayrı devletini kurma hakkı, emperyalistler uygun görmedikleri sürece sözkonusu değildir(!)

Çünkü bunlar, gerçekçidirler(!)

Bunlar öylesine gerçekçidirler ki, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devletini kurması "bir rüya"dır! Böyle bir şey, emperyalistlerin "oluru" alınmadan olanaksızdır(!)

"Gerçekdışı bir hedeftir..."! Bütün bunlar kimlerin, hangi sınıfların gerçekleridir? Her sınıfın gerçeği ayrıdır. Her sınıf kendi gerçeğini yaratır! Her sınıf kendi gerçeğini yaşar! Emperyalizmin Kürdistan'daki yerli işbirlikçileri, "müşterileri" feodal ve burjuva sınıflar da, sınırları ve temel özellikleri emperyalistlerce belirlenen kendi gerçeklerini yaşamak zorundadırlar; yaşıyorlar da...

İşte bunların sınıfsal gerçekleri:

Mesut Barzani

Celal Talabani

● 'BAĞIMSIZLIK İSTEMİYORUZ'

Celal Talabani, Birand'ın sorularını şöyle yanıtladı:

▶Soru: **Kontrolü elinize aldığınıza göre, bundan sonra ne yapacaksınız? Otonomi mi, amacınız nedir?**

Talabani: İstesek bağımsızlığımızı ilan edebiliriz. Ancak bunu istemiyoruz. Hedefimiz Araplar, Türkmenler ve Kürtlerin oluşturacakları bir federasyon kurmak. Otonomimizi kazanmak, temel haklarımızı elde etmektir. İşte bu çerçevede geçici bir hükümet kuracağız, ardından da seçimleri yapacağız. Bütün bunları da Irak'ı bölmeden, demokratik bir Irak devletinin içinde gerçekleştireceğiz.

▶Soru: **Bağımsızlığı etrafımızdaki diğer ülkelerin tepkisini çekmekten korktuğunuz için mi istemiyorsunuz?**

Talabani: Bu bir rüyadır. Aynı zamanda gerçekçi bir hedef de değil. Birçok nedenleri var. Bir defa Ortadoğu da sınırları değiştiremezsiniz. Uluslararası ortam böyle bir şey istemiyor. Üstelik bizim halkımız da henüz buna hazır değil. Diğer nedeni kendi aramızda da tek bir hedef etrafında anlaşma yok. İran ve Irak'takiler otonomi istiyor. Örneğin Suriye'dekiler sadece kültürel haklarla yetiniyorlar. Üstelik bağımsızlık pratik değil, ulaşılması imkânsız, gerçekçi değil. Bizim gibi insanlar gerçekçi olmak zorundadırlar. Biz hayalperestlik yapamayız.

Celal Talabani

KAHİRE, AA

IRAK'ta Saddam Hüseyin rejimine karşı mücadele eden Kürt Cephesi liderlerinden **Celal Talabani**, bir süre önce Ankara'ya yaptığı ziyaret sırasında, Türkiye'nin Irak'taki Kürt hareketinin amaçları konusundaki endişelerini giderdiğini söyledi.

Irak'taki muhalefet gruplarının Beyrut'taki toplantısına katılan **Talabani**, bir Arap gazetesine verdiği demeçte, bu ziyaretin, Türkiye ile Irak'taki Kürt hareketi arasındaki ilişkilerde yeni bir dönem açtığını söyledi.

Talabani, ziyaretin kendileri açısından en önemli sonucunun, Türkiye'nin, Irak'taki Kürdistan Cephesi ile ABD yönetimi arasında doğrudan ilişki kurulması konusundaki itirazını kaldırması olduğunu kaydetti.

Irak'ta bağımsız bir Kürt devleti kurmaya çalışmadıkları ve Ankara'nın bu konudaki endişelerini giderdiğini anlatan **Talabani**, şöyle dedi:

"Görüşmelerde Irak'taki diktatörlüğün devrilmesi gerektiği, Kürtlerin de birleşik bir Irak devleti içinde federe, konfedere ya da özerk bir yapı içinde haklarını elde etmeleri gerektiği konusunda görüş birliğine vardık. Cumhurbaşkanı Özal da bunu destekliyor."

Washington'un Kürt sorununa bakışı:

Bağımsız Kürt devletine karşıyız

WASHINGTON (Cumhuriyet) — Cumhurbaşkanı **Turgut Özal**'ın ABD ziyareti dolayısıyla Türk basınına brifing veren üst düzeyde bir ABD Dışişleri yetkilisi, **"bağımsız bir Kürt devletinin iyi bir fikir olmadığını"**, ama diğer yandan da Türkiye'nin, Kürtlerin insan hakları alanında yapabileceği şeyler olduğunu söyledi.

Türk gazeteciler ile söz konusu yetkili arasında özetleyerek aktardığımız konuşma şöyle:

— Kürtlerle doğrudan veya dolaylı temasınız var mı?

YETKİLİ — Hayır. Doğrudan veya dolaylı bir temastan benim haberim yok.

— Talabani, geçen günlerde Ankara'daydı.

YETKİLİ — Evet, bunu not ettik.

— Bunu nasıl yorumluyorsunuz?

YETKİLİ — Bu, Türk hükümetinin bir kararıdır. Bizim pozisyonumuzda bir değişiklik yoktur. Yıllardan beri Kürtlerin, doğal ve normal kültürel emellerini, yaşadıkları ülkelerin sınırları içinde kalmak kaydıyla elde etmeleri gerektiğini söyledik. Bu pozisyonu koruyoruz. Bağımsız bir Kürt devletinin iyi bir fikir olmadığını düşünüyoruz. Zaten bu yönde de ne bir çağrımız oldu ne de isteklilik gösterdik. Ayrıca Kürt terörist grupların Türkiye'de yürüttükleri eylemlere karşı olduğumuzu açıkladık. Bu yüzden pozisyonumuzda, Talabani'nin Ankara'daki temaslarından önce veya sonra bir değişiklik yoktur.

— Türkiye, Irak'ta Kürtlerin, Türkmenlerin ve Arapların içinde yer alacağı bir federasyondan rahatsız olmayacağının işaretlerini verdi. Amerikan yönetimi böyle bir çözümü onaylar mı?

YETKİLİ — Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması ile yakından ilgiliyiz. Irak'ta, ülkeyi komşuları ve ABD ile normal ve makul bir ilişki içine sokacak, savaşı dış politikanın aracı olarak kullanmayacak, vatandaşlarına eşit davranacak bir hükümet olsun istiyoruz. Bölgedeki ülkeler de Irak'ın parçalanmasını istemiyor. İran, Suriye, Türkiye, Kuveyt ve diğer herkesle aynı şarkıyı söylüyoruz.

— Türkiye'nin Talabani ile görüştüğünü duyduğunuzda ilk tepkiniz ne oldu? Şaşırdınız mı? Daha sonra bu duygunuz nasıl gelişti?

YETKİLİ — Türkiye'nin Kürtlerle temas konusundaki düşüncelerinin bizimkinden farklı olması şaşırtıcı değildir. Çünkü Türkiye soruna daha yakındır ve doğrudan etkilenmektedir.

Uluslararası Kürt Konferansı sonuç bildirgesi:

Ne demokrasi içinde yaşama ne de kaderini tayin etme hakkı

Bildirgede Kürt sorununun çözümü için bir dizi öneri yer alıyor. 7 sayfalık bildirgenin girişinde Kürtlerin 20 milyondan fazla olduğu anımsatılıyor.

STOCKHOLM (Cumhuriyet) — Uluslararası Kürt Konferansı sonuç bildirgesinin, Kürtlerin yaşadığı ülkelerin hükümetleri ile uluslararası organ ve kuruluşlara çağrı ve isteklerini içeren ilk bölümünde Kürt sorununun çözümü için bir dizi öneri yer alıyor. İkinci bölümde yer alan "somut eylem programı"nda Avrupa Topluluğu ile Avrupa Konseyi'nin Türkiye'deki Kürtlerin durumunu dikkatle izlemesi ve konuyu Ankara ile görüşmeler çerçevesine alması isteniyor.

7 sayfalık bildirgenin giriş bölümünde, **"20 milyonu aşkın Kürdün üzerindeki baskının artık uluslararası kamuoyu tarafından hoşgörü ile karşılanamayacağı, çünkü bu durumun Ortadoğu'daki bir kalıcı barış ve uluslararası insan hakları ölçütleri önünde ciddi bir tehdit oluşturduğu"** kaydedilerek **"Kürtlere ne demokrasi içinde yaşama ne de kaderini tayin etme hakkı tanınmıştır. Onlara özerklik tanınmış gibi görünen Irak, bu hakkı baskı politikaları ve kukla yönetimler aracılığıyla ortadan kaldırmıştır"** deniyor.

Bildirgenin hükümetlere ve uluslararası kuruluşlara çağrılar bölümünde hükümetlerden şunlar isteniyor:

—Kürtlerin bölgelerinden sürgün edilmesine derhal son verilmesi.

—Tüm Kürt düşünce suçlularının serbest bırakılması, işkence ve idamlara son verilmesi.

—Siyasi mültecilerin ülkelerine dönmelerine ve yurttaşlık haklarını kazanmalarına olanak tanınması.

—Güvenlik güçleri ile askeri yapılar içinde Kürtlere baskı uygulayan birimlerin ve bireylerin ortaya çıkarılması.

—Uluslararası insan hakları ölçütlerinin uygulamaya konması için gerekli önlemlerin alınması.

—Baskıya maruz kalanların gördüğü zararın karşılanması.

—Dil, kültür haklarının, yayın ve kendi dilinde eğitim haklarını da içerecek şekilde tanınması.

—Kürt mültecilere uluslararası kurallara uygun biçimde davranılması.

—Kürtlerin sınırlar ötesi ilişkilerine engel olunmaması, tersine bunun teşvik edilmesi.

Bildirgenin bu bölümünde ayrıca Kürtlerin yaşadığı beş ülke hükümetlerinin, Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkına saygı göstermesi ve barışçı çözüm için diyalog başlatması da isteniyor. Buna ek olarak da hükümetlerin Kürtlere baskıları BM İnsan Hakları Komisyonu'na getirilmesi, kimyasal silahların yasaklanması ve Kürt sorununa çözümleri Ortadoğu barış görüşmeleri çerçevesine almaları için kendilerinin girişimde bulunmaları yolunda çağrı yapılıyor.

BM Genel Sekreteri'ne, Kürt sorununu Ortadoğu barış görüşmelerine alması yolunda öneriler de içeren sonuç bildirgesinde, Kürtlerin ve diğer toplulukların BM nezdinde daimi temsili için adımlar atılması da isteniyor.

Bildirgenin eylem programı bölümünde mali, siyasi ve kültürel önlemler içeren yedi ilke yer alıyor ve Batılı ülkelerle Kürt hareketleri arasında üç maddelik bir koordinasyon modeli çiziliyor. Eylem programının **'Avrupa kuruluşları'** bölümünde, Türkiye'deki Kürtler konusuna ağırlık veriliyor. Bu bölümde şu öneriler yer alıyor:

1- Türkiye'de Kürtlere yönelik insan hakları ihlalleri Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na getirilmelidir. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ni imzalamış bir ülke olarak Türkiye, bu sözleşmenin kurallarını uygulamak zorundadır.

2- AT'ye bağlı organlar, bu tür ihlalleri, Türkiye'nin temsilcileri ile görüşmelerde ele almalıdır.

3- Gerek AT, gerekse Avrupa Konseyi'nin parlamento kanatları, Kürt sorununu programına almalı, konu önde gelen Kürt örgütlerinin temsilcileri ile de görüşülmelidir.

"İsteseler, bağımsızlık ilan edebilirlermiş. Ama istemiyorlarmış."(!) Bunların sınıf yapıları gereği "tok gönüllü" olduklarını kim bilmez... Ama yalnızca emperyalistlere karşı... Oysa yine bunlar, işçi ve emekçi yığınlara karşı doymak bilmez bir aç gözlülük, fütursuzlukla davranırlar. Bunu bilmeyen var mı?

Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devletini kurması "rüya" imiş! "Gerçekçi bir hedef değil"miş! Çünkü "Ortadoğu'da sınırlar değiştirilemez"miş! "Uluslararası ortam (emperyalistlerin ortamı / BN) böyle bir şey istemiyor"muş! Üstelik "halk buna hazır değil"miş!

Ayrılıp ayrı devletini kurması yönünde bugüne dek ideolojik, siyasi, örgütsel, vb. ne yaptılar?! "Halkımız" dedikleri(!) emekçi yığınlarla ilişkilerinin niteliği ne? Onlara ne verdiler? Bundan böyle ne verebilirler? Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurmasını "istemeyen" ortam kimin ortamı? Bunlar bu ortamı değiştirmeyi hiç düşündüler mi? Bu ortam, emperyalist ortamdır ve emperyalistler bu ortamı, Talabani ve Barzani'nin "kara kaşı, kara gözü için" değiştirmeyeceklerine göre, demek ki bunlar da sittin sene konjonktürün kölesi olarak kalacaklar, emperyalistler neyi nasıl uygun görürlerse, bunlar da ona göre "yüksek siyaset" yapacaklar(!) "Ortadoğu'da, sınırlar değiştirilemez"miş!! Neden? Bir tek nedeni var... Çünkü bu sınırları emperyalistler çizdi! Allah yapısı, ancak allah tarafından, allah isterse yıkılır!!! Emperyalistlerin çizdiği sınırlarda ancak emperyalistler isterse, emperyalistlerce değiştirilir! İşte Kürt feodal ve emperyalizm yanlısı burjuva sınıfların önderlerinin, bu düşkün işbirlikçilerin, "müşteriler"in mantığı böyle işliyor...

Oysa, olaylara ve olgulara doğrudan ve özgür irade, bağımsız bilinçle bilimsel açıdan bakmasını başaran herkes, yalnızca Ortadoğu'da değil, genel olarak dünyada, çok uluslu alanlarda (SSCB'de, Yugoslavya'da, Çin'de, Hindistan'da, Srilanka'da, vb.) iç bütünlüğün çözülüp dağılma sürecinde olduğunu, bu sürecin nicel birikimlerinin gereken yoğunluğa ulaştığı her yerde ("maalesef"!) şiddetle patlayarak "değişmez" denilen sınırları yeniden belirleyerek değiştireceğini kolaylıkla görebilir! Kim, hangi güç engel olacaktır buna?! Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler mi? Buna ancak C. Talabani ve M. Barzani gibi emperyalizmin işbirlikçileri, "müşteri"leri düşkünler ve ödlekler inanır. Tarihin akışına terkini dönenlerin, bu görkemli akış karşısında, emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin (ortada ciddi hiç bir devrimci sınıf hareketinin bulunmadığı bugünkü ortamda bile!!!) ne denli zorlanıp halden hale, renkten renge girdiklerini göremezler...

Emperyalist sistem ve emperyalist güçler, toplumların sürekli ileriye doğru gelişimini belirleyen tarihin bu yöndeki akışına yön ve hız veren toplumsal diyalektiğin nesnel yasalarına çarparak parçalanacaklardır! Emperyalist sistemin ve emperyalist güçlerin kesin tarihsel yazgıları budur...

Emperyalist güçlerin yerli işbirlikçilerine, "müşteri"lerine düşen de, emperyalistlerin bu kaçınılmaz, kesin yazgılarını kölece paylaşmaktır. İsteyenin cehenneme kadar yolu var... Emperyalist güçlerin kesin yazgılarına kendiliğinden gitmelerine seyirci kalmak, "barbarlığa" davetiye çıkarmak, insanlığın toplumsal çöküşüne çanak tutmaktır! Toplumsal diyalektiğin nesnel yasaları, insanlığın toplumsal kurtuluşunun nesnel koşullarını hazırlayıp oluşturur. Çoktandır oluşmuş durumda da... Sorun, insanlığın toplumsal kurtuluşundan yana olanların, insanlığın toplumsal batkısını önlemek için Marksizm-Leninizm'in evrensel ilkeleri temelinde örgütlenip, tek tek ülkelerde, subjektif koşulları yaratarak, emperyalizmin yerli işbirlikçilerini ve emperyalist güçlerin kafalarını tarih duvarında parçalamaya önderlik etmeleridir. Şiddet istemeyenlerin, kan görünce "içi" bayılanların emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin dünyanın dört bir yanında gerçekleştirdikleri kan "banyoları"na bakıp pasifist duygularının kaynakları üzerine bir kez daha düşünmeleri kendi yararlarınadır...

Emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine karşı işçi sınıfı ve emekçi yığınların devrimci şiddetinin "insanlığı mahva sürükleyecek" bir nükleer savaşa yol açacağı cevherini yumurtlayanlar, o cevher yumurtası üzerinde kuluçkada yatarlarken, emperyalistlerin nükleer silahları neden ürettikleri, gerektiğinde çıkarlarına ters düşen bir başka emperyalist güce de kullanıp kullanmayacağını emperyalist-kapitalist eşitsiz gelişme yasasının ışığında düşünmek için gereğinden çok zamanları vardır...

Sözümüz aynı zamanda, yandaki kupürde özeti verilen, emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine yalakçılık bildirgesini imzalayan, emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve yerli işbirlikçileri karşısında "naif", "çıtkırıldım" mülayim Kürt örgütlerinedir... Bu yalakçı bildiri PKK dışında bütün Kürt örgütlerince imzalanmıştır! PKK'nın bu teslimiyet belgesine imza atmama biçimindeki olumlu tutumunu belirleyen, kendisi milliyetçi bir örgüt olmasına karşın, henüz kesin işbir-

likçi olmaması, bu yüzden de taşıdığı demokratik - devrimci yanıdır... Biz PKK'nın bu yanını başından beri her zaman destekledik ve PKK bu olumlu yanını koruyup geliştirdiği sürece de bu yanı desteklemeyi sürdüreceğiz. Tabii ki gerici yanına karşı mücadeleden de geri durmadan!

İmzalayan "Kürt örgütlerince" emperyalistlere ve bölgedeki yerli işbirlikçilerine verilmiş bir "güven" mektubu olan bu yalakçılık "bildirgesi" üzerine söylenecek uzun boylu söz yok!

Türk hakim sınıflarının borazanı burjuva basın bile, habere koyduğu başlıkla şaşkınlığını dışa vurmuş! Yine yandaki küpürde (İbrahim Gül'ün gözlemleri) imzacıların niteliği sergileniyor. Konferans sırasında "Türkiye, Kuzey Irak'a girsin, biz özerk olalım"(!) diyen bu politika "tazıları"nın burunlarının ne denli iyi koku aldığı anlaşılıyor. Nitekim bugün Türk faşistleri ABD emperyalistleriyle el ele Güney Kürdistan'a girdiler...

Yine yandaki küpürde, "örgütler üstü" Kürt kuruluşlarının (bunlar özellikle Fransız emperyalistlerinin Ortadoğu politikasında gelecekteki çıkarlarına yönelik yatırımlarının zehirli yemişleridir...) "İnşallah, Türkiye, Irak'ta Kürt devletinin kurulmasına karşı çıkmıyordur. Cumhurbaşkanı Özal eğer «Irak'ta bir Kürt devletine evet» diyorsa, neden Türkiye'de de bir Kürt devleti olmasın. İnsanlar komşularına layık gördüğünü neden kendilerinden esirgesinler?" yollu açıklamaları bu işbirlikçilerin dünyadan bihaber, emperyalistlerin kendileri için kazdıkları kuyuda yaşayan politika kurbağaları olduklarını ve kuyunun dibinde, dünyanın kuyunun ağzından ibaret olduğu vehmiyle (doğal olarak bu da emperyalist dünyaya çıkan bir lombardır!) yaşayan (şeytan bilir nasıl yaşıyorlardır?!) metropol berduşları olduklarını sergiliyorlar...

"Şimdilik bağımsız devlet istemiyoruz"

PARTİ AMBLEMİ ÖNÜNDE Kuzey Irak'ın hemen tamamında duruma hâkim olan Peşmergeler, her yere kendi bayrak ve armalarını asıyorlar. Uzun yıllar çatışı altında birleştikleri Irak Kürdistan Demokrat Partisi amblemi önünde duran Peşmergeler, "Artık kendi topraklarımızda özgür yaşamak istiyoruz" şeklinde konuştular

Peşmerge, "SEN, AH... BİR BİLSEN... SANA NE İŞ VERDİLER..."(5)

Her sınıf kendi gerçeğini yaratır... Her sınıf kendi gerçeğini yaşar! Yaratma yetisinden yoksun olan işbirlikçi sömürücü sınıflar emperyalist konjonktürün kölesidirler! Emperyalizmle kader, gönül, çıkar ve işbirliği içinde olanlar, emperyalistlerin kendilerine bahşettikleriyle yetinir, sevinir, yad olurlar. Sağda solda böbürlenip poz verir caka satarlar. Çünkü arkaları kuvvetlidir artık. Arkası kuvvetli olanın

---

Uluslararası Kurt Konferansı dün sona erdi. Konferans'ın ilgi odağı Kuzey Irak'taki gelişmeler oldu. Toplantının sonunda, Kürt halkının haklarıyla ilgili bir deklarasyon kabul edildi.

İbrahim GÜL / *Stockholm*

● Konferansa katılan delegelerin yüzde 90'ının gönlünde bağımsız bir Kürdistan yatıyor. Delegelerden birçoğu da bu arzuya rağmen, bunun güç olduğunu biliyor ve **"Türkiye, Kuzey Irak'a gelsin, biz özerk olalım"** diyerek Türkiye'ye kucak açıyorlar.

● Konferansın ardından **"Kürt Halkının İnsan Haklarına İlişkin Stockholm Deklerasyonu"** yayımlandı. İnsan hakları konusundaki kararların ve anlaşmalarının Kürtlerin yaşadığı bölgelerde de uygulanması istenen deklarasyonda, **"Kürtlere uygulanan baskıların Ortadoğu için tehdit oluşturduğu, Ortadoğu konusunda uluslararası barış konferansı toplanması durumunda Kürt sorununu da kapsaması gerektiği"** öne sürüldü.

● İsveç'in Gelişmekte Olan Ülkelere Yardım Fonu'ndan **(SIDA)** yapılan açıklamada, Kürdistan'ın da yardım yapılan ülkeler listesine alındığı bildirildi. İsveç'in mali gelirinin yüzde birini oluşturan **SIDA**'nın yardım haberi konferansa katılan delegeler arasında büyük sevinç yarattı.

● Konferansta günün adamı Cumhurbaşkanı **Özal**. İsmi **Saddam**'dan fazla geçen **Özal** hakkında çeşitli fıkralar üretiliyor.

CUMHURBAŞKANI **Turgut Özal**'ın, Irak'taki Kürt liderlerden **Celal Talabani**'yi Türkiye'ye davet etmesi Kürtler arasında memnuniyet uyandırdı. Paris Kürt Enstitüsü Sözcüsü **Shewki**, **Hürriyet**'e yaptığı açıklamada, bu davetin, Türkiye'nin izlediği geleneksel politikada değişikliğe işaret ettiğini ve çok memnun olduklarını söyledi.

"Bu bizim için şaşırtıcı bir şey. Ancak pratikte bir gelişme olmadığı sürece bekleyeceğiz" diyen Enstitü Sözcüsü **Shewki**, sözlerini şöyle sürdürdü:

"İnşallah Türkiye, Irak'ta Kürt devletinin kurulmasına karşı çıkmıyordur. Cumhurbaşkanı Özal, eğer "Irak'ta bir Kürt devletine evet" diyorsa, neden Türkiye'de de bir Kürt devleti olmasın. İnsanlar, komşularına layık gördüğünü neden kendilerinden esirgesinler?"

Hürriyet'in **"Devlet sözünden otonomi mi yoksa, bağımsızlık mı anlıyorsunuz?"** sorusuna da Paris Kürt Enstitüsü Sözcüsü **"Özal hangi anlamda anlıyorsa, Türkiye ile ilgili olarak da ona göre değerlendirsin"** diye yanıtladı. Kürt Cephesi'nin **"doğal olarak"** Irak Kürdistanı ile ilgili olduğunu savunan Sözcü **Shewki**, bu nedenle PKK ile ilişkilerinin bulunmadığını söyledi.

LONDRA — Irak'ta özerk bir Kürt bölgesi kurulması amacıyla **"iki numaralı müttefik"** İngiltere'ye görüşlerini aktaran önde gelen Iraklı iki Kürt partisinin temsilcileri **"bağımsızlık değil özerklik istediklerini"** söylediler. Temsilciler, Iraklı Kürtlerin gerçekleşme olanağı bulunmayan hayaller peşinde değil, 1970-74 arasında gerçekleşen, ancak Bağdat yönetimi tarafından tek yanlı feshedilen özerkliklerini yeniden kurma peşinde olduklarını vurguladılar.

Birkaç hafta önce Şam'da görüşürken Talabani ze heyecan içinde **"Bu defa oluyor. Bu defa Ame-ka'yı da yanımıza aldık. Federasyon kurma yolun- ilk somut adım atılıyor"** diyordu.

M. Ali Brant - Şam görüşmesi

Altdaki fotoğrafa bakın. Gördüğünüz "Zaho fatihi" işte... Ne mükemmel duruş. Demek ki fetih sonrası böyle duruluyor...

Asaletin simgesi hafif bir gülümseme, bunun hemen gerisinde, yükselen bir heybet ve kendine güven... İnsanın arkası kuvvetli olunca böyle oluyor demek. Amerika bu... Dile kolay(!) Bir işbirlikçi, bir uşak, patronunu "yanına" alırsa ne yapar? Patronuna öykünür. "Zaho fatihi" de orada durmuyor. Patronuna öykünüp, bütün hali başkadır...Amerika'yı "yanına alanın" sırtı yere gelmez(!) Amerika bu... Dile kolay! Bir işbirlikçinin, bir "müşteri"nin Amerika'yı "yanına" alması onu ve sınıfını ihya eder. Ayranını kabartır... Kabartır...

Turgut Özal'a ve ANAP çetesine bakın. Onlar öyle değil mi?

Amerika, Kürtlerle temastan uzak dururken, diğer kanallardan **Saddam Hüseyin**'e karşı **"Kürt"** kartını kaşımaktan da uzak durmuş değildir. Bunun en çarpıcı örneği, Başkan **Bush**'un geçen sonbaharda **CIA**'ya, **Saddam Hüseyin**'i devirmek amacıyla psikolojik savaş başlatılması konusunda verdiği ve Kürtleri de kapsayan direktiftir. **"The New York Times"** Gazetesi de, önceki gün verdiği bir haberde, kriz boyunca **Suudi Arabistan**'dan Kürtçe yayın yapan ve Kürtleri ayaklanmaya çağıran özel radyo istasyonunun **CIA** tarafından finanse edildiği konusunda güçlü deliller bulunduğunu ortaya atmıştır. Gazeteye göre, bizzat Amerikan Yönetimi'nden yetkililer bu radyo istasyonunun bir **CIA** operasyonu olduğundan emin gözükmektedirler.

ZAHO ANISI Kürdistan Yurtsever Birliği lideri Celal Talabani,(solda) geçen hafta Zaho'ya gitmiş ve Ermeni cemaatinin lideri Papaz Sedar Kevork'la bir araya gelmişti. Irak yönetimi, dün Talabani'nin 'güvenle poz verdiği' Zaho'nun el değiştirdiğini açıkladı.

•TALABANİ ZAHO'DA

Öte yandan dün ilk kez Irak Kürdistan'ına dönen **Talabani**, Zaho'da binlerce Kürt gerillaya hitaben bir konuşma yaparak, **"tüm Irak kurtarılıncaya kadar savaşa devam"** dedi.

Balkondan binlerce Kürt'e hitap ederken son derece heyecanlanan ve gözyaşlarını tutamayan **Talabani, "Bağdat'ın kanlı diktatörlüğüne karşı"** kazandıkları zaferden dolayı Kürt gerillaları kutladı. Irak topraklarına Suriye'den geçtiği bildirilen **Talabani, "Irak'ın geleceğinde çok önemli bir rol oynayabiliriz. Çünkü, 13 yıldır süren mücadele dolayısıyla, kurtarılmış bölgeleri savunabilme yeteneğine sahibiz"** dedi.

Talabani'nin konuşması sırasında Kürtler havaya ateş açarlarken, kalabalığın arasında yaşlı bir Kürt, **"Çok heyecanlıyız. Bu sadece Kürtler için değil tüm Irak için tarihi bir gün. Tüm hayatım boyunca çarpıştım. Artık yolun sonuna geldiğimiz umudundayım"** diye konuştu

ZAHO FATİHİ (!) Emperyalistler "He" dese, aynı gün kuracak "Kürt devleti"ni ama...

Irak'ın geleceği üzerine "önemli" rollere soyunuyor! Yetmiyor... "Tüm Irak'ı kurtarıncaya kadar savaş!" naraları atıyor. Çünkü Amerika'yı "yanına" almış bir kez! Bu durumda "Zaho fatihi" ünvanıyla yetinmek olmaz. Patron da aynı kanıda. Herkesin anlayacağı biçimde söylenmiyor... Emperyalist diplomaside söylenmez de! Ama onlar birbirlerini anlıyorlar... Herkesin anlayamayacağı ortak bir dilleri var. (Kekeç oğlanın dilinden anası anlar...) Yalnızca "Zaho fatihi" olmak yetmiyor. Kader onu, aynı zamanda, "Bağdat fatihi" olmaya zorluyor! Kader bu, elden ne gelir?! Kadere boyun eğilir. O da eğiyor! İnsanın arkası kuvvetli oldu mu, yapamayacağı şey yoktur! Ağasının malına, gücüne güvenerek çevresine caka satan iflah olmaz yanaşma ruhu... "Bir günün beyliği beyliktir"(!) palavra da olsa yaşayacak. Gerçeği görse bile, gözlerini kapatıp kendini, aptalca düşlerine inandıracak. Başka türlü kendini gösteremez, yaşayamaz... Kürt halkı, emekçiler? Umurunda bile değil!

"Bu defa oluyor. Bu defa Amerika'yı da yanımıza aldık." diyor. (en üstteki küpür) Olan ne? Ne oldu?

Bir öncekine göre, tarih ve görünürdeki gerekçeler değişik, ama, olan yine aynı şey:

HEZİMET... YİNE HEZİMET...

Peşmergeler akın akın kaçıyor

● Ankara'da olağanüstü toplanan MGK, BM Güvenlik Konseyi'ni yardıma çağırdı. Sınırımız şimdilik kapalı, ancak sığınmacılara gıda ve ilaç yardımı yapılacak

●Irak'tan, yüz binlerce insan Türkiye ve İran sınırına kaçıyor. Türkiye'ye kaçmak için en az 200 bin mülteci sınırda bekliyor. Kuzey Irak'taki belli başlı şehirleri denetim altına alan Peşmergeler, Saddam'a sadık askerlerin hava üstünlüğüne dayanan saldırısına karşı ancak 20 gün direnebildi. Şehirler asker, sivil ayrımı yapılmadan bombalanıyor. Hükümet helikopterleri, yollara düşen arabalı ve yaya binlerce sivilin üzerine bomba yağdırıyor.

●Kuzey Irak'ta, katliamın yanı sıra açlık da kol gezıyor. Suriye sınırı hükümet askerleri tarafından tutulduğu için, katliam ve kimyasal silah korkusuyla yollara düşen ve çoğunluğu Kürt ve Türkmenlerden oluşan bir milyona yakın insan, umudunu Türkiye ve İran'a bağladı. Iraklı Kürt lider Mesut Barzani, "Bizi Saddam değil, kimyasal silah korkusu yıktı" dedi

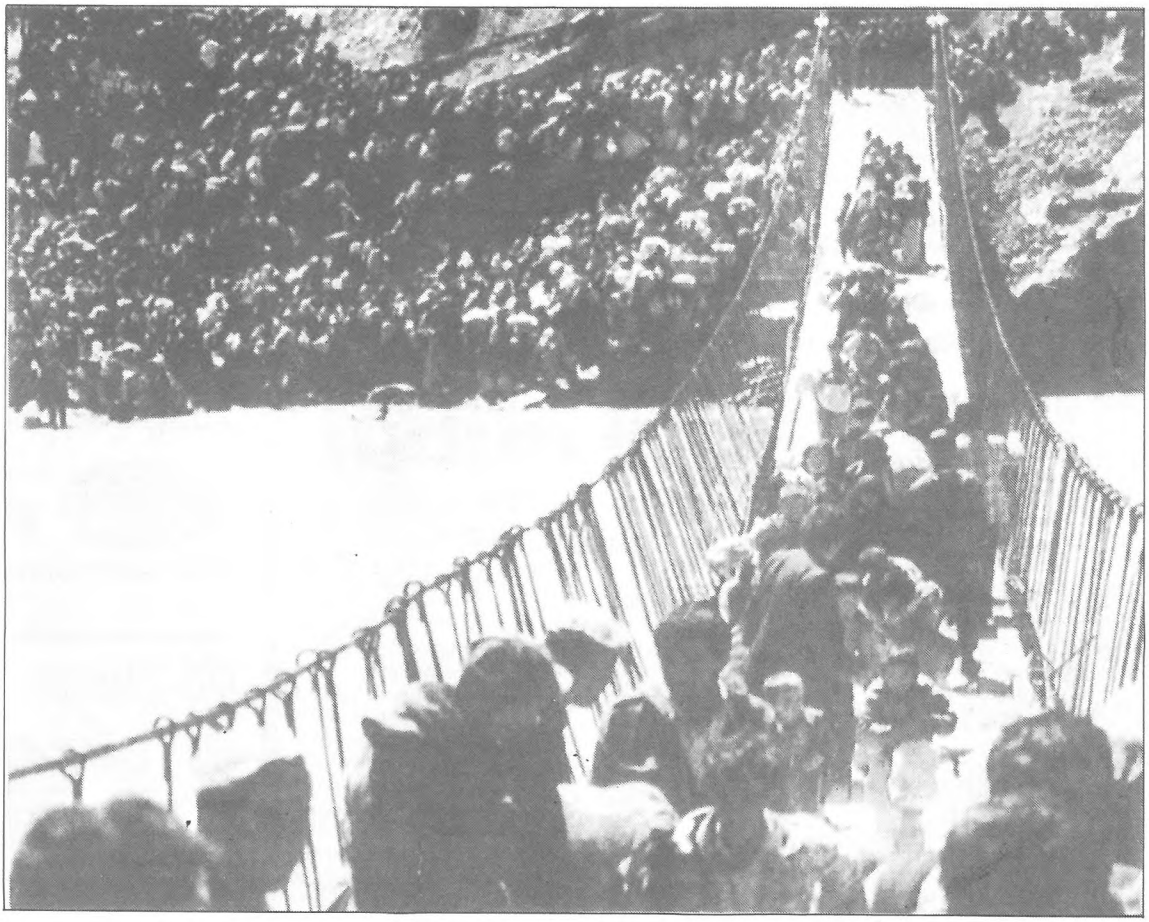

Nerede "Zaho fatih"leri? Nerede emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine "güven mektubu". Stockholm "bildirisi"ni imzalayan "politika tazıları"? Yok elbet...

"ÇAĞLARIN YOLU ÇOK UZUNDUR... HALKLARIN YAŞAMI SONSUZDUR..."

Kürdistan'da, feodal ve emperyalizm yanlısı burjuva sınıfların ve bu sınıfların siyasal temsilcileri (KYB-KDP-Stockholm bildirgesi imzacıları...) parti, örgüt, grup ve kuruluşların sınıfsal gerçekleri bu işte!!!

Ama ne var ki, bu gerçeğin bütün faturası, kendi gerçeklerini yaratabilmek için gereken sınıf bilincinden yoksun olan Kürt işçilerine, Kürt emekçilerine yükleniyor. Sorunun özü, canalıcı yanı burası. Kürt işçileri, Kürt emekçileri, emperyalizmin işbirlikçisi, "müşterisi" feodal-burjuvalar ve bunlar adına ABD ile işbirliği içinde bütün bu korkunç gerçekleri yaratan siyasal önderler, "Zaho fatihleri", Celal Talabani, M. Barzani, Stockholm imzacıları neredeler? Ne yapıyorlar?

Her zaman olduğu gibi, Kürdistan dışındaki "karargahlarında", sırça köşklerindeler. Sınır kapılarını açmayan kemalist faşist türk devletini, Batılı emperyalistlere şikayet eden, emperyalistlerin "insan hakları" üzerine duygularını gıcıklayıp emperyalistlerle birlikte yarattıkları gerçeklerin kurbanı Kürt emekçi yığınlarına yardım etmelerini sağlamak için emperyalistlere incili gözyaşlarıyla ıslanmış yazışmalar düzenleyip, demeçler veriyorlar...

Ve her şey olup bittikten sora, "bu kez yanlarına aldıkları" Amerika'nın kendilerini kullandığını kavrıyorlar(!) Ne büyük kavrayış!

Deha bunlar, deha! "Yüksek siyaset" dehaları!

Saddam bastırıyor. Talabani çaresiz

Bush'un ikili oyunu

DIŞ HABERLER SERVİSİ

IRAK'taki Kürtleri, **Saddam Hüseyin**'e karşı mücadelelerinde yalnız bırakan ABD Başkanı George Bush'un, Ocak ayında CIA'ya **"Kürtlere gizli yardım yetkisi"** verdiği savı, sınırımızda gelişen olaylara yeni bir boyut ekledi.

Bush'un CIA'ya, Irak'ta yönetim karşıtı gruplara **"gizlice"** yardım etmesi için resmen izin verdiği öne sürüldü.

Associated Press ajansının, **"üç kaynağa"** dayanarak verdiği habere göre, yetkinin, Başkan'ın Irak'a karşı hava harekâtını başlatma emrini verdiği günlerde, Ocak ayı içinde alındığı anlaşılıyor. NBC televizyonu da, Körfez krizi ve savaş boyunca yayın yapan **Özgür Kuveyt'in Sesi** radyosunun, yine CIA kaynaklı olarak faaliyete geçtiğini bildirdi.

ABD yasaları uyarınca, **Bush**'un imzaladığı bu tür kararlar, **"sekizli ekip"** olarak adlandırılan bir grupca gizlice değerlendiriliyor.

Tatilde bulunduğu Florida'da **Bush**, savları yanıtlamaktan kaçınarak, istihbarata ilişkin işler hakkında hiçbir zaman demeç vermediğini söyledi.

CIA sözcüsü de **"Bu tür savlar hakkında yorum yapmayız"** dedi.

●BATI'DAN İLK KUŞKU

Batı'nın tutumu konusundaki ilk ciddi kuşku, Paris'te bir basın toplantısı yapan Kürt lider Dr. **Mahmut Osman**'dan geldi. Dr. Osman'ın **"Batı bizi ayaklanmaya teşvik etti. Şimdi ise yalnız bıraktı"** şeklindeki sözleri radyolarda yayınlanır yayınlanmaz, KDP lideri **Mesut Barzani**'ye şu soruyu yönelttim:

"Batı sizin beklentilerinize uygun tutum aldı mı?"

"Biz, Batı'nın tesiriyle ayaklanmadık" diye itiraz eden **Barzani**'ye Dr. Osman'ın açıklamasını hatırlattığımda, bu kez, **"Batı ile herhangi bir angajmana girmedik. Ama Batı yapması gerekeni yapmadı"** diye hayal kırıklığını belirtti.

Başkan **Bush**, 15 Şubat tarihinde, yani kara savaşının başlamasından kısa bir süre önce verdiği bir demeçte, **"Artık kan dökülmesini durdurmanın bir başkayolu da vardır; bu, Irak ordusu ve halkının duruma el koyup** Saddam Hüseyin'i devirmeleridir"

Geçen hafta **Florida**'da kâh balık avından dönüşte, kâh golf oynadıktan sonra terini silerek, **"Ben kimseyi bi bir hedefi hiçbir zaman olmamıştı"**

"

ÜNLÜ **"Wall Street Journal"** Gazetesi,Erbil'de Irak ordusunun katliamından canını kurtarmak amacıyla kaçan bir Kürt'ün şu sözlerini aktarıyor: **"Lütfen, bana anlatın. Biz burada ölümü beklerken, Başkan** George Bush **neden balık avına çıkıyor?"**

Bush, "Dünya kamuoyu bu olay karşısında o kadar dehşete kapıldı ki, belki BM aracılığı ile bir baskı yaratabiliriz" demekle yetindi.

●Hükümet kuvvetlerinin top ateşine tuttuğu Dohuk kentinden akın akın kaçan Kürtler İran'a sığınıyor. Talabani, "Bush bizi ayaklandırdı, desteklemedi" dedi. Irak ordusunun kimyasal silah kullandığı haberleri Kürtler arasındaki paniği daha da artırdı

"...Biz düşmanlarımız tarafından askeri yenilgiye uğratılmış değildik. Dostlarımız tarafından yıkıldık. Sayın Başkan, biz dostlarımızın yardım vaadine güvenerek bir savaşa girdik, fakat ansızın, kendimizi yalnız bulduk. Eğer Amerika'nın verdiği söze tam olarak inanmaşaydım, halkımı bugün içine düştüğü felaketten kurtarabilirdim"

Molla M.Barzani'nin 1975 hezimetinden sonra ABD Başkanına yazdığı mektuptan...

Wall Street Journal'in 1976 yılında **CIA**'nın Kuzey Irak'taki operasyon konusunda yayınlanan bir Kongre raporundan yaptığı alıntılar belki de çok şeyi açıklamaktadır:

"Ne İran Şahı, ne de ABD Başkanı, bu kişiler (Kürtler) için bir zafer hedeflememişlerdir. Müşterilerimiz savaşmaya teşvik edilirken, kendilerine politikamızın bu olduğu hiçbir zaman söylenmemiştir..."

Her sınıf kendi gerçeğini yaratır... Her sınıf kendi gerçeğini yaşar! Feodal ve emperyalizm yanlısı burjuvaların emperyalizmden bağımsız özgün gerçekleri yoktur! Bunlar, ileriye yönelik gelişme kanalları, emperyalizm tarafından tıkanarak iğdiş edilmiş, uşaklaştırılmışlardır! Bunların sınıf gerçekleri, emperyalizme uşaklık "müşterilik"tir!

Sınıf bilincinden yoksun olan işçi ve emekçi sınıflar, kendilerine hakim olan sınıfların gerçeklerini yaşamaya tutsaktırlar. Bütün sınıflı toplumlarda bu böyledir...

Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi yığınlarının tarih boyunca yaşadıkları azaplı gerçekler, kesinlikle kendi yarattıkları gerçekler değil, işbirlikçi feodal-burjuva sınıfların rezil gerçekleridir!

Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi yığınları kendi özgün gerçeklerini yaratıp yaşayacak potansiyel güce sahiptir! Buna karşın, işbirlikçi feodal-burjuva sınıfların, bunların siyasal temsilcileri örgütlerin ve önderlerinin emperyalizmin çizdiği sınırlar ve koşullar içerisinde, emperyalist güçlere "müşteri" olarak "yarattıkları" korkunç gerçekleri hala yaşıyorlarsa, bu Kürdistan işçi sınıfının ve emekçi yığınlarının kendi sınıf bilinçlerinden, bağımsız sınıf örgütlerinden yoksun oluşlarının kaçınılmaz sonucudur! Sorunun düğüm noktası, özü buradadır!

Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi yığınları kendi sınıf bilinçlerine erip bağımsız sınıf örgütlerini inşa edemedikleri sürece; bu korkunç yazgı değişmeyecek, emperyalist güçlerin genel paylaşım dalaşlarında (eşitsiz gelişme yasasının zoruyla) oluşan güç dengelerindeki değişime göre, genel dengelerin yeniden düzenlenmesine ve bütün engellemelere, asimilasyon, soykırım uygulamalarına karşın, tarihsel olarak (sınırlı da olsa) gelişen ve bütün baskılara inat gelişecek olan Kürt ulusal hareketini emperyalistlerin denetim altına alma, engelleyemedikleri gelişmeyi kendi çıkarlarına göre kalıplayıp düzenleme girişimlerine bağlı olarak yeniden ve yeniden yaşamak zorunda kalacaktır!

Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi yığınları bu korkunç yazgıyı değiştirmek için, bugün de hala işbirlikçi feodal-burjuva sınıflar ve onlar üzerinden emperyalizmin elinde, bu güçlerin "iki dudakları" arasında olan yazgılarını kendi ellerine almak, kendi yazgılarını, emperyalizmden ve onun işbirlikçisi "müşterisi" feodal-burjuva sınıflardan bağımsız, kendi sınıfsal ve ulusal çıkarları doğrultusunda kendileri yaratıp belirlemelidirler! Tek çıkış yolu budur!

Bunun için, her şeyden önce gerekli olan, Kürdistan işçi sınıfının Bolşevik nitelikli sınıf örgütünün, sınıf partisinin inşasıdır!

Çağımız emperyalizm ve proletarya devrimleri çağıdır! Tarihte belli başlı her köklü toplumsal devrimden sonra şu ya da bu biçim ve oranda, yaşanan bugünkü geriye dönüş "zikzağını" spekülatif propaganda malzemesi olarak kullanıp öne sürerek Marksizm-Leninizm'in "dogma", komünizmin "düş" olduğunun kanıtlandığını öne süren emperyalistler ve yerli işbirlikçilerine, Marksizm-Leninizm adına, modern revizyonizmi, sosyal-faşizmi savunup uygulayan karşı-devrimci döneklere, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin Kürdistan'daki işbirlikçileri, "müşteri"leri feodal-burjuvalar ve bunların "kralın soytarısı" siyasal örgütleri ve önderlerine rağmen, çağımızda ulusal sorunun kökten ve sağlıklı, kalıcı tek çözümü sınıf bilinçli proletaryanın Bolşevik Partisinin önderliğinde demokratik halk devrimi ve sosyalizmdedir! Başka hiç bir sınıf ve (siyasal) devrim ulusal sorunun çözü-

münde kalıcı sonuca ulaşamaz...

Emperyalistlerin dostları yoktur, emperyalist çıkarları vardır! ABD devletinin dostları yoktur, emperyalist çıkarları vardır! Kürt feodal-burjuva sınıfların dostları yoktur! Emperyalistler ve onların bölgedeki "hükümran" yerli işbirlikçileriyle emperyalistler arası pazar dalaşının eşitsiz-değişken seyrine göre dalgalanan, değişen çıkar ilişkileri vardır!

Kürt işçilerinin, Kürt köylülerinin, Kürt emekçilerinin bölgede ve dünyanın dört bir yanında, her köşesinde sayısız gerçek dostları vardır!

Bölgede; Arap-Türk-Fars-Ermeni-Süryani işçileri ve emekçileri, Kürdistan işçileri ve emekçi yığınlarının gerçek dostlarıdır! Dünyada; bütün uluslardan işçi ve emekçiler, Kürt işçileri ve emekçi yığınlarının gerçek dostlarıdır!

Bütün emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve bunların yerli işbirlikçileri, en başta da Kürt feodal-burjuvalar, bunların siyasal temsilcileri örgütler ve önderleri, Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi yığınlarının uzlaşmaz sınıf düşmanlarıdır!!!

Kuzey Kürdistan'da, Kürt işçi ve emekçilerinin, Güney Kürdistan'da yaşanan acı deneylerden çıkarmaları gereken temel ders; Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusu adına ahkam kesen emperyalizmin işbirlikçisi, "müşterisi" feodal-burjuva sınıfların siyasal temsilcileri milliyetçi Kürt örgütleriyle bütün bağlarını keserek, onları emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve emperyalizmin "hükümran" işbirlikçisi kemalist faşistlerle, "dostluk, pazarlık, ve müşteri" ilişkilerinde başbaşa bırakmak; Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, Türk, Kürt, Ermeni, Arap, Süryani, Çerkez, Rum ... uluslar ve azınlık milliyetlerden işçilerin ve emekçi yığınların sınıf bilinçli örgütü TKP/ML(BOLŞEVİK)'in "Kürdistan Seksiyonu" aracılığıyla kendilerine uzattığı gerçek dost elini kavramak olmalıdır!

Bu el; emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin eli gibi namert değil, merttir! Çünkü bu el, sınıf kardeşlerinizin dost elidir!

GÖZYAŞI Büyük kaçış, göz yaşartan insan manzaralarına sahne oluyordu. Yakınlarını kaybeden bu genç kadın, çığlık çığlığa dövunüyordu

Beddualar, adresini bulur birgün...

Duyurma acılarını düşmana
olması gereken yaşamın
doğum sancılarıdır bu acılar
anla!
Çelişkiler ve acılardır
seni yöneltecek olan
olması gereken yaşama
korkma,
kavra!

Toprağımın şarkısı,
çağların yolu çok uzundur...
Halkların yolu sonsuzdur...
Ey halkım mucizevi izler
buldum senin o güzel dilinde...
Seyrederken mavisini
serin sularının
ve temiz gökyüzünün...
Bu kadar şimşek,
bu kadar çığlık.
Bu kadar bilinmez kelimeler
kulaklarımızda.
Gece uzun ve ufuk griydi,
fakat uyanmak
bir o kadar güzeldi..." (6)

"SAYILMAYIZ PARMAK İLE...
TÜKENMEYİZ KIRMAK İLE...
EKİLİR EKİN GELİRİZ... EZİLİR UN GELİRİZ...
BİR GİDER BİN GELİRİZ..." (7)

"BİZ HALKIZ! YENİDEN DOĞARIZ ÖLÜMLERDE!!!" (8)

• YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLETİNİ KURMA HAKKI!
• KÜRT ULUSUNUN ULUSAL KURTULUŞU, KÜRT İŞÇİLERİ VE EMEKÇİLERİNİN TOPLUMSAL KURTULUŞUNA BAĞLIDIR!
• KUZEY KÜRDİSTAN'DA ULUSAL VE TOPLUMSAL KURTULUŞ İÇİN, TKP/ML(BOLŞEVİK)'İN KÜRDİSTAN SEKSİYONU

BU İŞ GİTMEZ BÖYLE GÖZÜ KAPALI...

Dur peşmerge! Soluklanda bak bir yol!

Kürdistan yine tarumar! Kürtler yine kan revan içinde! Yenik... Yılgın... Perişan... Yaraları göz göz olmuş, dinmez kanar ılgıt ılgıt...

Dur peşmerge! Dur koçerom... Dur kirvem... Soluklan da bak bir yol... Bu nasıl yaradır ki göz göz olmuş; kapanmaz, dinmez kanar, ılgıt ılgıt...

Gördün mü peşmerge! Gördün mü koçerom... Gördün mü kirvem? Yine yol göründü Kürde! Bak! sen de yollardasın yine... Kaçıyorsun?! Dur peşmerge!!! Dur koçerom!! Dur kirvem! Bu kaçıncı göç! Bu kaçıncı kaçış! Kendi özyurdunun bir parçasından ötekine?! Düşün bir yol...

Sen ne yaptın peşmerge! Yine aldandın! Yine yeniksin! Dur koçerom... Dur kirvem... Dur... Soluklanda düşün bir yol!

Bu kaçıncı aldanış?! Bu kaçıncı yenilgi?! Bu nasıl yaradır?! Kapanmaz; kanar ılgıt ılgıt...

Sen ne yaptın peşmerge?! Düşün bir iyice! Kimdir bu ardından gittiklerin?!!

Sen bilmez misin peşmerge! Sen bilmez misin koçerom!! Sen bilmez misin kirvem!!! NE DEHAKTIR ARTIK DÜŞMANIN, NE DE KAWADIR BUGÜN ARDINDAN GİTTİĞİN!

Peşmerge... Koçerom... Kirvem... Kimdir bu aklı evvel belleyip ardından gittiklerin? Aynı aklı evvel belledikleri değil mi bu yenilginin, bir önceki, ondan önceki, ondan da önceki bütün yenilgilerin aklı evvel önderleri...

Olmaz peşmerge... Olmaz koçerom! Olmaz kirvem!! Bu iş gitmez böyle gözü kapalı... Yiğitliğine sözüm yok! Ama demem o ki, yoksa doğru bilgi, sağlam örgüt... Tanımamışsan dostunu düşmanını! Kaç yazar yiğitlik?! Düşün bir yol peşmerge... Düşün bir yol koçerom... Düşün bir yol kirvem... Vaktidir artık akla ermenin! Peşmerge! Gitmez bu iş böyle gözü kapalı... Koçerom... Kirvem...

DİPNOTLAR :

1. Ahmede Hani (D. 1650 - Ö. 1706)
2. Hasan dağı - Bozlağı -
3. Hasan Hüseyin
"Hor baktıkmı karıncaya,
Kırdıkmı kanadını serçenin,
Vurdukmu karacanın yavrusunu.
Ya nasıl kıyarız insana."
4. Ahmet Arif
5. Jandarma Marşı
6. Ali Tarmiki (D. 1590 - Ö. 1653)
7. Hasan Hüseyin
8. Pablo Neruda

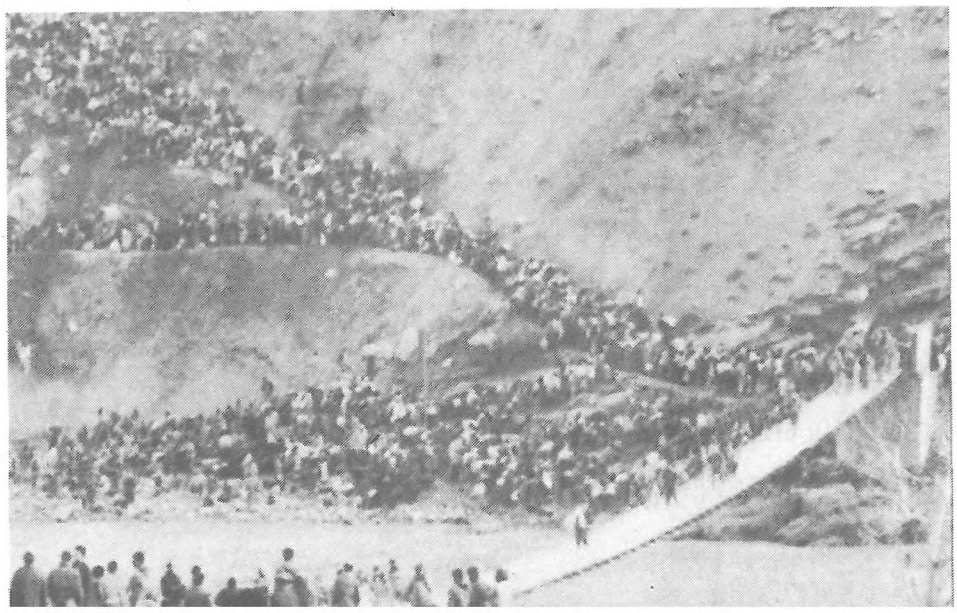

Körfez Savaşı konusunda Irak'tan doğru bir ses!

Aşağıda "Irak'lı Anti-faşist Direniş" adlı bir grubun 1.3.91 tarihli bir yazısını çevirerek yayınlıyoruz. Yazıyı Hamburg'ta Almanca olarak yayınlanan Irak/Info adlı yayın organının 1/3. sayısından çevirdik. Yazı özellikle Almanya'daki bir dizi sol grubun anti-emperyalizm adına takındıkları, Saddam rejimine destek veya ona karşı suskunluk tavrını doğru bir temelde eleştirmektedir. Somut olarak esasta bazı Alman ve Arap grupları eleştirilse de, burda eleştirilen, bizim de Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda üzerinde durup eleştirdiğimiz, uluslararası alanda var olan yanlış bir tavırdır. Yazı, Iraklı bir grubun bu bağlamda doğru tavır takınması açısından çok olumludur. Yazıda Iraklı grubun, Dev-Sol bağlamında söyledikleri, "teoride yanlış ama pratikte dayanışmacı" yanlış bir değerlendirmedir, aynı şekilde "emperyalist savaşa karşı savaş sloganının hemen hemen hiç bir şekilde pratiğe uygulanmadı" tespiti, bu genelliğiyle yanlış bir tespittir. Açıktır ki, bu savaşta, savaş emperyalizme karşı savaşa dönüştürülemedi. Ve bugünkü güç dengesinde dönüştürülemezdi de. Ve fakat biz Komünistler elimizdeki tüm araç ve imkanları kullanarak, bu sloganı kitleler içine taşıdık. Bu anlamda, biz pratikte yapabileceğimizi ve yapılması gerekeni yaptık.

• • •

Yazıya geçmeden bir de aynı sayı Irak/Info'dan Peru'daki Işıklı Yol'un savaş konusundaki tavrını okuyucularımıza aktarmak istiyoruz.

"Kuşkusuz ki, mükemmel adam Saddam'ın yumruğu ile emperyalistlere bir yenilgi tattırılacaktır." diyormuş Peru "Işıklı Yol" örgütü açıklamasında. (Bkz. Irak/Info 1/3)

"Halk savaşı" veriyoruz dese de, Maocu örgütlerin üç dünya teorisinden kopmadıkları sürece, karşı-devrimle devrim arasında kesin ayrım çizgileri çekemediklerini gösteren ibret verici bir tavırdır, bu tavır...

KÖRFEZ'DEKİ ABD-NATO SALDIRISINA VE IRAK'DAKİ FAŞİST REJİME KARŞI DEVRİMCİ MÜCADELE

BİZ, bunların ikisinin beraber olduğunu (yürütülmesi gerektiğini /ÇN) düşünüyoruz. Barış hareketinin belli bölümlerinin savunduğu türden tarafsız bir tutuma ve "yumuşak" bir emperyalist politikanın desteklenmesine karşı çıkıyoruz. Biz ama aynı zamanda, ki burada sözkonusu olan da bu olacaktır, Irak'ın askeri olarak savunulması çağrısı yapan ve/ya da Saddam Hüseyin'in kişiliğinde Arap kitlelerinin bir temsilcisini görmek isteyen bazı "sol" grupların ve devrimci güçlerin yanlış anlaşılan anti-emperyalizmine karşı da çıkıyoruz.

Baas rejiminin terörist milliyetçiliği ve ırkçılığı, yalnızca Irak'ta toplumsal kurtuluşun önünde bir engel oluşturmuyor. Bundan ötürü, emperyalist savaşa karşı mücadele, Saddam rejimine ve bölgedeki diğer gerici rejimlere karşı mücadele ile birleştirilmelidir. Irak'ın askeri olarak savunulması çağrısının olmadığı yerde de Baasçı terörün kurbanları ve Irak direniş hareketiyle dayanışma, neredeyse bulunmamaktadır.

Çeşitli grupların konumlarının bu eleştirisi, aslında aylar öncesinde yayınlanmalıydı. Alıntı yapılan bildirilerin ve gazetelerin çoğu epey eski, ama savunulan tavırlar, ne yazık ki henüz güncel.

"Başlıca hedef ABD'nin Körfez'deki müdahalesinin yenilgisi olmak zorundadır. Bundan dolayı, bir abluka ve savaşın çıkması durumunda, biz Irak'ın yanındayız" diyor SAG (Sozialistische Arbeitergruppe - Sosyalist İşçi Grubu /ÇN). *("Savaş Kışkırtıcılarını Durdurun", Klassenkampf Sayı 87, Ekim 1990)*

"Irak'ın yanında olmak" ne demektir? Komünist, demokrat ve Kürt direniş örgütleri, katilleriyle geçici bir barış anlaşması mı imzalamalı? Baas rejimi, bağımsız örgütlenmeye izin vermemektedir. "İşçi Görüşü Grubu", *"... Hüseyin'in politikasının ilerici unsurlar içerdiği yerde, somut eylemlerle sınırlı bir birleşik cepheyi..."* savunmaktadır. *"Ama aynı zamanda Hüseyin diktatörlüğüne karşı, devrimci propagandamızdan hiç bir şeyi geri almıyoruz." (Arbeiter/innenstandpunkt Sayı 28, Ağustos/Eylül 1990, 24.8.90 tarihli açıklama)* Bu, Avrupalı devrim teorisyenleri için mümkün olabilir, ama bunun Irak gerçeğiyle uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur. Aynı şekilde "Spartakist Grubu"; bu, *"Irak'ın emperyalist müdahaleye karşı savunulması çağrısı yapmaktadır... ve Iraklı emekçilere kanlı milliyetçi zorbayı devirme çağrısı yapmaktadır." (Spartakist Sayı 77, 9.10.1990)* O da bu ikisinin birarada nasıl yürüyeceği konusunda bir yanıt borçludur.

Irak terör rejimi, dünya üzerinde diktatörlük olarak bulunmuş olan ve bulunan hemen hemen her şeyi aşmaktadır. Irak Komünist Partisi (IKP-Merkez Komitesi), 1973'de Baas Partisi ile bir ittifaka girişti. Sonuç, Kürdistan dışındaki politik yapılarının parçalanması ve binlerce komünistin katledilmesi oldu. Anılan gruplar, bu deneyimi yinelemeyi kime öğütlemektedirler?

Irak Baasçılığı, toplumsal alanda faşist bir egemenlik biçiminin bütün özelliklerini taşımaktadır: Militarizm, ırkçılık, seksizm, her türlü muhalefete karşı azgın terör, anti-komünizm, başbuğa tapma, toplumsal muhalefetin dıştalanmasıyla iktidarın tek elde toplanması, küçük-burjuvazi içindeki toplumsal temel, Kürtlere ve diğer etnik/dinsel azınlıklara (Ermeniler, Türkmenler, Süryaniler, Keldaniler, Sabiitler, Yahudiler) karşı jenosit. 100 yıldan fazladır Irak'ta yaşayan Faili Kürt halkı, İran/Fars kökeni dolayısıyla kovuldu ve bunların mallarına el konuldu; Faililerin mülkiyeti, "emektar Baasçılara" verildi. Rejim, 22 yıllık egemenliği içinde, Irak'ı fiili bir gözetleme ve baskı aygıtıyla donattı.

Irak'ın buradan (Almanyadan/ÇN) askeri olarak savunulması nasıl olacaktır? Alman zehirli gaz ihracatçılarıyla, ölüm tüccarlarının saflarındaki abluka kırıcılarıyla dayanışma gösterileri örgütleyerek mi? "İşçi Görüşü Grubu", tüm ciddiyetiyle Irak'a *"her türden silahın parasız olarak verilmesini"* talep etmektedir. Zehirli gazla katledilen Kürtlerin, firarilerin ve katledilmiş politik tutukluların yakınları, "uluslararası dayanışmanın" bu biçiminden ötürü yürekten teşekkürlerini sunacaklardır! Diğer bütün Irak savunucuları, bu soruna ilişkin olarak çelebice bir suskunluk gösteriyorlar; çünkü bu konuya ilişkin her somut açıklama kendileri için utanç vericidir.

Saddam ordusunun saflarındaki Iraklı ve Kürt askerlere Avrupa'dan "Dayanın, gençler!" diye seslenmek, sınırsız bir alaydır. Ya da terör rejimi ile birlikte onun canice amaçları doğrultusunda mücadele etmek için, bizzat Irak ordusunun saflarına mı katılmak istiyorsunuz? Hem İran'a karşı birinci Körfez savaşı ve hem de ikinci Körfez savaşı, Irak devlet burjuvazisinin iktisadi ve iktidar tekelini sağlama doğrultusundaki çıkarlarına hizmet etmektedir. Iraklı askerler, bu savaş amaçları için niye ölsün? Şu anki Körfez savaşı için de, Lenin diye birinin devrimci bozgunculuk olarak adlandırdığı bir strateji geçerlidir: Bir ulusu diğerine karşı destekleme değil, tersine savaşı devrime dönüştürme!

Bazı Alman "anti-emperyalistleri" bunu olanaksız ilan ederken, Türk devrimci örgütü Devrimci-Sol, yanlış politik değerlendirmesine rağmen –o da (Dev-Sol /ÇN) ilk önce ABD-NATO birliklerine ve ancak bundan sonra da Irak rejimine karşı mücadele etmek istiyor, o da Irak direniş hareketi ile dayanışmasını açıklamıyor– pratikte dayanışmacı olduğunu kanıtladı. Bunun dışında "emperyalist savaşa karşı savaş" sloganı, hemen hemen hiç bir şekilde pratiğe uygulanmadı.

Irak terör rejimi, emperyalist ve revizyonist devletlerle ortak çalışma içinde olmasaydı, çoktan devrilmiş olurdu. Kuveyt'in ilhak edilmesiyle, Saddam emperyalist devletlerle çatışma içine girdi. Bu ama, rejimin faşist terör politikasında hiç bir şey değiştirmedi. Irak rejiminin uğruna milyonlarca insanı harcadığı savaş hedeflerinde de, kurtuluşla ortak bir yanları olmayan hedeflerde de hiç bir değişiklik olmadı. Saddam'ın uzun vadeli hedefi, Baasçılığın tüm Arap dünyasına yayılmasıdır. Baasçı terör, bu şekilde tüm Arap dünyasına yayılabilirdi. Güncel olarak yürütülen savaş da bu amaca hizmet etmektedir. Bu durumda Irak'ın askeri olarak savunulması için çağrıda bulunan bir kimse, Baasçı terörün kurbanlarına ihanet etmektedir. Bu, tam da barış hareketinin İsrail'e roket saldırılarından yola çıkarak siyonist devletle dayanışması gerektiği şeklinde hareket ettiğinde işlediği hatanın aksi görünüşüdür. Bir devletle, orada yaşayan insanlar arasında bir ayrım yapmak gerçekten o kadar zor mu?

Enternasyonalist politika, tüm taktik-askeri düşüncelerin ötesinde, tüm ezilenlerle ve sömürülenlerle bir dayanışma göstermek zorundadır. SAG, *"biz, emperyalizme karşı emperyalizmin kurbanlarını destekliyoruz"* dediğinde, bu doğrudur; ama burada, efendileriyle bir kez kapıştıklarında bile, yerli ezenler unutulmamalıdır. *"Söz konusu olan ABD emperyalizmini zayıflatmaktır"*, deniliyor devamla. Batı Avrupa ve Japon emperyalizmini unutmamamız gerektiğinden bağımsız olarak; Körfez savaşı, bölgede emperyalizmin, ama aynı zamanda gerici güçlerin de (Baasçılık ve İslam fundamentalizmi) güçlenmesi anlamına gelmektedir. Ancak Irak direniş hareketi savaşı Baasçılığa ve emperyalizme karşı, devrime dönüştürebildiğinde, ancak Ortadoğu'nun ulusal kurtuluş hareketleri emperyalist savaşa karşı mücadeleyi kendilerinin gerici rejimlerine karşı mücadeleyle birleştirebildikleri zaman, ancak devrimci-komünist sol dayanışma silahını doğru bir şekilde kullandığı zaman, emperyalizm bu çatışmadan zayıflamış olarak çıkabilir.

"İşçi Politikası Grubu" şöyle diyor: *"Bu umutsuz ve aciz kitle ruh halinde Irak'ın Kuveyt'e saldırısı, bir meşale, bir ayaklanma işareti olarak etki etmektedir ve bu, Hüseyin'in Arap ve islam dünyasında tattığı ve bizzat Irak'taki diktatörlük ve Baas Partisi'nin baskısına sempati ile karıştırılmaması gereken sempatiyi açıklamaktadır. Bu ruh halini kullanarak Saddam Hüseyin kitleleri "cihad"a davet etmektedir; bu, Baas'ın anti-dinsel geleneği açısından bir ironi değildir... Bu çatışmada sınıf bakış açısı takınmak bundan dolayı, kendi çıkarları doğrultusunda onlara sürekli olarak ihanet eden emperyalizmde kendisini ezenleri gören ve bundan dolayı da Saddam Hüseyin önderliğindeki Irak'ın onlar için bu emperyalizme karşı mücadeleye başladığı Arap kitlelerinin yanında tavır takınmak demektir."*

Sözde "sınıf bakış açısından", bu kitlelerin hangi sınıflara mensup olduğu, hangi sınıf bakış açısına sahip olduğu, hangi hedeflere sahip olduğu söylenmeksizin birden "Arap kitlelerine" bir geçiş yapılmaktadır. "Cihad", sınıf bakış açısı değil, inananlarla inanmayanları tanımaktadır. "Arap kitlelerinin" "güçlü adam"a desteği, yalnızca Arap rejimlerinin ve ideolojileriyle birlikte revizyonist devletlerin iflası ve Arap dünyasının çoğunluğundaki devrimci hareketin zayıflığından duyulan hayal kırıklığı değildir. Böylesi bir rejimin desteklenmesi ve bunun askeri vurucu gücüne duyulan ümit, Arap halkının halihazırda kendisini kendi gücüyle kurtarmaya duyduğu ümidin az olmasının kanıtıdır.

Irak rejimi de, tıpkı emperyalist devletler gibi, kendi çıkarları doğrultusunda kitlelere ihanet etmiştir. O, hiç de anti-emperyalist bir mücadeleye başlamadı, tam tersine saldırı politikasında açık bir şekilde yanlış hesapta bulundu. Ama ne yazık ki, yine de Saddam, Arap halkının büyük kesimlerini aldatmayı başardı. Irak askeri gücünün tam iflası ve Irak rejiminin politik teslimiyeti, bir kez daha 1967 deneyimini kanıtladı. Ancak toplumsal kurtuluş uğruna devrimci mücadele emperyalizmi altedebilir.

Irak, 1980-1988 arasında, İran'a karşı bir fetih savaşı yürüttü. Bu savaş, Körfez monarşileri ve emepreyalist devletler tarafından desteklendi ve esas olarak da onlar tarafından mümkün kılındı. Irak rejimi, bu savaşı kendi çıkarları doğrultusunda yürüttü ve aynı zamanda emperyalizmin bölgesel temsilcisi olarak ABD çıkarlarını askeri olarak gerçekleştirmeye çalıştı. Emperyalist devletlerle Irak arasındaki ortak çalışma, emperyalistlerin ve Baasçıların ortak çıkarlarına dayanan bilinçli ve hedefi açık bir politikaydı.

Panama müdahalesi, aslında ABD için bizzat emperyalist devletler arasındaki iktidar ve etki kazanma mücadelesinde bir denemeydi. Noriega önce, (o zamanki CIA şefi) Bush'un isteği üzerine silah ve uyuşturucu ticareti yürüttü. Noriega, kendisini ticari olarak bağımsız yapmak istediğinde, görevinden alındı. Noriega da Latin

Amerika halkını "anti-emperyalist" sloganlarla seferber etmeye çalıştı; allah'tan Alman solu buna kulak asmadı. İktidar sorununu ortaya atmak için çok zayıf olan Panama solu, tarafsız tavır takındı. Yoksa Noriega'yı mı desteklemesi gerekirdi?

Bush ve Saddam'ın sistemleri, arasıra birbirleriyle mücadele yürütseler de, iç içe geçmiştir. Emperyalist devletler, kurtuluş mücadelelerine karşı müttefiklere gereksinim duymaktadırlar. Bunların çıkarlarıyla üç kıtadaki insanların çoğunluğunun çıkarları birbirine zıt düştüğünden, sürekli olarak bunların kendi çıkarlarına karşı yönelmesi tehlikesi bulunsa da, müttefik olarak fiili diktatörlere gereksinim duymaktadırlar. Diğer taraftan ama bu fiili diktatörler, bütün milliyetçi ve "anti-emperyalist" parolalarına rağmen, emperyalizme olan bağımlılığı gevşetebilecek durumda bile olmadıklarından, emperyalist devletlerden para, silah ve teknolojiye gereksinim duymaktadırlar.

VSP'de (Vereinigte Sozialistische Partei - Birleşik Sosyalist Parti; KPD/ML'in bir bölümüyle Troçkist GIM'in ortaklaşa kurdukları parti /ÇN) Irak'ın savunulması sorununa ilişkin olarak çeşitli pozisyonlar savunulmaktadır. Bazı VSP üyeleri, aktif bir şekilde Irak muhalefetiyle dayanışmakta, diğerleri Irak'ın askeri olarak savunulmasını savunmaktadırlar. (VSP'nin bir bölümünün örgütlü olduğu) 4. Enternasyonal Sekreterliği'nin açıklamalarında da bu konu açıklığa kavuşturulmamaktadır. Burada da Irak direnişiyle dayanışma yoktur. Söylenen şudur: *"...bir askeri çatışma durumunda, koşulsuz olarak emperyalist birliklerin yenilgisinden yanayız"*. Saddam'ın yenilgisinden söz edilmemekte, bölgede bu yenilgiyi kimin ve nasıl sağlayacağı üzerine tek sözcük edilmemektedir.

15-17.9.1990 tarihlerinde Amman'da, bir "Arap Halk Güçleri" kongresi toplandı. Ürdün kralı tarafından açılan bu toplantıya, diğerlerinin yanısıra şunlar katıldı: Arap ülkelerinin çoğunluğundan Irak Baas partisi yanlısı partilerin şubeleri, PFPL, DFPL, Müslüman Kardeşler ve Cezayir Ulusal Kurtuluş Cephesi. Diğerlerinin yanısıra şu kararlar alındı:

▸ Irak'ın 12.8.90 tarihli girişiminin, yani Kuveyt'ten çekilmenin İsrail'in 1967 ve daha sonra işgal ettiği tüm bölgelerden çekilmesiyle birleştirilmesinin desteklenmesi;

▸ Temsil edilen örgütlerin tüm Arap alemi çapında emperyalist müdahaleye karşı eylemlerinin koordine edilmesi;

▸ "... demokratik rotanın pekiştirilmesi ve Arap insanlarının her yerde haklarının savunulması".

Devamla şöyle deniliyor: *"Yeni Körfez krizini Araplar çerçevesinde ve Arap evinde çözmek mümkündü. Irak önderliğinin Kuveyt sorununu bütün barışçı araçlarla çözmeye çalıştığı kanıtlanmıştır... Düşman güçlerin hedefi, bir Arap kültürel projesini başlatan ve bir niteliksel Arap sıçraması de facto (fiili) dayanağı olan bir Arap devletini tahrip etmektir..." (Alıntı: "Al Karamah", 1990/14)*

Bu, emperyalist müdahaleye karşı bir birleşik cepheyi de aşmaktadır. Bütün gruplar, Arap milliyetçiliğini kabul etmekte ve Irak rejimine olumlu ve önder bir rol biçmektedirler. Ama gerçek şudur:

• Irak rejimi, varlığını tehdit eden iktisadi ve politik bunalımını çözebilmek için, Kuveyt'i ilhak etmiştir. Ancak ABD'nin sert tepkisi, Saddam'ı bunu Filistin sorunuyla bağlamayı ilan etmeye itmiştir.

• Baas rejimi, Arap rejimlerinin çoğunluğu gibi, Filistin kurtuluş mücadelesini, kendi iktidar politikası amaçlarına göre kullanmaya çalışmıştır. Daha henüz geçen yılın sonuna kadar Saddam, Lübnan'da Falanj önderi Aoun'un –diğerlerinin yanısıra Filistin mülteci kamplarındaki katliamdan sorumlu olan– faşist milislerini desteklemiştir. Irak rejimi yalnızca, ne İsrail'in ne de ABD'nin bunu kabul edeceklerine emin olabildikten sonra, Kuveyt'in boşaltılmasını, işgal altındaki bölgelerin boşaltılmasıyla birleştirmiştir.

• Irak rejimi, emperyalizmle çatışmayı, kurtuluşla hiç bir ilişkisi olmayan bir noktada yürütmektedir. Bunun için kanıt gerekiyorsa: İşçi göçmenlerin vahşi bir şekilde kovulmaları ve yağmalanmaları, buna ilişkin olarak her şeyi söylemektedir. Yüzbinlerce kendisinden çok söz edilen Arap kitlesi ve Asyalı işçi göçmenler, ya Saddam'ın politikası yüzünden Irak'tan kaçmak zorunda bırakıldı, ya da milliyetleri nedeniyle kovuldu ve böylelikle geçim olanakları bunların ellerinden zorla alındı. Bundan önce iki milyon Iraklı yurtdışında politik sığınma aramak zorunda kaldı.

Irak yanlısı seferberlik, tüm katılanların çeşitli nedenlerden ötürü gerçek diye ilan ettiği bir yalan üzerine inşa edilmektedir. Biz, en azından PFLP ve DFLP'nin Irak politikasının karakterine ilişkin olarak kafalarının açık olduğunu ve taktik nedenlerden ötürü böylesi bir ittifak kurduklarından yola çıkıyoruz. Bu kararı, aşağıdaki nedenlerden ötürü problemli buluyoruz:

–Daha henüz 1967 savaşı, İsrail'in Arap devletlerinin konvensiyonel ordularıyla yenilemeyeceğini gösterdi. Tam da bu deneyimden Filistin solu oluştu ve kurtuluş mücadelesi kendisini Arap rejimlerine bağımlılıktan kurtardı. Yalnızca İntifada'nın devrimci mücadelesi ve bunun diğer Arap devletlerine yayılması, kurtuluşa götürebilir.

–Sözde ilerici milliyetçi rejimlerle ittifak, Ortadoğu'daki sol için kanlı yenilgilerle sonuçlandı. Ve örneğin Nasırcı Mısır'dan farklı olarak, Baasçı Irak hiç bir ilerici boyuta sahip değildir. Böylesi bir rejimle ittifak içinde nasıl bir kurtuluş elde edilecektir?

–İslam fundamentalistleri ve Baasçılar tarafından dinsel ve ırkçı kutuplaşma üzerinden yürütülen seferberlik, toplumsal kurtuluş için mücadeleyi engellemektedir; çünkü,

-Her iki yönelimin de bağımsız bir iktisadi politika tasarımı yoktur.

-Her iki yönelimin de, emperyalizme bağımlılığı bitirecek, ya da en azından azaltabilecek bağımsız bir iktisadi politika tasarımı yoktur. Yalnızca bu yüzden bile bunların anti-emperyalizmleri bir palavradır.

-Her iki yönelim de kadınların ata erkil sömürü ilişkileri içinde baskı altında tutulmasının devamından yanadır. Nüfusunun yarısının politik kararlardan, hatta toplumsal yaşamdan uzak tutulduğu sürece, Arap dünyasında gerçek bir gelişme politikasının bulunamayacağı tartışma bile götürmez.

-Her iki yönelim de dinsel ve etnik azınlıkların keskin bir ayrıma tabi tutulmasından yanadır (Hristiyanlar, Kürtler, Berberler...), bu açıdan siyonizmin bir ters görüntüsüdürler.

Kürt ulusal kurtuluş hareketiyle dayanışmanın Filistin kurtuluş hareketi ile dayanışmayı ortadan kaldırdığı ya da bunun tersi bir durumdan kaçınmak istiyoruz. Güncel çatışma sürecinde, şimdiye kadar seyrek olarak dile getirilseler de, çelişkiler açığa çıkmaktadır. Irak rejimine "bir Arap kültürel projesi başlattığı" tercih edilirse, Kürt halkı nerede kalmaktadır; "Arap insanlarının haklarının savunulması", "demokratik rotanın pekiştirilmesi" koşullarında Irak rejiminin ırkçılığından etkilenen Kürt insanlarının ve diğerlerinin hakları karşısında nasıl tavır alınacaktır?

Federal Almanya'daki anti-emperyalist hareketin insanlarının ve gruplarının çoğunluğu, Filistin solunun bakış açısını tümüyle ya da kısmen üstlenmiş bulunmaktadır. Irak'a karşı savaş, son tahlilde savaşan taraflardan yalnızca birinin desteklenebileceği tayin edici muharebe olarak görülmektedir.

Hamburg'daki 8.12.90 tarihli "Kör-

fez'deki emperyalist savaşa karşı" yürüyüş çağrısında şöyle denmektedir: *"Irak rejimi de şimdiye kadar emperyalist devletler için kabul edilir bir rejimdi: 8 yıl boyunca batı karşıtı İran'dan gelen "islami tehlikeye" karşı bir savaş yürüttü, kapitalist sanayi uluslarına düşük fiyatlarla petrol sattı, kendi komünist muhalefetini kanlı bir şekilde bastırdı ve onbinlerce Kürdü zehirli gazla katletti. Şimdi ama Irak rejimi, "özgür dünyanın" teveccühünü açık bir şekilde yitirdi."* Sonuncusu gerçi doğru, ama terörist baskı politikası açısından hiç bir şeyi değiştirmemektedir. Savaş sırasında da –tam da bu yüzden– Kürtler, komünistler, muhalifler, asker kaçakları katledildi. Burada kullanılan geçmiş zaman biçimi, emperyalist devletlerle çatışmanın sanki rejimin karakterinde ve politikasında birşeyler değişmiş gibi yanlış bir izlenim uyandırmaktadır. Otonom ve anti-emperyalist çevreden bir çok grubun ve enternasyonalizm gruplarının imzaladığı bu bildirideki taleplerden hiçbiri, Irak'daki faşist terörün kurbanlarıyla, ya da direniş örgütleriyle dayanışmayı içermemektedir. Aynı şey, savaş karşıtı hareketin hemen hemen tüm bildirileri için de geçerlidir, ama bu bir özür olamaz. Devamla şöyle denmektedir: *"Arap kitlelerinin başka seçeneği yoktur, onlar kendilerini, bu savaş, önce devrimci bir halk savaşı olmasa da, kendilerini savunmak zorundadırlar. Bu mücadele bizden, onlarla anti-emperyalist dayanışmayı talep etmektedir. Eğer emperyalist devletler, Arap kitlelerinin savaşkan deneyimlerini ve kazanımlarını boğarlarsa, bu, dünyadaki tüm kurtuluş mücadelelerine en keskin bir şekilde yansır! Bundan dolayı, bizim yerimiz Arap kitlelerinin ve Kürt halkının yanı olmak zorundadır! Onların anti-emperyalist bir şekilde seferber edilmesi, emperyalistler açısından rizikonun hesaplanmasının mümkün olmamasının ve böylelikle onları savaştan caydırmanın tek olasılığıdır."* Benzeri şekillerde çeşitli anti-emperyalist bildirilerde ortaya çıkan bu paragraf, hiç bir açıdan somut değildir. Kimdir "Arap kitleleri (sınıf bakış açısı? politik hedefleri?), bu mücadelede sözkonusu olan nedir? Bir savunma mücadelesinde de sözkonusu olan, hedefler, politik perspektiflerdir.

Aynı gruplar tarafından, 12.1.91 tarihli yürüyüş için hazırlanan bir bildiride şöyle denmektedir: *"Yalnızca kendi güçlerine güvenebileceklerini ve kendilerini yalnızca kendi gerici iktidar politikası çıkarları için kullanan gerici Arap rejimleri tarafından temsil edilemeyeceklerini, yalnızca Filistinliler on yıllarca süren mücadelelerinden öğrenmediler. Irak rejiminin Arap kitleleri tarafından şu anda desteklenmesi, bunun politikasını onaylama temeline oturmamakta... aksine tüm Arap bölgesinin emperyalist ilerleme tehditi altında bulunmasından kaynaklanmaktadır. Arap halkları, acı, yoksulluk, baskı, sömürü, cahillik ve yetersiz beslenme altında inlemektedir."* Araplara karşı ırkçı seferberliğe karşı bir şeyler söylemek doğru ve önemlidir. Ama bu, elastiki, toptancı ve yanlış sloganlarla yapılmamalıdır. Baas rejiminin hedefi, egemenliğini tüm Arap dünyasına yaymaktır. Bu, Baasçı terörün de yayılması demektir; yoksulluk, baskı ve emperyalizme bağımlılık son bulmayacak, tam tersine keskinleşecektir. Irak rejiminin savaşta desteklenmesi, onun savaş hedeflerinin de desteklenmesi demektir. Irak iç politikasına yönelik eleştiri, Saddam sözünü geçiremediği sürece mümkündür.

14/1990 sayılı "Al Karamah"da Abu Haşiş şöyle yazmaktadır: *"Irak, Ürdün ve Filistin kitleleri -ister egemen sınıflar olsun, isterse de siyonist ve emperyalist karakterde müdahaleciler olsun- düşmanlarını, kendilerini öncü olarak adlandıranlardan daha iyi görmekte ve tanımaktadırlar."* Irak rejimi, emperyalist devletlerden daha az barbar değildir ve Arap bölgesinde, bu ülkeleri "gerilik ve bağımlılık" içinde tutan yapılanmanın bir parçasıdır. Irak rejimi, emperyalist devletlerinkinden hiç de az tahripkar olmayan yok etme seferleri sürdürdü (direnişe ve İran'a karşı savaşta bir milyonun üzerinde ölü, iki milyon Iraklı politik sığınma aramak zorunda kaldı). Bundan ötürü Irak direnişi tüm dünyadaki devrimci sola, bütün araçlarla emperyalist savaşa karşı mücadele etme ve aynı zamanda Irak halkını destekleme çağrısında bulundu.

Aynı şekilde, Hafenstraße'den yoldaşların 19.2.91 tarihli yürüyüşe çağrısında şöyle denmektedir: *"Irak rejimi, olduğunu iddia ettiği şey değildir bugün... Ama bölgedeki bir çok insanın çıkarlarını formüle etmektedir."* Irak rejimi, eğer olduğunu iddia ettiği şey değilse, bu çıkarları nasıl formüle edebilir? Hangi çıkarları? *"Oradaki insanlar, yaşama ve kendi kaderini tayin hakkı talep etmektedirler..."* Irak rejimi, bölgedeki diğer gerici rejimler ve emperyalist devletler gibi, tam da bu hakları ayaklar altına aldı. Rejim tarafından formüle edilen çıkarlar, gerçekte imtiyazlı devlet burjuvazisinin ve bürokrasisinin talepleridir. Biz, hangi biçimde olursa olsun, Irak'taki bu faşist terör rejiminin desteklenmesini reddediyoruz. Hiç bir kuşkuya yer yok ki, en çok Irak halkı bu savaşta ve Saddam egemenliği altında acı çekti. Neden savaş karşıtı ve enternasyonalist hareket (Irak halkıyla /ÇN) bir dayanışma göstermiyor?

Bununla neyin kastedildiği açıkça söylenmedikçe, bir Ortadoğu konferansı ve "Arap çözümü" talebi de tehlikelidir. Var olan emperyalist bağımlılık koşullarında nasıl bir "Arap çözümü" olabilir? Emirler, krallar ve askeri diktatörler sınırlar ve petrol kaynakları konusunda "barışçıl" bir şekilde anlaştıklarında, Arap halkının hiç bir problemi çözülmüş olmayacaktır.

Irak'ın hızlı yenilgisinin nedeni, öncelikle emperyalist devletlerin askeri olarak güçlülüğünde değil, Irak rejiminin politik olarak zayıflığında aranmalıdır. İçerde faşist terörle ve dışarıya karşı büyük çaplı sahtekarlık manevralarıyla anti-emperyalist mücadele yürütülemez. Şimdi, Saddam'a karşı Irak halkıyla dayanışma daha da önemlidir. Yalnızca Irak'ta ve tüm dünyada bir devrimci seferberlik, emperyalist devletlerin Ortadoğu'da "yeni dünya düzenlerini" gerçekleştirmelerini engelleyebilir. "Emperyalist savaşa karşı savaş" sloganı tekrar ciddiye alınmalıdır. Savaş kışkırtıcılarını yenmek ve emperyalist savaşı gerçekten durdurmak, silahlı mücadele olmaksızın mümkün değildir.

Iraklı Anti-Faşist Direniş
1.3.1991 ■

Vietnam'da ABD barbarlığı unutulmadı!..

Amerikan emperyalistleri, güya tüm dünya halkları adına, Saddam rejiminin barbarlığına karşı savaş yürüttü...
Dünya kamuoyu, "demokratik", "insan hakları savunucusu" ABD yanında, Saddam'ın kimyasal silahlarını kınadı.
Bu silahların, ona emperyalistlerce satıldığı bir yana; bizzat emperyalistlerin bu silahları kullanmaktan çekinmediği unutulmamalıdır!
İşte Vietnam...
Yandaki resimlerin üstteki ikisi, ABD'li emperyalist barbarların Vietnam'daki savaşta kullandığı "dioxin" bombalarının "şimdiki" geç sonuçlarıdır!
Sakat çocuklar...
En altta ise, savaş sırasında napalmla yanan çocuklar...
İşte "uygar", "insansever" ve şimdi, güya Kürtlere arka çıkan emperyalizmin gerçek yüzü budur.

Özyönetimin ulusal çıkmazı

SİYASİ literatürde "ulusal parça, lanma" kavramının yerine, geçmişte uzun süre aynı anlama gelen "Balkanlaşma" kavramı kullanılmıştır. Bu kavram, hem bir yandan ulusal sorunun yoğunluğunu, hem de ulusal sorunun nasıl çözülemeyeceğini gösteren bir kavram olarak kullanılmıştır.

Bu anlamda "Balkanlaşma"nın en tipik örneklerinden birisi de bugünkü Yuoslavya'dır. 23,5 milyon toplam nüfusa sahip Yugoslavya, altı cumhuriyet ve iki özerk bölgeden oluşmaktadır. Ne bu altı cumhuriyette, ne de iki özerk bölgede homojen bir ulusal yapı vardır. Yugoslavya genelinde altı ulus, yirmidört milliyet ve üç dini-ulusal topluluk yaşamaktadır. Bu ulus, milliyet ve dini-ulusal topluluklar, cumhuriyetlere ve özerk bölgelere dağılmış olarak bulunmaktadır ve ancak isimleri ile anılan cumhuriyetlerde yoğun olarak yaşamaktadırlar. Örneğin Hırvatistan ve Kosova bölgesinde azınlık olarak Sırplar; Sırbistan'da Boşnaklar, Arnavutlar vb. bulunmaktadır. Hemen hiç başka bir ulusal azınlığın bulunmadığı tek cumhuriyet Slovenya'dır. Bu çok uluslu yapı içerisinde çeşitli ulusların rolleri ve ağırlıkları da değişiktir.

En fazla ulusal nüfusa sahip Sırplar, kendilerini Yugoslav Birliği'nin bekçisi olarak görmektedirler. Somut durum gerçekten de budur. Yugoslav ordusundaki generallerin ve subayların ezici çoğunluğu Sırp kökenlidir ve bu yüzden ordu, Sırp burjuvazisinin elinde, diğer cumhuriyetleri ve çeşitli milliyetleri bugünkü zoraki birlikte tutmanın en sağlam aracıdır.

Sırp burjuvazisi, askeri ve siyasi alanda ağırlıklı bir role sahipken, iktisadi planda ağırlığını koyan ve sanayi açısından en gelişmiş olan Slovenya ve Hırvatistan'dır. Bu iki cumhuriyet, Birliğin bütçe giderinin çok önemli bir bölümünü karşılamaktadır. Sanayi bakımından en az gelişmiş, siyasi, iktisadi rolleri en az olan bölge, Makedonya Cumhuriyeti ve Kosova özerk bölgesidir. Cumhuriyetler ve çeşitli uluslar arasında iktisadi, siyasi, kültürel her yönden büyük eşitsizlikler vardır ve Yugoslav revizyonistleri bu türden eşitsizlikleri azaltmak amacıyla hemen hiç bir şey yapmamışlardır. Var olan ve süreç içerisinde daha da derinleşen eşitsizlikler, bugün ***açık*** ulusal çatışmalara kadar yükselmiştir.

Bu ulus ve milliyetler kendi milli kabuklarına çekilmişler, kendi ulusunun burjuvazisinin istediği ulusal-şovenist rotaya oturtulmuşlardır. Çeşitli uluslardan işçiler birbirlerine karşı kışkırtılmakta ve bunun sonucu olarak her ulusun, milliyetin proletaryası "kendi" burjuvazisinin ardında, diğer uluslardan sınıf kardeşlerine karşı ulusal savaşa sokulmaktadır.

Örneğin, Sırp burjuvazisi Kosova bölgesinin özerklik hakkını elinden alırken, bu haksızlığa karşı işe gitmeyi boykot eden Arnavut işçilerin işyerinden atılmasına, kepenk kapatan küçük dükkan sahiplerine ağır para cezaları veren Sırp burjuvazisinin saldırgan tutumlarına, Sırp işçileri karşı çıkmamakta, tersine bu tür tavırları destekleyici bir tutum içerisine girmektedir.

Her ulusun burjuvazisi kendi açısından "haklıdır", çünkü bu sınıf egemenliğini sürdürmek ve pekiştirmek için kendi dünya görüşünü, bakış açısını, milliyetçiliği benimseyen "aptal kölelere", başka uluslardan işçileri, emekçileri sömürmek, baskı altına almak için "aptal kölelere" ihtiyacı vardır. Burjuvazi işçileri, emekçileri ideolojik olarak zehirlemek, onları kendi sınıf bayrağı altında toplayabilmek için, görünüşte tüm ulusun çıkarlarına hitap eden milliyetçiliği kullanmıştır, kullanmaktadır ve bu sınıf var olduğu sürece de kullanacaktır.

Yugoslavya'da Sırp burjuvazisi kendi imtiyazlarını korumaya çalışırken ve bu amaçla milliyetçi gerekçelere sarılırken, diğer ulusların burjuvaları, özellikle sanayi bakımından en gelişmiş Slovenya ve Hırvatistan'ın burjuvazisi de kendi haklarını öne sürmekte, bu amaçla "kendi" proleter ve emekçilerini, kendi milliyetçiliğinin bayrağı altında savaşmaya çağırmaktadır. Sloven ve Hırvat burjuvaları, kendi çıkarları için en uygunu olduğu ve bugün daha fazla fırsatı çıktığı için, Yugoslav Federasyonu içerisinde kalmak istememektedirler. Bu nedenle her iki ulusun burjuvazisi, kendi Cumhuriyet parlamentolarına bağımsızlık taleplerini kabul ettirmişlerdir. Bunların talepleri, bugünkü Yugoslav Federasyonu'nun yerine, ***bağımsız*** cumhuriyetlerden oluşacak, oldukça gevşek bir Konfederasyon'un kurulmasıdır. Bu talepleri merkezi parlamento tarafından kabul edilmediği şartlarda, tam bağımsızlıklarını ilan edeceklerini açıklamışlar ve bunlardan Slovenya, bağımsızlık kararını resmen almış ve fakat Batı Avrupa emperyalist ülkelerinin ve kuruluşlarının bu kararı eleştirmeleri üzerine, Slovenya bağımsızlık kararının uygulanmasını şimdilik ertelemiştir.

> Burjuvazi işçileri, emekçileri ideolojik olarak zehirlemek, onları kendi sınıf bayrağı altında toplayabilmek için, görünüşte tüm ulusun çıkarlarına hitap eden milliyetçiliği kullanmıştır, kullanmaktadır ve bu sınıf var olduğu sürece de kullanacaktır.

Batı Avrupalı emperyalistler, özellikle de Avrupa Topluluğu içerisinde birleşmiş ve en güçlü emperyalist devletler, "arka bahçeleri"nde yeni bir istikrarsızlık istemediklerinden ve bugünkü durumu çıkarlarına daha uygun gördüklerinden, Yugoslavya Birliği'ni terk etme girişimlerine karşı çıkmaktadırlar.

Tabii ki Batı Avrupalı her bir emperyalist gücün somut politikası, konjonktüre ve pazar ve etki alanları için savaşımındaki gücünün gelişmesine bağlı olarak değişebilir. Değişebileceğinin şimdiden güçlü işaretleri de vardır. Özellikle İtalyan burjuvazisinin etkinliğinde oluşturulan "Pentagono" (Beşgen) adlı ve İtalya'nın dışında Avusturya, Macaristan, Çekoslovakya ve Yugoslavya'nın dahil olduğu pakt üzerinden İtalyan burjuvazisi kendi etkinliğini artırmak için, tek tek Yugoslav Cumhuriyetleri ile ayrı ilişkiler geliştirmeye çalışmaktadır.

Yugoslavya ve Cumhuriyetleri, emperyalistlerin paylaşım masasında şimdilik tam yerlerini almamışlardır. Gelecek, Yugoslavya'nın ve Cumhuriyetlerin hangi emperyalist haydutların daha fazla etkinliğine gireceğini gösterecektir.

Bugünden kesin olan şudur: Emperyalistlerin Yugoslav halklarının kaderlerine müdahale etmeleri; daha fazla milliyetçilik ve şovenizmin güçlenmesini, ulusal çatışmaların daha kanlı biçimlere sıçramasını beraberinde getirecektir.

Nisan 1991 ■

Arnavutluk'taki gelişmelere ilişkin son olarak tavır takınanlardan TDKP ve Özgürlük Dünyası ne diyor?!

BOLŞEVİK PARTİZAN'ın geçen sayısında (S. 64, 15 Nisan 1991) yayınladığımız *"Revizyonizmin iflası, Arnavutluk «Sosyalist» «Halk» Cumhuriyeti'nde de belgeleniyor!"* başlıklı makalemizde; Arnavutluk'ta şimdi Ramiz Alia kliği önderliğinde tezgahlanan emperyalizme teslim oluşa ilişkin tavır takınan "eski" AEP'çilerden bazılarını örneklemiş ve yazımızın yazıldığı tarihe dek TDKP'nin hala tavır takınmamış olduğunu belirtmiştik.

Dergimizin dağıtıma girmesinden hemen sonra elimize geçen Devrimin Sesi sayı 107'de (Mart 1991– 2) yayınlanan *"Arnavutluk kapitalist restorasyon yoluna girdi; MARKSİZM-LENİNİZM KAZANACAKTIR!"* başlıklı, kısa bir makale çerçevesinde, TDKP de Arnavutluk'taki gelişmelere tavır takınmış oldu.

Konuya ilişkin olarak ÖZGÜRLÜK DÜNYASI da, 30. sayısında (Nisan 1991), *"Dönek R. Alia ekibi Arnavutluk'u kapitalizm yoluna soktu"* başlıklı, 11 sayfalık bir yazı çerçevesinde tavır takındı.

Bu tavırlarla birlikte, AEP'çilerin Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki şubeleri AEP ve ASHC ile hesaplarını yapmış oldular ve defteri kapattılar...

Son sayı Bolşevik Partizan'da yayınlanan makalemizi, *"Görüldüğü gibi, Arnavutluk'taki gelişmeler konusunda tavır takınan örgütlerin tavrı tutarsız ve Marksizm-Leninizm'den uzaktır..."* tespitini yaparak noktalamıştık. Bu yazımızda da TDKP'nin ve Özgürlük Dünyası dergisinin ASHC'ne ilişkin tavırlarını gözden geçirip, okuyucuya bu son takınılan tavırlar hakkında bir özet sunmaya çalışacağız.

DEVRİMİN SESİ – TD"K"P

TDKP, Devrimin Sesi yoluyla Arnavutluk'taki gelişmelere ilişkin takındığı tavırda, diğer AEP'çilerden özde farklı bir tavır sergilememekte; o, bugün herkesin görebileceği olgulardan, ya da sonuçlardan yola çıkarak, AEP'in yozlaşmasının ve ASHC'deki geri dönüşün (pardon; "kapitalist restorasyon yoluna sokulma"nın!) ana sorumlusu olarak Ramiz Alia ve "ekibi"nin yakasına yapışmaktadır. Daha yazının başında şu tespitler yeralmaktadır:

"... Arnavutluk Emek Partisi revizyonist dönem ("dönek" olsa gerek! /

Arnavutluk kapitalist restorasyon yoluna girdi;

MARKSİZM-LENİNİZM KAZANACAKTIR!

Geçmişte, büyük Marksist-Leninist Enver Hoca'nın önderliğinde, Kruşçevci modern revizyonizme, Maocu revizyonizme, eurokomünizme, Yoculuğa ... karşı mücadelenin bayraktarlığını yapmış; Marksizm-Leninizm'in ve sosyalizmin bayrağını hep yüksekterde tutmuş olan Arnavutluk Emek Partisi, revizyonist dönem Ramiz Alia kliği tarafından burjuva-revizyonist bir yola sokuldu. Marksist-Leninist ideoloji ve çizgi terk edildi; proletarya diktatörlüğü ve sosyalizm tasfiye edildi. Bugüne kadar dünyanın tek sosyalist ülkesi olan Arnavutluk, kapitalist restorasyon yoluna sokuldu.

Arnavutluk, özellikle de Doğu Bloku ülkelerinin kapitalizme geçmelerinin ardından, emperyalist burjuvazinin ve gericiliğin baş saldırı hedefi haline geldi. Kapitalist emperyalist kuşatma daha da güçlendirildi. Arnavutluk'a yönelik çok yönlü yoğun bir saldırı kampanyası başlatıldı. Mevcut uluslararası koşullardan yararlanarak, Arnavutluk'ta sosyalizmi yıkmak, dünyanın bu tek sosyalist ülkesini kapitalizm yoluna döndürmek için, kışkırtma, askeri saldırı tehdidi dahil her yönteme başvuran emperyalist burjuvazinin, Yugoslav ve Yunan gericiliğinin dışarıdan çabalarıyla, içerden, emperyalist burjuvazi karşısında diz çöken revizyonist Ramiz Alia kliği, en oportünist ihaneti birleşti.

"Arnavutluk çok zor şartlar ve kuşatma altındaydı. Emperyalist burjuva çevreler, Yugoslav ve Yunan gericiliği Sosyalist Arnavutluk'u çökertmek için her yolu uyguluyordu. Özellikle revizyonist bloktaki çöküş, Arnavutluk'un hem ekonomik durumunu daha da zorlaştırmış ve hem de tek sosyalist ülke - yaşayan tek sosyalist uygulama olarak bu güçlerin hedefi haline getirmişti. Böylesi şartlarda, çeşitli ve önemli zorunluluklar nedeniyle ülkeler gözetilmek kaydıyla belirli tavizler verilebilir, geriye çekilme taktiği uygulanabilirdi. Ama, yine böylesi şartlarda iç ve dış sınıf mücadelesi daha da yükseltilir, başta partide olmak üzere çelik disiplin, fedakarlık ruhu daha fazla harekete geçirilirdi. Böylesi durumları daha önceden tahmin etmiş olan Enver Hoca Yoldaş'ın öngörüleri de böyleydi. Yine, geçici olarak geriye çekilen bir güç, bunun bilincinde olmazsa ve dayandığı güçleri (başta proletarya ve emekçileri) bu perspektifle eğitmezse, şartları oluşturunda saldırıya geçme, terk ettiği mevzileri ele geçirme gücünü ve yeteneğini gösteremez ve geri çekilme ilerlemek için güç toplamaya hizmet etmez. Kalıcı ve daha da gerilemenin unsuru olur. Ve en önemlisi de kitlelerin bilincinin bulanmasına yol açar. Ama AEP ve O'nun şimdiki önderliği bu meseleyi nasıl ele aldı yordu? (...) R. Alia bir yandan ileri adımlardan sonra soluklanmadan bahsederken, diğer yandan uygulamaların taktik olmadığını, Arnavutluk halkının seçtiği yaşam biçimi olduğunu BM ve dünya burjuvazisi önünde söylüyordu. Emperyalist-burjuva çevreler önünde bunu söyleyen R. Alia daha sonra parti içerisinde ikna edemediği unsurları kazanmak için -tüm çizgi değiştirilmesine rağmen- 12. Plenum'da stratejisinin değişmediğini, taktik değişmeler olduğunu belirtiyordu. (...) Fabrikalarda işçilerin M-L bilinci, politik bilinci değil ücret vs gibi (burjuva sınırlarını aşmayan) öğeler yükseltildi, yücelttildi. Partinin ve cephenin tüm propaganda ve ajitasyonunda politik sosyalist, ML bilinç zayıflatıldı, işler kötü gidiyor, bunun nedeni, eski hatalardır (Enver Hoca dönemi kastediliyor) yaygaralarıyla moral değerler törpülendi. Burjuva devletlerle ilişkiler, ekonomik anlaşmalar, dış geziler, konukların karşılanması vs unsurlar öne çıkarıldı. Tüm bunlar yanlış bir tespit, ya da durumu kavrayamamanın getirdiği hatalar değil, tam tersi başta sınıfın olmak üzere halkın uyanıklığı ve sosyalizme sadakatini zayıflatmak için bilinçli seçilmiş bir politikaydı. (...)" (Yoldaş Dergisi'nin Ocak sayısından alınmıştır)

Revizyonist R. Alia kliği, içerden, başlangıçta sinsice ve giderek açıktan proletarya diktatörlüğünü ve sosyalizmi ve yıkıma faaliyetini örgütledi. Arnavutluk'u "dışa açma" (sanki önceden burjuvazinin propaganda ettiği gibi kapalı kutuymuş gibi) demagojik propagandasının eşliğinde, kapılar emperyalistlere (emperyalistlerin öteden beri Arnavutluk'a egemen kılmaya çalıştıkları ülke ve değerlerine) açıldı. Alçakça, emperyalizmin önünde diz çöküldü, "af" dilendi, "günah çıkarıldı", emperyalizm ve emperyalist kurumlar yüceltildi. "Toplumsal yaşamı demokratikleştirmek", "demokrasiyi genişletmek" deneyerek, gerçek demokrasi olan proleter sosyalist demokrasiye, proletarya diktatörlüğüne savaş açıldı. "Partinin gençleştirilmesi", "gençliğin dinamizminin partiye taşınması" demagojisiyle, partide (ve yönetim organlarında) darbeci komplocu yöntemlerle tasfiyelere girişildi.

"R. Alia 'demokrasi' lafızlarını dilinden düşürmüyordu ama, parti içinde yaşananlar tam anlamıyla darbeci metotlardı. Kendi içinde gerçek bir demokrasiyi demokratik merkeziyetçiliği savunan bir partide -hele de o devrimini yapmış, dönmemiş tek ülkenin partisi ise- kongreler büyük bir önem taşır. Gerçek bir Leninist partide en büyük irade kongredir. Son kongreden (1986) bu yana Arnavutluk'un politik, sosyal, ekonomik yapısında değişmeyen hemen hiçbir şey kalmadı. Partinin ideolojik çizgisi tamamen değiştirildi. Parti yönetiminde büyük değişiklikler -tasfiyeler demek daha doğru- yapıldı. Elbette, parti içinde yapılanlar tüm ülkede olanların bir tamamlayıcısıydı. R. Alia ekibi önemli kararları plenum adı verilen toplantılarda, parti içi ve dışındaki liberal yandaşları ve müttefikleriyle alıyor ve uyguluyordu. Tüm bunlar AEP parti tarihinde görülmemiş şeylerdi. Partinin en büyük iradesinin yerini -parti içerisinde yeteri derecede güç topladıktan sonra niyetlerini daha açık ortaya koyan- tasfiyeci ve darbeci bir klik almıştı." (aynı yerde)

Proletarya ve partisinin önceki rolüne ve hegemonyasına son verildiği ilan edildi. Açıkça kapitalizmi savunan burjuva liberal partilerin kurulmasına ve faaliyetlerine izin verildi. Bir yandan Marksist-Leninist bilinç, sosyalist uyanıklık ve sınıf mücadelesi köreltilir; Marksist-Leninist ilkelere, sosyalist moral ve değerlere saldırılırken, öte yandan da, kapitalizm ve Batı hayranlığı, küçük burjuva bireyciliği, küçük burjuva psikolojisi körükleniyor, harekete geçiriliyordu. Bu en hızlı aydınlar ve öğrenciler arasında taban buluyordu.

Stalin, tüm kendinden öncekiler gibi, revizyonist R. Alia kliğinin de ilk saldırı hedeflerinden biri oldu. Uzun süredir sinsice yürütülen anti-Stalinist kampanyanın ardından, ülkedeki tüm Stalin heykelleri "bir gecede" kaldırıldı. Bunu, bir yandan emperyalist burjuvazinin, diğer yandan da dönek R. Alia kliğinin desteğinde olan; bu klik tarafından korunup teşvik edilen açık karşı-devrimci çevrelerin Tiran'daki E. Hoca heykeline alçak saldırıları izledi. E. Hoca'nın eserini; partiyi, proletarya diktatörlüğünü, sosyalizmi tasfiye edenler; ona açıktan saldırmaya hazırlananlar; adının verilmiş olduğu okul ve fabrikaların vb adlarını değiştirmeye başladılar.

Emperyalist burjuvazinin önünde secdeye varmış olan revizyonist dönek R. Alia kliği, bugün için hedefine ulaşmayı çok büyük ölçüde başarmış olsa bile, Arnavutluk işçi sınıfı ve emekçi yığınlarının E. Hoca'ya duydukları sevgi; E. Hoca'nın eserinin ve sosyalizmin yığınlardaki etkileri silinemeyecektir.

Geriye dönüşle birlikte, Arnavutluk işçi sınıfı ve emekçilerine, sömürüden, emperyalist yağma ve talandan, işsizlik ve sefaletten başka bir şey verilemeyecektir. Eski Doğu Bloku ülkelerinde bugün yaşananlar, tüm çıplaklığıyla gözler önündedir. Arnavutluk işçi sınıfı ve halkı, er veya geç ve ama mutlaka, yeniden ayağa kalkacaktır.

□Partimiz Marksizm-Leninizm'in bayrağını yükseklerde tutacaktır

Hep söyledik, yine söylüyoruz: Partimizin çizgisinin oluşumunda, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in yanısıra, Enver Hoca Yoldaş ve eseri de esın kaynağımız olmuştur. O'nun eseri, dün olduğu gibi bugün de yolumuzu aydınlatıyor. Bugün de, O'nun Marksizm-Leninizm'i ödünsüz savunmadaki cesareti, kararlılığı ve yetkinliği bize örnek oluyor.

Partimiz, emperyalist burjuvazinin ve dünya gericiliğinin sosyalist Arnavutluk'a karşı yürüttüğü çok yönlü saldırılara karşı mücadele etti. İşçileri, emekçi yığınları, devrimci güçleri Arnavutluk'u ve onun şahsında sosyalizmin kazanımlarını savunmaya ve mücadeleye çağırdı. Bu, sadece Marksist-Leninistler'in değil, tüm devrimcilerin alması gereken tutumdu. Bazıları, dergilerinde, emperyalist burjuvazinin, Yugoslav ve Yunan gericiliğinin veya diğerlerinin, Arnavutluk'a yönelik saldırılarından hiç bahsetmezken, sayfalarını Arnavutluk'a yönelik saldırılara açtılar. Diğer bazıları ise, "sessizliği" yeğlediler.

Partimiz, olayların patlak vermesinden itibaren Arnavutluk'taki gelişmeleri kuşku ve endişeyle izledi. Zaman ve gelişmeler ilerledikçe bu kuşkular daha da arttı; "neler oluyordu?" Bir yandan olayların doğrudan kaynağından öğrenilmesi için girişimlerde bulunulurken, öte yandan da, -bir dönemden sonra- Arnavutluk kaynaklarından çevrilen, Plenum kararları ya da Ramiz Alia'nın konuşmaları vb, gazetemizde yorumsuz olarak veriliyordu. Ardından, ihanetin iyice su yüzüne çıkmaya başlamasıyla birlikte, bu da yapılmadı. Devrimin Sesi'nin 99. (Kasım) sayısında sadece, geçmiş AEP ve Enver Hoca Yoldaş'ın büyük başarılarından söz edilen AEP'in Kuruluş ve Arnavutluk'un Kurtuluş Yıldönümü ile ilgili yazımız şöyle sona eriyordu:

"Bugün AEP'i yolundan döndürmeye yönelik her türlü baskı, şantaj, kuşatmaya, her türlü hain çabaya (altını şimdi çiziyoruz) karşı gerçek M-L'ler omuz omuza olmalıdır."

Partimizin örgüt içi yayın organı olan Yoldaş Dergisi'nin Ocak sayısı, tümüyle bu soruna ayrıldı. Bunda, partimizin bu sorunda en küçük bir sarsıntı geçirmediğini, tam bir irade birliği içinde olduğunu belirtelim. Sabırsızlıkla, bu konudan ötürü TDKP'nin bölünmesini bekleyenler; "TDKP ne zaman bölünüyor" diye soranlar varmış! Ne yazık ki (!) onlara bu, "müjde"yi veremeyeceğiz!

Partimiz, Uluslararası Komünist Hareket'in ilişkilerini düzenleyen ilke ve nomlara bağlı kaldı ve bunun gereklerini yerine getirmiş olarak kamuoyuna tutumunu açıklıyor.

Nereden ve kimden gelirse gelsin, Marksizm-Leninizm'e, sosyalizm ve komünizm davasına, Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Enver Hoca'ya yönelen-yönelecek olan her saldırı, partimizi karşısında bulacaktır. TDKP, Marksizm-Leninizm bayrağını hep yükseklerde tutacak; onu kirletmeye, kızıl rengini değiştirmeye yönelecek gizli-açık her çabayı karşılayacak, bozguna uğratacaktır.

Emperyalist burjuvazi, kapitalist kölelik sisteminin tüm temsilcileri, revizyonist güruh ve bütün alçaklar "son Stalinist ülke de çöktü", "sosyalizm öldü" diyerek, sevinç çığlıkları atıyorlar. Ruhları ve her şeyleriyle "kiralık" olan aşağılık kalemler, "Arnavutluk öldü" başlıklarıyla, tüm kinlerini kusuyorlar. Bazı küçük-burjuva sol gruplar da, Arnavutluk'taki geriye dönüş konusunda ellerini ovuşturuyor, adeta seviniyorlar. Bunlara şunu sormak gerekir: Emperyalistlerin, işbirlikçilerinin ve dünya gericiliğinin sevinci anlaşılıyor da, size ne oluyor; bundan "sizin kazancınız" ne?

Karşı devrimci cephenin sevinç çığlıkları boşuna; bunu uzun süreli yaşayamayacaklar. "Sosyalizmin öldüğü", "kapitalizmin üstün ve ebedi olduğu" propagandaları, umutsuz bir çaba! Her yıl yüz binlerce insanın açlıktan öldüğü, yüz milyonlarcasının açlık çektiği, her yanından pislik ve kan akan emperyalist bir dünyada, işçi sınıfını, halkları ve tüm ezilenleri başkaldırmaktan; kurtuluş için tek yol olan devrim ve sosyalizm mücadelesine atılmaktan alıkoymak mümkün olabilir mi? Olmadığını, olamayacağını, işçi sınıfının vehallarını mücadeleleri gösteriyor. Önümüzdeki süreçte, öncesinden çok daha sağlam bir temelde ve çok daha güçlü bir şekilde, uluslararası işçi sınıfı ve dünya halklarının devrim ve sosyalizm mücadeleleri gelişecektir.

Alınan yenilgiler geçicidir. Kazanan Marksizm-Leninizm olacaktır. Devrim ve sosyalizm davası kazanacaktır.

Önümüzdeki sayıdan başlayarak, revizyonist dönek R. Alia kliğinin, Marksizm-Leninizm'in temel öğretilerini nasıl tahrif ve revize ettiği ele alınacaktır. ■

BN) *Ramiz Alia kliği tarafından burjuva-revizyonist bir yola sokuldu. ... proletarya diktatörlüğü ve sosyalizm tasfiye edildi. Bugüne kadar dünyanın tek sosyalist ülkesi olan Arnavutluk, kapitalist restorasyon yoluna sokuldu." (Devrimin Sesi sayı 107, sayfa 17)*

Bugüne kadar dünyanın "tek sosyalist ülkesi" olan Arnavutluk'un kapitalist restorasyon yoluna sokulmasının başlangıç tarihi olarak da, 1986 Kasım'ı gösterilmektedir. (1986 yılının Kasım ayında, Arnavutluk Emek Partisi'nin 9. Parti Kongresi yapılmıştı...) İşin ilginci; bu son tespit, TD"K"P'nin iç yayın organı Yoldaş Dergisi'nin Ocak/91 sayısından alıntılanmakta ve şöyle denmektedir:

"... Son kongreden (1986) bu yana Arnavutluk'un politik, sosyal, ekonomik yapısında değişmeyen hemen hiçbir şey kalmadı. Partinin ideolojik çizgisi tamamen değiştirildi." (agd., sayfa 17)

TDKP, bugün, yani 1991'in Mart ayında, kendisine göre *"Geçmişte ... Marksizm-Leninizm'in bayrağını hep yükseklerde tutmuş olan"* AEP hakkında tavır takınmakta; Arnavutluk'un kapitalist restorasyon yoluna girdiği tespitini yaparken ve bu yola girişin kaptanlığını da revizyonist dönek Ramiz Alia kliğine verirken, kendisinin neden, hadi Kasım 1986 demeyelim, hiç olmazsa 1987 başlarından itibaren neden tek söz eleştiri getirmediğini açıklamamaktadır.

Yaklaşık 4,5 yıl! TDKP'ye şimdiye kadar neden sustukları sorulmak zorundadır. Bu ne güzel Marksist-Leninist "mücadele" deyip; neden kendilerinin AEP'in kapitalist restorasyon yoluna sokuluşuna ilişkin olarak cepheden, açık, kamuoyu önünde, ilkelere dayalı bir mücadele yürütmedikleri sorulmak zorundadır...

Fakat burada, özellikle iki önemli özsel sorun tartışılmak zorundadır!

BİRİNCİSİ; TDKP'nin, kendisine AEP'den miras kalmış olan, kapalı kapılar ardında "mücadele" anlayışıdır. TDKP, en azından 1986 Kasımı sonrası dönem için AEP ve ASHC'de işlerin yolunda gitmediğinin farkındadır ve fakat o, ancak her şeyin, –deyim yerindeyse– kabak gibi ortaya çıktığı bugün, bunu söylemekte; bu gelişmelere karşı nasıl mücadele yürüttüğü ise bir "muamma" olarak kalmaktadır. Yürütülen "mücadele"nin belgesi olarak atıfta bulunulan Kasım 1989 tarihli Devrimin Sesi dergisinde söylenmiş olan bazı sözlerin "şimdi" altı çizilerek, mücadele anlayışının ne biçim bir anlayış olduğu belgelenmektedir.

Açık mücadele yerine, herkesin her yere çekebileceği imalar yoluyla "mücadele"! Kamuoyu önünde mücadele yerine; kapalı kapılar ardında, iç yayın organı sayfalarında "mücadele"!

Oysa Marksizm-Leninizm'in ustalarının, Lenin'in-Stalin'in Sovyetler Birliği'nin pratiği bu değildir. Onlar her zaman eleştirilerini açık açık ortaya koymuş, kitlelere gerçeği –bu zaman zaman acı da olsa– açıkça söylemişler; kamuoyu önünde, açık, ilkeli tartışmalar yönlendirmişlerdir. Bir örgüt düşünün ki; o, örneğin TDKP, AEP'ni uluslararası komünist hareketin öncü gücü olarak görecek ve bu gücün hataları olduğu konusunda kaygıları olacak; ve her ne hikmetse bu hatalara karşı ya susulacak, ya da en iyimser varsayımla kapalı kapılar ardında "mücadele" yürütülecek. Bunun böyle olduğunun kanıtını Devrimin Sesi sayı 107'deki makaleden çıkarmak çok zor değil. Onlar şöyle yazıyorlar:

"Partimiz, Uluslararası Komünist Hareket'in ilişkilerini düzenleyen ilke ve normlara bağlı kaldı ve bunun gereklerini yerine getirmiş olarak kamuoyuna tutumunu açıklıyor." (agd., sayfa 108)

Biz Bolşevikler, gerçekten de bu oportünistlerin, uluslararası komünist hareket dedikleri AEP ve "kardeş" örgütlerinin arasındaki ilişkileri düzenleyen ilke ve normlara bağlı kalarak, aynen böyle davranmış olduklarını düşünüyoruz.

Sözü edilen bu ilke ve normların kaynağına inilmek zorundadır. Bu yapılmazsa, bu ilke ve normların; Marksizm-Leninizm'in açık, kamuoyu önünde, ilkelere dayalı tartışma, açık eleştiri ilkesinin yadsınması olduğu görülemez; devrimci yığınların bilinci karartılmış olur. Kapalı kapılar ardında "mücadele", her zaman oportünistlerin ve revizyonistlerin yöntemi olmuştur ve en berbat örneği Kruşçof revizyonizmi tarafından verilmiştir. Bilindiği üzere, Kruşçof revizyonizmi, örneğin bir zamanlar Komünist Hareket içinden atılmış olan Tito revizyonistleri ile kapalı kapılar ardında ilişkiler geliştirmiştir; ya da örneğin, bizzat Kruşçof'un kendisidir, SBKP ("Bolşevik" değil!) 20. parti kongresine Stalin yoldaş hakkında "gizli raporlar" sunan...

TDKP'ye göre de Kruşçofcu modern revizyonizme başkaldıranlardan biri *"büyük Marksist-Leninist Enver Hoca"*dır! Fakat, modern revizyonistler saldırana kadar, Enver Hoca önderliğindeki AEP'in de, –bir zamanlar TDKP'cilerin de savundukları ve sonradan, aynen AEP'in yaptığı gibi özeleştirisiz kökten reddettikleri– Mao Zedung önderliğindeki ÇKP'in de modern revizyonizme karşı sessiz kaldıkları, sorunları yığınlardan sakladıkları ve bu anlamda revizyonist pratikleriyle Dünya Komünist Hareketi'ne zarar verdikleri bilinmiyor mu ki?! 1957 ve 1960 Deklerasyonlarının türkçe olarak da var olduğunu belirtip geçerken; TDKP'nin bağlı kaldığı ilke ve normların, Kruşçof revizyonizminin AEP ve ÇKP'ye dayattığı ve sonunda da imzalarını aldığı bu deklerasyonlardan miras kaldığını vurgulayalım. Yani: Kapalı kapılar ardında "mücadele"!!!

TD"K"P, *"Hep söyledik, yine söylüyoruz: Partimizin çizgisinin oluşumunda Marx, Engels, Lenin, Stalin'in yanısıra, Enver Hoca Yoldaş ve eseri de esin kaynağımız olmuştur." (agd., sayfa 18)* diyor.

TD"K"P, burda en azından Marksist-Leninist Hareket içinde yanlışlara karşı mücadele konusunda, esin kaynağının Marx, Engels, Lenin, Stalin olmadığı açık gerçeğini çarpıtıyor.

Enver Hoca, bu bağlamda kesinlikle Marx, Engels, Lenin, Stalin geleneğinin değil, Kruşçof geleneğinin sürdürücüsüdür. TD"K"P'nin esin kaynağı da o olmuştur! Hangi süslü laflar edilirse edilsin, bu gerçek gizlenemez.

İKİNCİSİ; TDKP'ye göre 1986 yılında yapılmış olan AEP 9. Parti Kongresi, esasında doğrudur ve bu 9. Kongre'nin özü, 8. ve 7. ve 6. ... Parti Kongrelerinin ruhu üstünde yükselmekte; ve fakat revizyonist dönek Ramiz Alia kliği, ilk defa, hemen 9. Kongre'nin ardından başlayarak, *"AEP tarihinde görülmemiş şeyler"* yaparak, Partinin ideolojik çizgisini tamamen değiştiriyor ve Parti yönetiminde büyük tasfiyelere girişiyor, ve de –bunun sonucu olsa gerek– Arnavutluk'u kapitalist restorasyon yoluna sokabiliyor, şeklinde sergilenen anlayışlarıdır.

Her şeyden önce bilinmesi gerekli olan önemli bir nokta vardır ki; o da, AEP 9. Parti Kongresi'nin esasta –basit bir yinelenmesi olmasa da– Kasım 1981'de yapılmış olan AEP 8. Parti Kongresi'nin revizyonist çizgisi üzerinde yükseliyor oluşu gerçeğidir ve aynı zamanda AEP 8. Parti Kongresi ile Kasım 1976'da gerçekleştirilmiş olan AEP 7. Parti Kongresi arasındaki süreçte, özellikle Enver Hoca ve önderliğindeki AEP'te 180 derecelik bir tornistanın yaşanmış olduğu olgusudur.

Kasım 1976'da gerçekleştirilen 7. Parti Kongresi ile Kasım 1981'de gerçekleştirilen 8. Parti Kongresi arasında tam 5 yıl vardır ve bu beş yıl içinde köprülerin altından çok sular akmıştır. Nedir Enver Hoca ve önderliğini yaptığı AEP'teki, bu beş yıl süren 180 derecelik tornistanın içeriği? Bu konularda Bolşevik Partizan sayılarında her

önemli dönemeçte tavır [*] takınıldığından ve hatta Partizan döneminde kardeş örgütlerimizden –evet o dönem AEP'in de hala resmen kardeş örgütü olan– Avusturya Marksist-Leninist Partisi ile yapılan ortak açıklamalarda da tavır takınılmış olduğundan; AEP'teki 180 derecelik tornistanın içeriğine, burada sadece üstbaşlıklar halinde değinmek (ya da "hatırlatmak" diyelim!) istiyoruz:

• AEP, 7. Parti Kongresinde "Üç Dünya Teorisi"ne karşı çıkmış ve bu Kongre'den sonra 1977 Temmuz'unda yayınladığı *"Devrimin Teori ve Pratiği"* başlıklı makalede de, bu teorinin karşı-devrime hizmet ettiğini doğru bir şekilde tespit etmiştir.

Buna karşın, yaşanan beş yıllık süreç içinde, AEP, karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"nin temel tezlerinden *"iki süper güç, dünya halklarının baş düşmanıdır"* tezini savunurken; Batı Avrupa'daki emperyalist güçleri *"emperyalist"* olarak bile adlandırmamakta, onlardan salt *"kapitalist büyük güçler"* olarak söz etmekteydi. Ve bu bağlamda, *"halkların özgürlük ve bağımsızlığını korumak için, devrimin zaferi, savaşın engellenmesi ve barışın güvence altına alınması için görev"*, *"iki süper güce"* karşı mücadele ile sınırlanmaktaydı. Tabii ki engellenmesi gerekli olan savaşın, salt "iki süper gücün" kışkırttığı savaş; ve savunulması gerekli olan "barış"ın da "emperyalist barış" olduğunu belirtmekte yarar var diye düşünüyoruz. Bu anlayışların sonucu olarak, "Üç Dünya Teorisi"nin "üçüncü dünya ülkeleri" şeklindeki kavramlarını kullanmasa da, *"birçok gücün ve ülkenin, kendi zenginlikleri üzerinde milli hakimiyetin*(in) *kurulması"* şeklinde ifade ettiği ne idüğü belirsiz bir *"siyasi bağımsızlık"*ı göklere çıkarmakta ve evet, "Üç Dünya Teorisi"nin bu önemli karşı-devrimci tezlerini savunmaya devam etmekte idi.

• AEP, 7. Kongresinde Enver Hoca ve Arnavutluklu komünistler, Çin Devrimi ve Mao Zedung önderliğindeki ÇKP hakkında; *"Çin halkının şanlı devriminde, sosyalizmin inşasında kazandığı zaferler"*den, *"Proleter Kültür Devriminin zaferi"*nden, ve bunların *"büyük devrimci Mao Zedung yoldaşın adına, öğretilerine ve önderliğine doğrudan doğruya bağlı"* olduğundan, *"Bu ünlü Marksist-Leninistin eseri(nin), proletaryanın devrimci teorisini ve pratiğini zenginleştiren bir katkı"* olduğundan söz ederken; *"Arnavutluk Komünistleri ve Arnavutluk halkı, Partimizin ve halkımızın büyük dostu olan Mao Zedung yoldaşın anısını daima saygıyla anacaktır."* şeklinde tespitler yapıyorlardı.

Çok değil; bu tespitlerin yapılmasından iki yıl sonra ve AEP ile ÇKP'nin aralarının bozulmasından sonra; Enver Hoca, *"Emperyalizm ve Devrim"* adlı kitabında, birdenbire (TDKP'nin makalesinde, *"...ülkede tüm Stalin heykelleri «bir gecede» kaldırıldı."*

AEP ile ÇKP' nin aralarının bozulmasından sonra; Enver Hoca, "Emperyalizm ve Devrim" adlı kitabında, birdenbire (TDKP'nin makalesinde, "...ülkede tüm Stalin heykelleri «bir gecede» kaldırıldı."diye sözünü ettiği Ramiz Alia'nın anti-Stalin kampanyasına benzer bir şekilde) ve evet "bir gecede", "Çin'de hiç bir zaman sosyalizmin inşa edilmediği"ni, Kültür Devrimi'nin "Çin çapında bir saray darbesi" olduğunu ve Mao Zedung'un ise "hiç bir zaman Marksist-Leninist olmadığını", "bir küçük-burjuva köylü devrimcisi" olduğunu tespit edebiliyor; Enver Hoca'nın bu ve benzeri görüşleri, 1978 Ekim'inde Tiran'da toplanan "Bilimsel Konferans"ta onaylanıyor ve Marksist-Leninist Hareket'e bu görüşler kabul ettirilmek üzere dayatılıyordu.

---

[*] • AEP 7. Kongre Raporunun "Uluslararası Durum ve AHSC'nin Dış Siyaseti" bölümünün yayınlanmasına ilişkin "SUNUŞ" yazısı, Komünist Sayı 6 (yurtdışında çıkan); 1976.

• ASHC ile Dayanışma Eylemlerinden Dökümanlar: "Yaşasın ASHC" başlıklı broşürden, Partizan adına yapılan konuşma; 1979.

• Partizan Yayınları No: 8; Şubat 1980.

• "TKP/ML İçindeki İki Çizgi Mücadelesinin Bazı Belgeleri II", sayfa 244-273 arası, Haziran 1980

• "AEP'in VIII. Kongresi: Revizyonist yozlaşma yönünde yeni bir adım", BP 15/5; Ocak 1982.

• "DHB revizyonistlerinin AEP revizyonistlerine bağlılık yemini", BP 13; Aralık 1983.

• "Revizyonist Enver Hoca'nın büyüklere en son masalları: Titocular (Tarihi Notlar)", BP 14/15; Mart-Nisan 1984.

• "AEP IX. Parti Kongresi Raporu'nun bazı temel konularda eleştirisi", BP 54; 1 Ekim 1989.

• "Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin 25. yıldönümünde modern revizyonizmin ve onun bir parçası olan AEP'nin ulaştığı yer", BP 59; 15 Haziran 1990.

• "Arnavutluk'ta gelişmeler ve Ramiz Alia'nın MK 10. toplantısında yaptığı konuşma üzerine", BP 60; 1 Ağustos 1990.

• "Revizyonizmin iflası, ASHC'nde de belgeleniyor", BP 64; 15 Nisan 1991.

diye sözünü ettiği Ramiz Alia'nın anti-Stalin kampanyasına benzer bir şekilde) ve evet "bir gecede", *"Çin'de hiç bir zaman sosyalizmin inşa edilmediği"*ni, Kültür Devrimi'nin *"Çin çapında bir saray darbesi"* olduğunu ve Mao Zedung'un ise *"hiç bir zaman Marksist-Leninist olmadığını", "bir küçük-burjuva köylü devrimcisi"* olduğunu tespit edebiliyor; Enver Hoca'nın bu ve benzeri görüşleri, 1978 Ekim'inde Tiran'da toplanan *"Bilimsel Konferans"*ta onaylanıyor ve Marksist-Leninist Hareket'e bu görüşler kabul edilmek üzere dayatılıyordu. Bu görüşler, daha sonra *"Çin Üzerine Düşünceler"* başlıklı ve yine Enver Hoca'nın yazarı olduğu bu "günlük"le traji-komikleştiriliyor; Mao Zedung ve önderliğindeki ÇKP ve de Çin Devrimi hakkında, AEP 7. Parti Kongresi de dahil olmak üzere, var olan resmi belgeli çizgi yanıbaşında, Enver Hoca ve AEP'in esasında Mao Zedung, ÇKP, Çin Devrimi hakkında başka türlü düşündükleri, bu paçavralara dayanarak "belgelenmeye" çalışılıyordu.

Rezaletin zirvesiydi bu! Marksizm-Leninizm adına, Marksizm-Leninizme yapılabilecek olan en büyük saldırılardan biriydi... Ve en önemlisi; AEP 8. Parti Kongresi, bu konuları aynen karar altına alırken; örneğin 7. Kongresinde Mao Zedung ve önderliğindeki ÇKP ve de Çin Devrimi ile Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne ilişkin yaptığı tespitlerin en küçük bir özeleştirisini yapmıyor ve eleştirel bir tavırla; tüm dünyaya, Dünya Marksist-Leninist Hareketi'ne geniş bir şekilde yayılmış olan önceki belgelerindeki düşünceleri ele almıyordu. Bu tavrın, bir zamanlar "Stalin yoldaş çok yaşa" diyenlerin, aradan çok zaman geçmeden O'nun hakkında "gizli raporlar" yayabilmeleri ile benzerliğini tespit etmek ve bu "yöntemin" Kruşçof'un cephaneliğinden ödünç alınmış olan paslanmış bir silah olduğunu vurgulamak gereklidir. Bu "yöntem", aynı zamanda yukarıda sözünü ettiğimiz, TDKP'nin bağlı kaldığı *"Uluslararası Komünist Hareket'in ilişkilerini düzenleyen ilke ve normlar"*a çok çok benzemektedir...

• AEP, önceleri *"Federal Alman Cumhuriyeti"* olarak tanımladığı Batı Alman emperyalizminden, Hitler faşizminin Arnavutluk'ta açtığı savaş zararlarını tazminat olarak talep ederken; 8. Parti Kongresi'nde birdenbire bu talepten vazgeçerek, Batı Alman emperyalizmi ile *"... diplomatik ilişkilerin kurulması yolunda aşılmaz engeller yok.."* tespiti yapılabiliyordu.

• AEP'nin tarihinde, AEP 8. Parti Kongresi'ne gelinceye dek, Türkiye Cumhuriyeti'ne ilişkin olarak *"iyi ilişkiler"* geliştirilmesi yönünde tespitler yapılıyordu; 8. Kongre'de bunun yanında genel planda AEP'in dış ilişkileri bağlamında, ASHC'nin *"iki süper güç ve faşist devletlerle diplomatik ilişki kurmayı ilke olarak reddettiği"* (abç) belirtiliyordu.

12 Eylül 1980 tarihinin, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci-komünist hareketi açısından ne anlama geldiğinin açık olduğundan hareketle; AEP'in TC'de gerçekleştirilen askeri faşist cunta hakkında tek kelime söylemediğini; bunu protesto etmediğini ve yine aynen AEP 8. Parti Kongresinde bu soruna ilişkin tek bir tavır takınılmadığını burada bir kez daha yinelemek zorunludur. AEP'e göre, o faşist devletlerle de diplomatik ilişkiler kurmazdır! Hadi diyelim ki, 12 Eylül 1980 öncesinde faşizm yoktu. Peki AEP, bazı Türkiyeli revizyonist örgütler kadar bile mi olamadı?! Hiç olmazsa 12 Eylülden sonra, "askersel cunta", "bonapartizm" filan diyerek bile olsa, TC'deki gelişmelere tavır takınmalı, protesto etmeliydi. Hayır, sağır sultan bile duydu; ama AEP, tek tavır takınmadı. Peki AEP, faşist TC devleti ile "diplomatik ilişkileri" bağlamında neler yaptı? *"Ülkemizin* (ASHC'nin / BN) *Türkiye Cumhuriyeti ile olan ilişkileri gelişmiştir ve dostluk ve işbirliği ruhu ile gelişmeye devam etmektedir." (AEP 8. Parti Kongresi Raporu, sayfa 247)* yollu tespitler ile sürdürülen; ve AEP, *"Mustafa Kemal Atatürk'e karşı özel bir saygı ve hayranlık duymaktadır." (aynı yerde, sayfa 248)* şeklindeki yağlamalarıyla; faşist Türk devletinin 1981 yılını "Atatürk yılı" ilan edişine koltuk çıktı; ve o, bu tavrını, birincisi faşist devletlerle işbirliği yapmam demesine karşın, faşist TC ile diplomatik ilişkiler geliştirerek ve ikincisi, "Atatürk yılı"na ise TC'ye resmi heyetler göndererek perçinledi.

• AEP, 8. Kongresinde özellikle TC bağlamında sözettiği yerlerde ve "diplomatik" ilişkilerinde her zaman kural olarak, Türkiye'den ve *"Türk halkı"*ndan söz etmiş; faşist Türk devletinin milli zulüm politikasına ve Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını gasp edişine ilişkin tek laf söylememiştir. Tüm bu tavırlar, onun proleter enternasyonalizminden de fersah fersah uzaklaştığının kanıtları olmuş; bu noktada da kendi milli çıkarları, uluslararası proletaryanın çıkarlarından üstün görülmüştür. Bunun başka "izah tarzı" yoktur ve olamaz da...

• • •

TDKP'ye göre, AEP'nde Kasım 1976 ile Kasım 1981 tarihleri arasında yaşanmış olan ve yukarıda üstbaşlıklar halinde vermeye çalıştığımız bu 180 derecelik tornistan, ya yoktur; o zaman bizim gibi bazılarının "tek derdi", *"sayfalarını Arnavutluk'a yönelik saldırılara"* açmak olur... Ya da onlar bu sayılanları göremeyecek kadar siyasi anlamda körleşmişlerdir...

Herhalükarda TDKP gibi "AEP dostları", bir zamanlar uluslararası komünist hareketin Balkanlardaki bu parçasında ortaya çıkan revizyonistleşme yönündeki köklü değişikliklere karşı ses çıkarmamayı tercih etmişler ve yukarıda sıraladığımız şekildeki canalıcı sorunları yok saymışlardır. Marksizm-Leninizm adına, birilerinin çıkıp AEP 7. Parti Kongresi ve AEP 8. Parti Kongresi arasında hiç bir özsel çelişki yokmuş gibi davranıp; bugün tüm kötülüklerin babası olarak Ramiz Alia'yı ilan etmesi, edebilmesi; politik, ideolojik açıdan çaresizliğin, tükenmişliğin belgelenmesidir. Sanki TDKP ve benzerlerinin bu sorunlardan haberi yok muydu? Yukarıda sadece üstbaşlıklar halinde sıraladığımız noktalardaki eleştirilerimiz, özünde bütünlüklü olarak, her seferinde açık ve kamuoyu önünde, tam zamanında sadece AEP'in Türkiye şubelerine değil, başka dillerde de gücün yettiği her yere, ve bu arada tabii ki AEP'sine de ulaştırılmış; ama görünen odur ki, bu —o dönemler— "dostça" olan eleştirilerimiz kulak ardı edilmiş, suskunlukla bu sorunlar geçiştirilmiştir.

Kamuoyu önünde yönlendirilen bu açık, ilkesel eleştirilerimizi, utanmadan "sayfalarını Arnavutluk'a yönelik saldırılara açmak" olarak damgalayanların, Marksizm-Leninizm'den pek bir şey anladıkları söylenemez. Bu eleştirileri, "iflas etmiş Maoculuğun taraftarlarının saldırıları" şeklinde damgalayarak, saflarındaki insanların sorunlara eleştirel ya da özeleştirel olarak yaklaşmalarının önünü alanların, gelinen yerde aşağıdaki ifadeleri kullanmaları ibret vericidir:

"... partimizin bu sorunda en küçük bir sarsıntı geçirmediğini, tam bir irade birliği içinde olduğunu belirtelim. Sabırsızlıkla, bu konudan ötürü TDKP'nin bölünmesini bekleyenler; "TDKP ne zaman bölünüyor" diye soranlar varmış! Ne yazık ki (!) onlara bu "müjde"yi veremeyeceğiz!" (agd, sayfa 18)

Bizce, TD"K"P'nin bu satırları yazabilen yazarlarının gönlü ferah olmalıdır... Yukarıda üstbaşlıklar şeklinde gösterilmeye çalışılan ilkesel sorunlarda, ***Marksizm-Leninizm mi, yoksa revizyonizm mi*** sorusunu sormayıp, *"bu sorunda en küçük bir sarsıntı"* geçirmeyenlerin, gerçekten TDKP içinde kalmaları ve de ayrıca tüm "eski AEPçiler"in TEK bir parti içinde birleşmelerinin, hem Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi açısından, hem

Birekê ji ligitimîstên Firensî û xortên Îngilizî ev temsilî bi başî derdixistin. [*] Gava derebegê burhandikin ku şêweyê çewisandina wan cihêbû li gel şêweyê çewisandina birciwaziyê bi tenê ew ji bîr dikin, ku wan di bin mercên bi tevayî cudabûn, ku niha kewn bûne, wan çewisandin dikir. Gava ew burhan dikin ku dibin serdariya wan de pirolitarya neha pêk nehatibû, dîsan ew ji bîra dikin, ku bi xwe birciwazîya nuh yek ji dûndeyê divayî ê biçmê civaka wan bû.

Ji aliyê din ew çeşmê rexnê xweyî kewneperestî veşartî eşkere dikin, ku giliyê wanî bingehî ji bona birciwazîyê eve ye, ku di bin desthilatiya wan de çînek tê bi pêşvexistin, a ku tevaya rêstika civaka kewn dê jihev tar-war bike.

Ew bêtir birciwazîyê gunehkar dikin, nebes bi xwe wan pirolitarya durûst kiriye, lê belê wan pirolitariyeke şoreşî durûstkiriye.

Ji ber vêyekê ew di xebata xweyî siyasî de dijî çîna karkera ye, pişta hemû pêrabûnên zorkirina li wan tê kirin ew digrin, di jiyîna xweyî asayî de tevî li axiftinên wanî biriqandî ên nepixî, tevî li tewandina wan ji bona neqandina sêvên zêrîn a dara çêkirinê wan davêje, ew namûsê, evîndariyê û dilsoziyê bi hiryê, silkênzor, cama mey difroşin.[**] Weke ku zilamên oldariyê her û her dest bi destê derebegê re bi hevra diçûn, weha jî sosyalistîya zilamên oldar dide tenişta sosyalistîya derebegê û ew bi hevra dirin.

Hêsantir niye ji perdekirina sofitî û zuhda filetiyê ku rengê sosyalistiyê lê bête xistin. Ma gelo filetiyê jî dijî xwedîbûna taybetî, dijî jinanînê, dijî dewletê xebat nekirye? Ma gelo wê şîreta ji bona destgirtinê, parsekiyê, jiyîna bi tenê,nefsa şahwet mirandin û rebenî nake? Sosyalîstiyâ filetiyê bi xwe bi tenha ava pîroz e, ku a keşe dirjîne ser kîna agirê gûr dibe di nava cergên arîstokratan de.

b) Sosyalîstiya Birciwazîya Biçûk

Berebegiya arîstokratî ne çîna bi tenha xwe, a ku di rêya birciwaziyê de hate xistin û mercên jiyîna wê di civaka nuhî birciwazî pîrbûn û dimirin. Bajarvanên sedsalên navîn û cotkarên xwedî erdên biçûk, ew bapîrên birciwaziyên nihanin. Di van welatên kêm li pêşketî di çêkirinê û bazirganiyê de ev çîna han hêjî di pêrîşaniyê û dest tengayê de dijî li tenişta birciwazîya nuh hatî a bi pêşde dikeve.

Di welatên ku bajartiya nuh hatiye bi serketin, têde çîneke birciwazîyî biçûk hatiye durûstkirin, a ku di nava pirolitarya û birciwazîyê de tê hejandin û nala perçakî pêvekirî a civaka birciwazîyê ye ku ji nuh ve her xwe guh dike, Endamên wêna lêbelê her û her di rêya berberiyê de ber bi pirolitarya de têne berjêrkirin, belê bi xwe bi pêşveçûn çêkirina gewre re demek tê nêzik dibin, ku ew nala birekê bi serê xwe ji civaka nuh bi tevayî dê bête windakirin û cihê wan di bazirganiyê de, di çandiniyê de bi çavdêran, dukandaran, û navmalyan tê guhertin.

Serûştiye li welatekî nala Firensa, ku cotkar bêtir ji nîvî ji rûnişvanên wê pêktên, ku nivîsevan ji bona pirolitarya dijî birciwazîyê pêrabibin û rexnê xwe dijî rêcîma birciwazîyê li ser pivanên birciwaziyên biçûk û cotkarên biçûk dikirin û liberdan ji bona karkeran li gora dîtina birciwazîyên biçûk û ên cotkarên biçûk. Weha pêkhat sosyalîstiya birciwazîya biçûk. Sismondî serekê vê wêja hanbû, nebes tenê li Firensa lêbelê jî li Îngiliztanê.

(*) Legitimist-Partîya Xanedan û Xwedîyên erdên mezinin, hevalbendên vegerandina Malbata Bourbonli ser serdariya Firens, ew pêk hat piştî şoreşa temûza 1830 de. Îngilîstana Genc - birekin ji arîstokratên Îngilîzî pêkhat nêzîka 1842 de û di nav de jî hinin ji siyasîvan û wêjevanên, ên hevalbendên Partîya Xweparêz, hebûn. Ji nêwerên bi nav û deng ên "Îngilîstan Genc" Disraeli, Thomas Carlyla. -Belavker.

(**) Ev tiştaya bêtir li ser Elemanya bi cihtê, ji ber xanedan û xwedîyên erdên mezin piraniya erdên xweser kêsê xwe diçînin di rê berdestikên xwe û pêre jî xwedîyê kargehên gewreyî ên şekirê şewender û ên araqa ji betata. Arîstokratên Îngilîz tevî ew ji wan dewlemendtirin, hêjî ew neghane vê nêrdewanê; lêbelê ew jî dizanin bi çawan kêmbûna kara xwe dagirin, ew jî bi pêş-keşkirina navên xwe ji bona danîvanên kompaniyên binav ên ku tanî sînorekî cihê gumankirinê ne.

Vê sosyalîstiya han bi dîtineke dûrbînî mezin dijbûnên di pêwendiyên berkirina nuh de jihev vedikir. Wê perde ji ser xweşik kirina fêlbaziya aborîvanan hilanî. Wê eşkerekir bi kêrkirinê xerakirinê bi karanîna mekînan û parvekirina kar, civandina sermiyan û xwedîbûna erdan di destên çend kesan de, pîrbûna berkirinê, tengayî, pêwîstiya windabûna birciwazîya biçûk û cotkarên biçûk, pêrîşaniya pirolitarya, serberdayîbûn di berkirinê de, qîrkirina xerabûna parkirina dewlemendiyê, şerê malwêrankirinê a çêkirinê di nava miletên cuda de, li navçûna sinciya kewn, pêwendiyên malbatiya kewn û hilanîna milîyên kewn.

Li gora rastiya navka vê sosyalistiyê ew dixwaze destikên berkirina kewn û ên çûn û hatinê careke din vegerînin û bi wan re jî pêwendiyên xwedîbûna kewn û civaka kewn, yaxûd ew dixwaze destikên berkirinê û ên çûn û hatinê ên nuh di sînorê pêwendiyên xwedîbûna kewn de, ên ku di rêya wan de hatin hilweşandin, divabûn bêtin hilweşandin, bi darê zorê careke din wana bide girtin. Di herdû caran de ew kewneperest e û otopî ye bihevra. Destkeriya biçûk di manûfaktûr de û patriyarşî di aborîya çandiyê de, evbûn gotinên wêyî dawî.

Di cûna pêşveçûna xwe de ev ber bû berekî qeşmerî pîs.

c) Sosyalîstiya Elemanî yan jî Sosyalîstiya Rast

Wêjeya sosyalîstî û a komunîtiya Firensa, a di bin zordariya serdariya birciwazîyê de pêkhatû ew wêjeya derxistina xebatê bû dijî vê serdariyê, ew hate anîn ji bona Elemanya di demmekê de, ku birciwazîya nuh xebata xwe dijî derebegên sitemkar destpêkiribûn.

Feylezof, nîvfeylezof û dostên sipehîbûnên li Elemanya bi tîbûn di vê wêjeya han de têgihandin û wan bes ji bîra kirin, ku bi guheztina wan nivîstokan ji Firensa ne pê re jî mercên jiyîna Firensî hatin guheztin ji bona Elemanya. Beramberî pêwendiyên civakî li Elemanya wêjeya hemû aliyên giringiyên xwe di jiyînê de xweser widakirin û wê ji xwe re rengekî wêjeyî xurû wergirt. Ji ber ku ew wêje dûr bû ji rastiya jiyîna mirovan, weha divabû ew bihata diyarkirin. Weha ji bona feylezofên elemanî ên sedsalên hijdehan daxwazên şoreşa Firensî a pêşî bi tenê daxwaza "karê baqilîbû" û daxuyanîkirina xwestiyên birciwazîyên şoreşvanên Firensî di çavên wan de dihate diyarkirin qanûnên xurû ên xwestinan, ê xwestinê, nala ew pêwîstbûn, a rastiya xwestiyên mirovan.

Karê wêjevanên Elemanî bi tenha dihate dîtin di kirina bîr û bawerîyên Firensî ên nuh nala bextê felsefa xweyî kewn bikin, yan jî hinjî bêtir ji dîtinên xweyî felsefî bîr û baweriyên Firensî ji xwe re wergirin.

Ev remanên ha hatin têgihîştin, nala ku mirov çawan zimanekî bêgane fêrdibe, di rêya wergerandinê de.

Bi nav û denge, bê çawan rahîban destnivîsên kilasikîyên pûtperestin kewn bi peyvên pûç û vala û çîrokên perestiyên katolîkan dane guhertin. Wêjevanên Elemanî bi wêjeya firensîyî dijî olitiyê bi bermeqlûbiya wê wan xwe tevdigerandin. Wan felsefa xweyî pûç li pişt felsefa eslî yî Firensî nivîsandin. Ji bona nimûne, pişt rexnê Firensî ê pêwendiyên peran de, wana "cihêbûna serûştiya mirovaniyê" nivîsandin û li pişt rexnê Firensî li dewleta birciwazîyê wana nivîsand "hilweşandina desthilatiya tevayî a bi serêxwe", hd. .

Xistina peyvên pûç û vala ên vê felsefa han pişt eslê Firensî û sazkirina "Felsefe kar" û "Zanistiya Sosyalîstiya Eleman", "Bingehkirina Felsefa Sosyalîstî" û hd.

Weha bi rastî wêjeya sosyalîstî û komunîstî a Firensî ji mêranya wê hate xistin. Û ji ber ew di destên Elemanan de nema nîşana xebata çînekê dijî a din bû, weha Elemanan bi hîşyarî "Dîtina Firenseyî yek alî" jêderkevin, ji dilva daxwazên rastî, rastiya daxwaz û ji dêlva qezenca pirolitarya, qezenca mirovaniyê, a mirovan bi tevayî ew nêwerî bikin, a mirovan, ên bê çînî, ên bicarekê bi rastî hebûna wan niye, ên bes bi tenha xwe ezmanê xeyaletê felsefî hene, ew diparêzin.

Ev sosyalîstiya Eleman, nala sûxtên di bustanekê karê xweyî dibustanî pir bi giringî û wirdî wergirtibûn û ketibûn dijwariyên nezaniya biçûkbûna xwe, wehajî qîr li kolana wan dikir, hêdî hêdî pakîya bê gunehiya xwe winda dikirin.

Xebata birciwazîyên Elemanî, bi taybetî birciwazîyên Purusî dijî derebegiye û keyetiya bi serê xwe, bi kurtî tevgera azadîxwaziyê giringtir dibû.

Ji ber vê yekê ji bona sosyalîstiya "rast" kêseke xwesîtiyê hate dan, ku daxwazên sosyalîstî beramberî tevgera siyasî deynin, nifirên kewnan beramberî azadiyê, beramberî dewleta helbijartî beramberî berberiya birciwaziyê, azadiya çapemenya birciwaziyê, mafeyê birciwazîyê azadî û wekheviya birciwazî davêtin û li komelên xelkê şîret dikirin, bê çawan ew bi wan tevgerên birciwazîyê hîç tiştekî bi bidestê xwe naxînin, lêbelê bêtir ew tevî winda dikin. Sosyalîstiya Elemanî di wextê de jibîrakir, ku rexnê Firensî, ê ew lihev vegerandina wêyî bê canî bû, wê di pêşî de pêwîst dikir hebûna civaka birciwaziya nuh bi perê jî nîrên jiyana madî û destûreke siyasî li gora wê û tev li kar û barên din ên hêjî divabû Elemanya kar bikra ji bona bicihanîna wan.

Ev sosyalîstiya han li nik karbidestên bi serê xwe li Elemanya û merivên li dû wan ji qeşan, mamoste, perwerdevan, derebeg û birokrat ew kiribûn dêwê tirsê dijî tirsa birciwaziya bi şer xwe radikişand.

Ew şêraniya dawîbû ji bona qamçên bi êş û gulên tifingan, bi ên ku van dewletên han bi xwe dijî karkerên Elemanî ên rabibûn ser xwe bi bê dilovanî wan bi kar tanîn.

Ev "Sosyalîstiya Rast" bû nala çekekê di destên dewletan de dijî birciwazîya Elemanî de, weha ew xweser jî nêweriya qezenceke paşverû dikir, qezenca biçûkên birciwazîyên Eleman dikir. Bingehkirina biçmê civaka Elemanî li çîna birciwazîya biçûk pêkhatiye piştî sedsalên şazdehan de û ji wî çaxî de tanî neha peyta peyta rengê taze û tazetir ji bona xwe sitandiye.

Parastina vê çînê ew bi xwe parastina hiştina nêr û zînên niha li Elemanya. Bi serdariya çêkirinê û siyaseta birciwazîyê de, birciwazîyên hûr windabûna xwe dibînin, ji alîkî de di civandina sermiyan de, ji aliyê din de di rêya hatina pirolitarya şoreşvan de. Sosyalîstiya "rast", jê-re dîyarbû ku ew du çûka bi kanîkî dikare bide kuştin. Ew nala êşeke giran xwe belav dike.

Ev kirasê bi xeyalan hatiye tevin kirin. Bi gulên peyvênzaneyî xweş hatiye nuxumandin, bi hiştirên germî şêrîn hatiye şilkirin, ev kêrasê zanayê mezin, ên tê de sosyalîtên Eleman çend hestiyên xweyî "Rastiyên mayîn" di nav de dipêçin, tenha dibû ji bona bêtirkirina firotina malê wan di nava xelkên weha de.

Di dema xwe de Elemanî her bêtir karê xwe nasdikir. Ku ew bibe nêwerê nepixî ê van birciwazîyên hûr. Vê sosyalîstiya miletê Eleman bi miletekî nimûne û birciwazîyên hûrî Eleman nola mirovên nimûne radigyandin. Bi her nizimbûnekê ji nizimbûnên van mirovan dîtineke sosyalîstiyî veşartî, dîtineke berz didayê, ku dijî rastiya rûçikê wê bi xwe bû. Dawîya karê wê ew gihand cihekî xweser dijî "dirindana wêrankirina" berê komunîstiyê û nepartîbûna xwe ragiyand ku ew li ser nêrdewaneke berz li ser hemû xebata çînan re ye. Tevaya çapkirin sosyalîstiyê û komunîstiyê ku li Elemanya heye, ji pê çend çapemenya, ewê din girêdayînê bi berê vê wêjeya qirêjî tawî ve ye. [*]

2. SOSYALÎSTİYA XWEPARÊZ YAN-JÎ SOSYALÎSTİYA BİRCİWAZÎ

Beşek ji birciwaziyan dixwaze di rêya hilanîna xexweşîyên civakê de, mana civaka birciwazîyê bihêle.

Aborîzanevan, xêrxwazvan, mirovperestvan, mirovên qenç ku dixwazin barê çînên xebatkêşan, sazmendivanên civatên xêrkirinê, parasvanên êşandina heywanan, endamên civata bergirtina vexwarvanên mey, bi kurtî hemû merevên baş ku bîr li van tiştan kirinê, di xanîyên germ û nerm, ji wana tên jimartin. Ev şêweyê sosyalîtiya birciwazîyê xwe gihandiye ber bi sustêmeke tevayî jî.

Ji bona nimûne em "felsefa perîşaniyê" a Piroudhon di din xuyanîkirin.

Sosyalîstên birciwazî dixwazin mercên jiyîna civaka nuh, bêyî pêwîstiyên jê derdikevin ji berberiyê û metirsiyên wêna. Ew dixwazin civaka niha bimîne bi jê kişandina wan perçên

(*) Şoreşa sala 1848 bi bahozê xwe ve tevaya vî berê pîs paqijkir û her mêldaryek li bal hevalbendên wê hilanî ên dixwestin navê sosyalîstiyê bikarbînin. Nêwerê wê yî gewre û nimûneya kilasîkî a vî berî Mîrza Carl Grün bi xwe ye. (Rûrkirine Engels a çapa Elemanî sala 1890).

şoreşkirinê û ên ji hevxistinê. Ew birciwazîyên bê pirolitarya dixwazin. Şoreştiye, ku birciwazî vê cihana ku ew axetiyê li ser dike, bi baştirin cihan diyardike. Sosyalîsta birciwazî vê remanê a xweş kêm yanjî bêtir bi pêşve dibe ber bi kirina sustêmekê de. Ger ew jî dixwazin ku ew sustêma wî bi cihbibi û ew herin qudsa nuh, weha ew bi rastî bes tenê tiştekî ji wan divên, ew jî evaya ye ku pirolitarya di civaka niha de wek xwe bimîne, lêbelê wan bîr û bawerîyên xweyî nebaş beramberî birciwazîyê bavêjin.

Şêweyê dudwa ji vê sosyalîstiyê ku kêmtir bi ser û bere, lêbelê bêtir dikare bi kar be, pêrabibe ku karkeran ji her awayekî tevgerekê şoreşî dûr bike û nîşanî wan bide ku ji bona çîna karkeran ev yanjî yêkekî din ji guhartinên siyasî sûda wan têde niye, lêbelê bes tenê guhertineke mercên jîyana wanî madî û pêwendiyên aborî qezenca wan têde heye.

Di bin guhertina mercên jîyana madî de ev sosyalîsta han bi hîç awayekî tênagihê bi hilweşandina pêwendiyên berkirina birciwazîyê, a ku bes bi tenha li ser rêyeke şoreşî dikare bête kirin, lêbelê nêta wî li ser başkirina bi rê birinê ye li bingehê van pêwendiyên berkirin ê ku tên kirin, weha ku pêwendiyên sermiyan û karê bi kirê hîç neyête guhertin, lêbelê bi çaktirîn rê birciwazî xercên fermandariya xwe kêmbikin û bi rêbirina serdariya dewletê hêsantir bikin.

Sosyalîstiya birciwazî dighê cewherê xwe bi tevayî, wê dema ku ew bi tenê û bes bibi te qalibê peyvê.

Bazirganiya azad! Ji bona kara çîna karker; parastina gumrikê! Ji bona kara çîna karker; zindanên odên bi tenha xwe! Ji bona çîna karker: Evaya gotina dawî ye, a bi tenha xwe ji binê dilê sosyalîstiya birciwazî hatiye gotin.

Nafka sosyalîstiya birciwazî belê tê dîtin, ku birciwazî birciwazî ye-ji bona kara karkeran.

3. SOSYALÎSTÎ Û KOMUNÎSTİYA REXNEGÎRİYÎ OTOPÎ

Em li vir napeyivin li ser wê wêjeya, ku di hemû şoreşên mezinên nuh de daxwazên pirolitarya der dixistin. (Nivîstokên Babeuf hd.)

Pêrabûnên pirolitarya ên pêşîn, di demekê de ku bi tevayî dihate kelandin, di pêla avêtina civaka derebegiyê de û bi cihanîna kara xweyî çînî yî xweser, ew nehatin bi serketin; ji ber li paşvemayîna pêkhatina pirolitarya bi xwe û her weha jî, ji ber kêmaniyên mercên ma î ji bona rizgariya wan, ên ku pêşî durûstkirina pêla birciwazîyê bi xwe ye.

Wêjeya şoreşvanî, a dida tengala tevgerên pêşî ên pirolitarya nava wêna bi xwe paşverû bû. Wê sofitî û wekhevbûneke xavî tevayî fêrdikir. Bi xwe sustêmên sosyalîstî û ên komunîstî ên St. Simon, Fourrier û Own hd. dihatin xuyanîkirin di pêla pêşî de a hêjî bi pêşneketibû di xebata navbera pirolitarya û birciwazîyan de, a me li jor da xuyanîkirin (pelê birciwazî û pirolitarya).

Dîtinvanên van sustèmên han bi rastî dibînin dijbûnên çînan her wehajî bikêrkirina perçeyên ji hevxistinê ên di civaka serdar bi xwe de. Lêbelê ew di pirolitarya de pêrabûneke mêjûyî bi serê xwe nabînin, ne jî tevgereke siyasîyî taybetîyî bi xwe.

Ji ber pêşveçûna dijbûnên çînî gav bi gav bi pêşketina çêkirinê re dire, ew hê jî nabînin pêkhatina nêrên madî ên pêwîstî ji bona azadîkirina pirolitarya, ew li zanebûna civakî, li qanûnên nîrên civakî digerin ji bona wan mercan peydabikin. Ji dêlva jêhatbûnên civakî divê jêhatbûnên WANÎ VEJANDÎNÊ CİH BİGRE Jİ DÊLVA MERCÊN MÊJUYÎ RİZGARÎ FENTAZÎ DEWSÊ DİGRE, Jİ DÊLVA HÊDÎ HÊDÎ ÇÛNA RÊXİSTİNA PİROLİTARYA BER Bİ ÇÎNÊ DE, EW RÊXİSTİNEKE civakî Jİ REMANÊN SERÊ XWE DATÎNİN. MÊJÛWA CİHANÊ TÊ Jİ WAN RE DİHATE VEKİRİN Dİ PİROPEGENDA Û Bİ CİHANÎNA PİLANÊN WANÎ CİVAKÎ DE.

Bİ RASTÎ WAN DİZANÎ, Dİ DANÎNA PİLANÊN XWE DE Bİ TAYBETÎ KARA ÇÎNA KARKER, NALA ÇÎNA SİTEMKÊŞ WÊNERÎ DİKİRİN. BES TENÊ Dİ BİN VÊ DÎTİNA HAN DE, WAN PİROLİTARYA SİTEMKÊŞTİRİN ÇÎNÎ Dİ CİVAKÊ DE DİTÎNİN.

AWAYÊ Lİ PAŞVEMAYÎNA, XEBATA ÇÎNÎ HER Jİ CİGEHÊ JÎYANA JÎNA WAN TANÎN Bİ XWE RE, PAYEBÛNA WAN KU EW Lİ SER HER DİJBÛNÊN ÇÎNAN Û BAWERÎ Bİ VÊ YEKÊ KİRİN? WAN DİXWEST JİYANA JÎNA HEMÛ ENDAMÊN CİVAKÊ, HER WEHAJÎ ÊN DESTXWEŞ JÎ, XWEŞBİKİN. EW Jİ WÊ YEKÊ Lİ DÛ HEV BANG HEMÛ CİVAKÊ DİKİN BÊ

de Proleter Dünya Devrimi açısından büyük yararı vardır ve olacaktır. Böylelikle oportünist-revizyonist cephenin bütünlüklü bir kanadı, Komünist mücadelenin güçlerini fazla dağıtmadan, kendilerine karşı mücadele yürütebileceği BİR kanadı oluşmuş olacaktır...

• • •

Yazımızın buraya kadar olan bölümünde, AEP'teki geri dönüşün hiçte TDKP'nin göstermeye çalıştığı gibi, 1986 Kasımında gerçekleştirilmiş olan 9 Parti Kongresinin hemen akabinde ve Ramiz Alia kliği ile başlamadığını göstermeye çalıştık. Kapitalist restorasyon yoluna girişin ideolojik hazırlıklarının AEP 9. Parti Kongresinden sonra başladığını söyleyenler, aynı zamanda AEP 7. Kongresindeki Enver Hoca ile, 7. Kongre sonrasındaki Enver Hoca arasındaki farkların ve AEP çizgisinde revizyonizm yönünde gerçekleştirilen değişikliklerin görülmemesi için diretip duruyorlar. Ama gerçekler inatçı, kağıt sabırlıdır. Tüm kötülüklerin babası olarak Ramiz Alia'yı gösterenler, esasında AEP 7. Parti Kongresi sonrasının Enver Hoca ve AEP'inden öğreniyor, o dönemin revizyonizmiyle yaşıyorlar.

Daha yazılarının başında *"büyük Marksist-Leninist Enver Hoca'nın önderliğinde, Kruşçevci modern revizyonizme, Maocu revizyonizme, eurokomünizme, Titoculuğa ... karşı mücadelenin bayraktarlığını yapmış; ..."* gibi sıfatları AEP'e yakıştıranlar, her şeyden önce Dünya Komünist Hareketi'nin tarihini de çarpıtmakta; tutunacak dalları kalmadığından olsa gerek, mazide kalan Enver Hoca ve önderliğindeki AEP'e yapmadığı işleri de yaptırmaktadırlar. Kruşçofçu modern revizyonizme karşı mücadelenin bayraktarlığı sadece Enver Hoca ve AEP'e ait değildir; çünkü modern revizyonizme karşı mücadelenin ön saflarında Mao Zedung önderliğindeki ÇKP ile aynı görüşleri paylaşan Enver Hoca ve önderliğindeki AEP vardır. Bu gerçek TDKP tarafından da, o söyledi diye ortadan kaldırılamaz. Titoculuğa karşı mücadelenin bayraktarlığını da Enver Hoca ve önderliğindeki AEP'e veren TDKP, kötü şekilde "yanılmakta"; Stalin yoldaş önderliğindeki uluslararası komünist hareketin o dönemdeki örgütü olan Kominform'un, Titocu revizyonizme karşı mücadelesini ve onu UKH'dan dışarı çıkarıp attığı gerçeğini gözlerden gizlemektedir. *"Maocu revizyonizme"* karşı mücadelenin bayraktarlığı konusunda ise TDKP yine "yanılmakta"dır; çünkü bu işin ilk önce bayraktarlığını yapan Kruşçof modern revizyonistleri olmuş; Enver Hoca ise, bu görevi onlardan daha sonraları, yani AEP 7. Parti Kongresi'nden sonraki dönemde devralmıştır...

Böylesi bir Enver Hoca ve önderliğindeki AEP, ve de ASHC savunuculuğu; devrim isteyen yığınların bilinçlerini karartmaya hizmet etmekte ve TDKP, Arnavutluk'taki son gelişmeler bağıntısında takındığı tavırlarla, tutarsız ve Marksizm-Leninizm'den uzaklarda oluşunu bir kez daha sergilemektedir!

ÖZGÜRLÜK DÜNYASI

Arnavutluk'taki son gelişmeler hakkında tavır takınanlardan biri de, Özgürlük Dünyası dergisidir. Özgürlük Dünyası, 30. sayısında (Nisan 1991) *"Dönek R. Alia ekibi Arnavutluk'u kapitalizm yoluna soktu"* başlığı altında yazdığı 11 sayfalık yazıda, esasta, yazısının başlığında yapmış olduğu tespitten fazla öteye gitmemektedir.

Özgürlük Dünyası da, bugüne kadar tavır takınmış olan, aynen diğer "eski AEPçiler" gibi, *"...AEP, dönek Ramiz Alia ve ekibi tarafından teslimiyet ve revizyonizm yoluna sokuldu"* tespitini yaptıktan sonra şunları söylemektedir:

"Bugün AEP'nde, R. Alia'nın teslimiyetçi revizyonist çizgisi egemen olmuştur ve A.S.H.C., dönekler güruhunun eline geçen yakın geçmişin bu şanlı partisi aracılığıyla restorasyon yoluna sokulmuş, Arnavutluk'ta toplumsal yaşamın her alanında Marksizm-Leninizm ve sosyalizme cephe alınmıştır." (Özgürlük Dünyası sayı 30, sayfa 14)

Bu tespit ile yetinmek istemediklerini belirten Özgürlük Dünyası yazarları, sorunun esasta, *"bu duruma nasıl ulaşıldığı, AEP ve Arnavutluk'un bu duruma nasıl getirildiği"* sorunu olduğunu vurgularken, yazılarının yaklaşık üçte ikisini kaplayan, bir ne idüğü belirsiz ve çok genel olan *"geriye dönüşler"* tartışması içinde kendilerini boğmakta; somut konuşmak yerine soyutlamalarla vakit öldürmektedirler. Çünkü Özgürlük Dünyası için de sorun çözülmüş, Arnavutluk'taki bütün kötülüklerin babası olarak, Ramiz Alia tespit olunmuştur.

Özgürlük Dünyası, "geriye dönüşler" bağlamında genel konuşmasına; *"... geriye dönüşlerin, derinlemesine inceleme konusu edinilerek, neden ve sonuçlarıyla, gerçek temelleriyle ortaya konması, Marksizm-Leninizm ve sosyalizmin temel ve genel sorunlarının irdelenerek her türden sapmaya karşı ideolojik mücadelenin geliştirilmesi sorumluluk ve görevini yüklemektedir." (agd., sayfa 14)* tespitleriyle girmektedir. Bu genellikte sorun yok diyebilecek olanlar için; aynı derginin, aynı

sayısında, hemen bu makalenin ardında yer alan, kardeşleri KPD'nin "Kızıl Şafak" adlı yayın organının Şubat 1991 sayısından çevrilmiş olan bir makalesinde aynı konuya ilişkin olarak denilenleri aktarmak istiyoruz. Şöyle diyor KPD:

"E. Hoca Yoldaş'ın revizyonizme karşı kesintisiz mücadelesine karşın bu kadar hızlı bir şekilde yozlaşma ve sosyalizmin tasfiye sürecine girilmesi, araştırılmak ve cevaplandırılmak zorundadır. Sosyalizmin inşası sürecinde ve yozlaşmaya karşı mücadelede bir sıra cevapsız ve pratik soruların olduğunu gördük." (agd., sayfa 26)

Bizler, oportünist-revizyonist cephenin bu kesimini, bu sorunları nasıl inceleyecekleri, araştıracakları ve cevaplandıracakları konusunda pür dikkat izleyeceğiz, bu kesindir! Fakat bunca gelişmeden sonra, bu cephenin iflah olamayacağını daha şimdiden söylemenin falcılık olmadığını belirterek geçerken; Özgürlük Dünyası'nın daha konuya girişte, *"Marksistler açısından Stalin ve Enver Hoca tabu değildir."* tespiti yaptıklarını ve bundan ne anladıklarını yakın geleceğin göstereceğini vurgulamak isterdik...

Çünkü bu yazarların öncülleri, 1976'larda "Halkın Kurtuluşu" gazetelerinde, örneğin Mao Zedung hakkında, *"Çin halkının ve Çin Komünist Partisinin büyük önderi dünya proletaryasının büyük öğretmeni ve önderi Başkan Mao Zedung"* diye söz ederlerken, AEP'teki gelişmelere bağlı olarak, "bir gecede" Mao Zedung'u *"köylü devrimcisi"* yapabilme hüneri gösterenlerdir. Bunlar hep akılda tutulmak zorundadır.

• • •

Özgürlük Dünyası'nın yazısında bir tek alt başlık yer almaktadır. Bu tek alt başlık şöyledir: *"Özgürlük Dünyası Arnavutluk'ta Restorasyona Karşı Tavrını Geç mi Açıklıyor?" (agd., sayfa 23)* Bu alt başlık altında Özgürlük Dünyası, kendisine gelen eleştirilerden canının sıkkınlığını açığa vururken, oldukça ilginç başka şeyler de söylemektedir. Özgürlük Dünyası, *"Türkiyeli Marksistlerin AEP ve ASCH'ye ilişkin olarak özellikle 1989'dan itibaren kuşkuları ve olağanüstü ihtiyatlı tutum ve yaklaşımları, R. Alia'nın açıkladığı reformlardan sonra arttı ve derinleşti." (aynı yerde)* derken, kendile-

rinin bu reformlar ve tavizler politikasını tabii ki tartıştıklarını, *"ama bunlara rağmen, AEP'nin şanlı devrimci geçmişi ve mücadelelerini de dikkate alarak iyimserli*(klerini) *korumaya çalıştık"*larını vurgulamaktadır.

İyimser Özgürlük Dünyası, "Türkiyeli Marksistler"in, Ramiz Alia ekibinin özellikle bu reform önlemlerini açıklamasıyla birlikte AEP'te ciddi çizgi hataları olduğu konusunda önemli kuşkuları olmasına rağmen, bu noktalarda "Türkiyeli Marksistler"in kamuoyuna açıklamalar yapmadıklarını söylemektedir. Şöyle anlatıyorlar:

"Doğruluğu ve yanlışlığının yeniden gözden geçirilmesi gerektiği ileri sürülebilir olsa da, özellikle Kruşçev revizyonizmine karşı mücadele içinde oluşan uluslararası komünist hareketin bu alandaki geleneği, tartışmaların partiler arasında sürdürülmesi ve son ana kadar dışa vurulmaması ve açıklanmaması şeklindeydi. [Günaydın efendiler! Bunun yanlışlığını Bolşevikler yıllardan beri ortaya koyuyor. Pratik bunun yanlışlığını bas bas bağırıyor. Marksist-Leninist teori bunun yanlışlığını belgeliyor! Sizler daha yeni, lütfen doğruluğu yanlışlığı tartışılabilir diyorsunuz! Buna ancak maşallah, nazar değmesin(!) denir! /BN] *Açık eleştiri, muhatabı partinin karşısına alınması anlamına geliyordu. Bu çerçevede davranılmaya çalışıldı."* (aynı yerde)

Biz bu bağlamda fazla bir şeyler söylemeden, okuyucunun dikkatini yazımızın başına, yani TDKP'nin sözünü ettiği *"Uluslararası Komünist Hareket'in ilişkilerini düzenleyen ilke ve normlar"*ın ne oldukları konusunda söylediklerimize çekmek isteriz...

Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş derler. Bu nasıl olur, onu bilemeyiz ama; Özgürlük Dünyası'nın da Arnavutluk'taki son gelişmeler konusunda tavır takınan diğer örgüt ve dergilerden özde bir farkı olmadığını, Marksizm-Leninizm'den fersah fersah uzaklarda olduğunu ve revizyonizmin içinde yüzdüğünü bu tavrıyla kanıtlamış olduğu, bizim açımızdan gayet açıktır!

Görev, bunu bugün göremeyenlere göstermek ve kavratmaktır!

Biz tüm devrimcilere ve özellikle de "eski AEP" yanlısı örgütlerin taraftarlarına, Bolşeviklerin bu konulara ilişkin belgelerini mutlaka incelemeleri gerektiği çağrısını yaparken; Uluslararası Komünist Hareket'in sorunlarına cevap veremeyenlerin, ülke devrimi konusunda da çaresiz kalacakları gerçeğine işaret etmek isteriz...

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

15 Mayıs 1991 ■

Kılavuzu karga olanın...

Işın Çelebi'den, Carcani'ye "Danışmanlığa hazırız" mesajı

Arnavutluk'a ekonomi dersi

Dinçer GÜNER, TİRAN

ARNAVUTLUK Başbakanı Adil Carcani ile görüşen Devlet Bakanı Işın Çelebi, daha sonra Devlet Başkanı Ramiz Alia tarafından Tugaylar Sarayı'nda kabul edildi.

Işın Çelebiile yaptığı görüşmede, Arnavutluk'un demokratikleşme süreci ve reformlardan geri dönmeyeceğini açıklayan Carcani, ülkesinin içinde bulunduğu zorlukların giderilmesi için Türkiye'den yardım istedi. Çelebi de, Türkiye'nin ekonomi yönetimi için teknik danışmanlık yapmaya hazır olduğunu söyledi.

Adil Carcani, Türk heyetinin ziyaretinin iki ülke ilişkilerinin gelişmesine katkıda bulunacağına inandığını söylerken, Arnavutluk halkının, Cumhurbaşkanı Turgut Özal ile Başbakan Yıldırım Akbulut'u ülkelerine davet

ADAY 10 Şubat'ta yapılması planlanan ilk serbest seçimlerde, Komünist Partisi'nden 3. bölgeden aday gösterilen Komünist Arnavutluk Çalışma Partisi ve Devlet Başkanı Ramiz Alia, arkadaşımız Dinçer Güner'le birlikte

ettiklerini de söyledi.

Işın Çelebi ile görüşmesi sırasında ülkesindeki demokratikleşme hareketlerine de değinen Carcani, reformlardan geri dönülmeyeceğini vurguladı. "Şu anda halkımız parlamento seçimleri ile uğraşıyor. Öte yandan, yeni anayasa taslağı görüşülüyor" diyen Carcani, Arnavutluk'un yabancı sermaye ve kredilerin ülkeye girişi konusunda bazı kararlar aldıklarına dikkat çekti. Carcani, "Halkımız, Türkiye gibi dost ülkelerin yardımıyla, karşı karşıya bulunduğu sorunların çözüleceğine inanıyor. Türkiye-Arnavutluk ekonomik ilişkilerinin Balkan ülkelerine örnek olmasını diliyoruz" şeklinde konuştu.

• "DANIŞMANLIĞA HAZIRIZ"

Devlet Başkanı Işın Çelebi de konuşmasında, Türkiye'nin, Arnavutluk'ta ekonomi yönetimi için teknik danışmanlık yapmaya hazır olduğunu vurguladı.

Çelebi, öncelikle dış ticaret ve bankacılık rejimlerinde köklü değişikliğe gidilmesi gerektiğini belirtti.

Çelebi, iki ülke planlama teşkilatları arasında işbirliği imkânının doğduğunu, aynı işbirliğinin kamu ve özel sektörler arasında da mümkün olduğunu anlattı.

30 milyon dolarlık Eximbank kredisinin 15 milyonunun ithalat, 15 milyonunun da yatırım olarak verileceğini söyleyen Çelebi, "Arnavutluk Dış İlişkiler Bankası bu krediye kontrgaranti verecek. Ancak gelecekte bu miktarı artıracağız. Özel Türk bankaları ile Dış İlişkiler Bankası kredi ilişkisine girecek. İthalatta Arnavutluk firmalarının Türk firmalarına verecekleri senetleri bu banka garanti edecek. Firmaların ortak girişimi için de köprü kredi bulmak konusuyla bizzat ben ilgileneceğim. Ayrıca Arnavutluk'un üçüncü ülkelerden yapacağı ithalat için Türkiye'den 20 milyon dolarlık kredi talebini de değerlendireceğiz" şeklinde konuştu.

• ALİA İLE GÖRÜŞME

Arnavutluk'taki temaslarını sürdüren Devlet Bakanı Işın Çelebi, Arnavutluk Devlet Başkanı Ramiz Alia tarafından Tugaylar Sarayı'nda kabul edildi.

Kabulde, Türkiye-Arnavutluk ilişkilerinin daha Atatürk döneminde başladığına dikkat çeken Alia, ortak çıkarların iki ülke arasındaki bağları arttırdığını kaydetti.

Cumhurbaşkanı Özal'la New York'ta yaptığı görüşmeyi hatırlatan Alia, "Sayın Cumhurbaşkanı ile Tiran'da bir araya gelme konusunda anlaşmıştık. Türk heyetinin Arnavutluk gezisiyle bu sözün yerine getirildiğine inanıyorum" dedi.

Alia, "Türk halkını selamlıyor ve Türk halkı ile Arnavutluk halkının her zaman dost ve kardeş olacakları konusunda güvence veriyorum" şeklinde konuştu.

Görüşme sırasında Çelebi, Özal'ın sözlü bir mesajını Ramiz Alia'ya iletti. Özal'ın mesajında, "Alia'nın büyük devlet adamlarından biri olarak gelecekte dünya barışına katkıda bulunacağını" ifade ettiğini belirten Çelebi, "Ben dostluk ilişkilerinin temeline taş koymakla görevlendirildim" dedi.

• ARNAVUT BAKAN UMUTLU

Bu arada, Arnavutluk Dışişleri Bakanı Reis Malile, Türk gazetecilerin sorularını yanıtlarken, "İki tarafın iyi niyeti sayesinde olumlu ve kalıcı adımlar atacağız" dedi.

Bir Türk gazetecinin, "Cumhurbaşkanı Özal, Arnavutluk için bir Keynes ya da Friedman mıdır?" şeklindeki sorusuna ise Malile, "Sayın Özal, ünlü ve önemli bir kişidir. Sayın Özal'ın iktisatçılığından ise kuşkum yoktur" karşılığını verdi.

• SEÇİM ERTELENMEYECEK

Öte yandan, Arnavutluk Devlet Başkanı Ramiz Alia, muhalefetin, 10 Şubat'ta yapılması planlanan ilk serbest seçimlerin ilen bir tarihe ertelenmesi yolundaki önerisini reddetti.

Alia, ülkedeki siyasi ve ekonomik durumun bir an önce seçimlerin yapılmasını gerektirdiğini söyleyerek, "Bu durumda partilerin özel çıkarlarını hesaba katmamamız gerekir" dedi.

Bu arada, Komünist Arnavutluk Çalışma Partisi, Devlet Başkanı Ramiz Alia'yı, başkent Tiran'ın üçüncü bölgesinden aday gösterdi.

Bir halk deyimi, "ne oldum deme, ne olacağım de" der... Bakalım daha nelere tanık olacağız şu kavanoz dipli dünyada... Biraz geçte olsa, sonunda, "Arnavut inadının" da "sosyalizm" için yeterli olmadığı anlaşıldı! Eşekten düşen budala çobanın köpeğe dert yanması gibi, Ramiz Alia önderliğinde AEP de "sosyalizmden" sonra bütün umutlarını emperyalizmin leş kargaları Türk faşistlerinin rehberliğinde, emperyalist dünya sistemine bağlanmaya bağladı...

Bunu anladık da... İçmeye ayranı olmayanların Tiran'a tahterevanla gitmelerine ne demeli? Carcani'nin ölçülerine göre; fevkalade tümsek "iktisatçı" (oysa adam düpedüz batakçı!) T. Özal'ın sağda-solda yaltaklanarak, Türkiye-Kuzey Kürdistan emekçilerinin alın terlerini ipotek ederek devşirdiği, astarı yüzünden pahalı kredilerle Arnavut döneklerine çelebilik yapılmasının anlamı, herhalde ANAP iktidarının mübarek ramazan vesilesiyle üzerine farz olan zekat ve fitresini "sosyalizm" fukarası, fosil AEP'e vermeyi münasip bulmuş olmasıyla açıklanamaz! Eğer böyleyse, ne diyelim? Allah kabul etsin! Dahası allah muhabbetlerini ziyadesiyle artırsın ki, uluslararası devrimci siyasal arena, sosyalist bozuntusu fosillerden bir an önce arınsın... Böylelikle, ilgili devrimci çevreler (bu kez de "Alia" aslında M, Şehu'nun adamıydı... Enver Hoca, ıslah olur düşüncesiyle ona bir şans tanımakla yanıldı diyerek ipe un sermezlerse) hiç değilse bu saatten sonra, gözlerindeki merteği görürlerde ayıkırlar... (Ayıkacaklara "maşallah" demek kaydıyla) Buna da inşallah diyelim...

Böyle işte; kılavuzu karga olanın...

KAWA'dan bazı görüntüler

Dünya işçi sınıfının çıkarlarını ve Marksizm-Leninizm'in ilkelerini kararlılıkla savunmak, KAWA'nın somutunda, en başta AEP ve modern revizyonizmin her türüne karşı tutarlı bir pozisyonda olmayı gerektirir. Aynı zamanda, ezilen ulus milliyetçiliği yerine, Proleter Enternasyonalisti bir pozisyonda olmayı gerektirir. KAWA, Marksizm-Leninizm'i, sosyalizm öğretisini, Kürt milliyetçiliğine kurban etmektedir. Proleter Enternasyonalizmi'ne Marksizm-Leninizm'e değil; milliyetçilik ve oportünizme sarılmaktadır.

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in 4. Kongresi'nde yapılan "KAWA Değerlendirmesi"nin doğruluğu; sadece geçmişteki tavırları tarafından değil, son yarım yıllık dönemde takınılan tavırları tarafından da tekrar tekrar doğrulanmaktadır.

Biz, gerek 4. Kongremizin bu konuda aldığı kararın doğruluğunu, gerekse de KAWA'nın yanlış tavırlarını ortaya koymak için ALÂ YEKİTİ'nin son üç sayısı (19-20-21) içindeki bazı tavırlara kısa da olsa dikkat çekmek istiyoruz.

İlk sorun, AEP ve Arnavutluk ile ilgili tavırlarıdır. 4. Kongremizin aldığı kararın bir bölümü şöyledir:

"AEP ve Enver Hoca'nın bir zamanlar Marksist-Leninist olan siyasetleri ile; revizyonistleştikleri dönemde savundukları siyaset arasında ayrım yapılmamaktadır. Gelinen yerde KAWA'nın AEP ve ASHC'ne karşı tavrını belirleyen dışa karşı suskunluktur." (Bolşevik Partizan sayı 62, sayfa 26)

Kongre öncesi yazılan ve karar olarak çıkan karar taslağı sonrasında elimize geçen Alâ Yekiti'nin 19. sayısında sözkonusu suskunluk Arnavutluk'taki gelişmelerin zorlaması sonucu bozulmuş durumdadır. Şimdi bu suskunluğun nasıl bozulduğuna bakalım.

Alâ Yekiti'nin 19. sayısında yayınlanan N. Biser imzalı bir yazıda KAWA, bu konudaki kafa karışıklığını "iyi" bir biçimde sergilemektedir. Makalenin esas konusu, emperyalistlerin Arnavutluk'taki "karşı-devrim komplosu"dur. Emperyalistlere karşı "sosyalist" bir ülkeyi "savunma görevi"ni üstlenen KAWA, şöyle tavır takınmaktadır:

"... Arnavutluk, emperyalistlerin rahatlıkla çiğneyip yutamayacakları çelikten bir leblebidir. Emperyalistler Arnavutluğu çiğnemeye kalkıştıklarında muhtemelen önemli dişlerini de kaybedeceklerdir. Bu son karşı-devrim komplosu ile de görülmüştür ki; Arnavutluk'taki yığınlar revizyonist ülkelerdekinin tersine sosyalist düşünce ile politize edilmiştir. Arnavutluk gençliği kendi ülkesinin sorunlarına bir dizi ülkenin gençliğine nazaran daha duyarlı yaklaşmaktadır. Arnavutluk'ta kitlelerin ezici çoğunluğu AEP ve Arnavutluk'taki sosyalist iktidara bağlıdır. ..." (Sayfa 5)

Biz burada söylenenlerin içi boş ajitasyon olan bölümünü bir yana bırakıp, KAWA'nın gözardı ettiği esas soruna dikkat çekelim: Sorunun tartışılması gereken ***esas yönü***, bizim yıllardan beri karşısında mücadele yürüttüğümüz AEP'nin yozlaşma süreci ve bununla bağ içinde de ülkedeki sosyalist düzenin tasfiyesi yönüdür. Gelinen yerde, yaşamın görmek istemeyenlerin gözüne sokarcasına gösterdiği gerçeklere rağmen, sorunun bu yönünü tartışıp cevap vermesi gerekirken; KAWA, *"kitlelerin ezici çoğunluğunun AEP ve Arnavutluk'taki sosyalist iktidara bağlıdır"* biçiminde tavır takınmaktadır.

Eğer gerçekten sosyalist iktidar var olsa ve AEP geçmişteki gibi Marksist-Leninist bir parti olsa idi; *"kitlelerin ezici çoğunluğunun AEP'ne ve sosyalist iktidara bağlı olması"* olumlu olarak savunulacak bir durum olurdu. Fakat gerçek durum böyle değildir. Tam da kitlelerin "bağlı" oldukları söylenen parti ve iktidarın kendisi yozlaşmıştır. Yozlaşan bir parti ve iktidara –onun adı komünist, sosyalist vs. de olsa– bağlı olmak, Marksist-Leninistler tarafından kötü ve yanlış bir bağlılık olarak değerlendirilmek zorundadır. Biz Marksist-Leninistler böyle bir bağlılığı komünizm uğruna verilen mücadeleye engel olan ve zarar veren bir bağlılık olarak görür ve mahkum ederiz.

Arnavutluk'taki yığınların AEP tarafından "politize" edilmesi bağlamında, bu politize etmenin ***sosyalist bir içerikle değil, revizyonist bir içerikle*** yapıldığını gözardı etmekle, KAWA da, AEP'nin revizyonizmine ortaklık etmektedir. KAWA'nın sosyalist bilinç dediği, gerçekte 1970'lerin sonlarından bu yana revizyonist bilinçtir. Böyle bir bilinçlenme ile "sosyalizm"i savunmak olacak iş değildir.

Kaldı ki, son gelişmeler, özellikle de yapılan seçimlerin sonuçları, AEP'nin –tek parti olmanın tüm olanaklarını kullanmasına rağmen– kitle desteğinin de hiçte AEP ve AEP yanlılarının göstermeye çalıştığı gibi güçlü olmadığını; ve bu desteğin giderek azalma eğilimi içinde olduğunu da göstermiştir. Revizyonistleşen AEP'in kitle desteğinin, ülkenin geri tarım alanlarında göreceli güçlü olması; buna karşı ülkenin işçi sınıfının belkemiğinin bulunduğu Tiran, İşkodra gibi büyük şehirlerde AEP'nin güçsüzlüğü –ki AEP Merkez Komitesi'nin Genel Sekreteri Ramiz Alia, Tiran 1. seçim bölgesinde milletvekili bile seçilemedi!!!– yozlaşan bu partinin işçi sınıfının güvenini yitirdiğinin, bu partinin dayandığı sosyal tabanın, artık işçi sınıfı olmadığının bir işaretidir. Bütün bu olgular, KAWA gibi revizyonist AEP savunucularının gerçeklerden ne kadar uzakta olduklarını göstermekte-

dir.

KAWA bir yandan bunları söylerken, bir yandan da utangaç bir şekilde AEP'nin de "hatalarının" olduğunu söyleyip akıl danışmanlığına soyunmaktadır. Tavırları şöyledir:

"... Şüphesiz AEP'nin ve Arnavutluk'taki sosyalist iktidarın bazı hataları vardır. Ama bu hatalar her an düzeltilebilecek, zamanında müdahalelerle giderilebilecek türdendir. ..." (Sayfa 5)

KAWA, bu tespitlerinden sonra, hataların neler olduğu sorusuna cevap vermekten kaçma oportünist yöntemini uygulayarak, başka bir bağıntıya geçmektedir. Sözkonusu bağıntı ise şöyledir:

"AEP Arnavutluğun geleceğini sırf kitleleri politize etmekle garanti altına alamaz. Şüphesiz kitlelerin sosyalist bilinçle politize edilip eğitilmesi oldukça önemlidir ama bir iktidarın geleceğinin garantisi için yeterli değildir. Halkın yaşam standartlarının sürekli yükseltilip yükseltilmemesi, ülkedeki yaşam standartının en azından kapitalist ülkelerdeki yaşam standartının seviyesine çıkartılıp çıkartılmaması, tıkanıklığın olduğu bazı noktalarda [bu noktaların neler olduğu ve bunun sebeplerinin neler olduğu yine belirsizdir. /BN] *eski klasik uygulamalara ortodoksça bağlı kalıp kalmama, şuracı komünal yönetimin hayatın her alanında hayata geçirilip geçirilmemesi, AEP yönetiminin geleceğini yakından ilgilendiren şeylerdir..." (Sayfa 5)*

Burada öne çıkarılması gereken esas nokta, *"tıkanıklığın olduğu bazı noktalarda eski klasik uygulamalara ortodoksça bağlı kalıp kalmama"* bağlamında söylenen şeylerin AEP'nin durumu gözönüne alındığında ne anlama geldiği noktasıdır. KAWA'ya göre eğer bazı noktalarda "tıkanıklık" varsa, o zaman "eski klasik uygulamalara ortodoksça" bağlı kalmak yanlıştır. AEP nin yozlaşmışlığı ortamında bunun tek anlamı, önceden uygulananlardan geriye kalmış bazı Marksist-Leninist kalıntılardan da kopmak gerektiği anlayışıdır. Bu yöntem, bütün revizyonistlerin uyguladığı bir yöntemdir. Burada KAWA'nın savunduğu, yeni bir şey değildir. Ramiz Alia önderliğindeki AEP Merkez Komitesi'nin kararlarını tekrarlamaktadır KAWA yazarları!

Diğer noktalarda KAWA her ne kadar açıkça söylemese de, bazı soru işareti haline gelen sorunların varlığı ortaya çıkmaktadır. Ayrıca burada yapılan tespitler, önümüzdeki dönemde KAWA için tavır değiştirmenin de temelini oluşturmaktadır. Şöyle ki, AEP' nin yozlaştığını söylediklerinde, "bizim tespit ettiğimiz konularda var olan eksiklikler giderilmediği için yozlaştı" gerekçesinin köşe taşlarıdır burada yapılan tespitler.

Örneğin: "Şuracı komünal yönetimin hayatın her alanında" uygulanıp uygulanmadığı, sorun olarak kendisini ortaya koymaktadır. KAWA, üstü örtülü olarak ikili oynamaktadır. Hem sorun olarak görülen noktalarda açık tavır takınmamakta, hem de "düzeltilmezse" iktidarın ayakta kalmasının zor olacağı biçiminde tavır takınmaktadır. Herhalükarda gidişat, hangi yönde seyrederse seyretsin kötü bir gidişattır. Bu gidişat, Alâ Yekiti'nin 21. sayısında, kendisini tekrar ortaya koymaktadır. "91'e Girerken!" başlıklı baş makalede, 1990 yılı değerlendirilirken AEP ve Arnavutluk hakkında şu değerlendirme yapılmaktadır:

"Emperyalistlerin bütün provokasyonlarına kitlelerin taleplerini istismar etmesine rağmen, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti [dikkat! ASCH değil; AHC! /BN], *kitlelerin taleplerini karşılama ve denetimi elde tutma çabası içindedir."*

"1990 yılı içindeki bu gelişmeler ML ışığında henüz bütünüyle araştırılıp sonuçlanmamıştır. 1990 son aylarında Arnavutluk'taki değişimler, uluslararası çapta yeni tartışmalar gündeme getirdi. Türkiye ve Kürdistan'daki bazı güçler [kimdir bunlar? /BN] *bu değişimleri, kapitalizme geçiş olarak değerlendirip karşı çıkmakta, sosyalizmden ve ML'den sapma olarak adlandırmaktadır. Arnavutluk toplumunun şartlarını ve ihtiyaçlarını bilmeden, bu konuda kesin bir yargıya varmak zordur. Araştırmadan AEP'nin aldığı kararların kapitalizme dönüş olarak algılamak yanlıştır. «Çok partililik», «gezi özgürlüğü», «inanç özgürlüğü», «kişi hak ve hürriyetleri», «söz, toplantı ve düşünce özgürlüğü», sosyalist Anayasa'ya uyumluluk içinde neden savunulmasın? ... Sorunun cevabı bugün verilmiş değildir. Sosyalizmin kapitalizme göre daha demokratik olduğu görüşüne uygun olarak alınan bu kararların kapitalizme geri dönüş olduğunu söylemek yanlıştır. Önemli olan bu haklar hangi sınıflar içindir ve kime demokrasi, kime yönetim hakkı, kime özgürlüktür. Uluslararası komünist hareket, son değişimlerin getirdiği tartışmalarla 1990 yılını kapatmaktadır." (Sayfa 1-2)*

Böyle bir tavır, KAWA'nın sosyalizmden ne anladığı konusunda, siyasi cehaletini gösteren ve sorunlara cevap vermekten kaçan, oportünist bir tavır olarak değerlendirilmesi gereken bir tavırdır. Buradaki saçmalıkların hepsi ile uğraşmak, yazımızın kapsamını çok genişleteceği için, birkaç soruna dikkat çekerek bu konuya son verelim.

1. nokta: Arnavutluk'taki değişimler konusunda Türkiye-Kuzey Kürdistanlı "bazı güçlerin" kimler olduğu açıkça ortaya konmasa da, kastedilenlerin kimler olduğu bellidir. Yazıda "bazı güçler"den kastedilenler AEPçi cephede yer alıp da, 1990 sonlarından itibaren "Ramiz Alia revizyonist; Enver Hoca çizgisinden saptı; AEP ve ASHC yozlaştı" veya "yozlaşma tehlikesi yaşanıyor" vb. vb. tezlerle ortaya çıkan TKP/ML Hareketi, TKİH, TİKB ve –son olarak– TDKP gibi gruplardır. Bunlara karşı "araştırmadan sonuca varmak" yöntem eleştirisi getirilmektedir. Bu eleştiriyi getirenlerin; biz Komünistlerin 1978'den bu yana AEP'e getirdiğimiz bilimsel eleştiriler karşısındaki suskunlukları bilindiğinde, ciddi olmadıkları ortadadır. Biz Türkiyeli-Kuzey Kürdistanlı komünist ler AEP'nin çizgisinin nasıl revizyonistleştiğini; partinin giderek nasıl yozlaştığını bütün süreç içinde adım adım ve bilimsel olarak ortaya koyduk.

Bütün bu süreçte AEP'i Marksist-Leninist parti olarak savunanlar, bu arada KAWA da, getirilen eleştirilere cevap verme, tavır takınma ihtiyacı duymadı. 1978'den 1990'a 12 yıllık süreçte AEP yanlıları "Yaşasın" "Kahrolsun" edebiyatı ile yetindiler. Şimdi bir bölümü batan gemiyi aceleyle terkederken, diğer bölümü "önce araştıralım" diyor. Her iki kesim de oportünistçe davranıyor. Her iki kesimin de tavrının, ciddi Marksist-Leninist tavırla ilgisi yoktur.

2. nokta: Alınan ilke kararlarının doğruluğu ve yanlışlığını tartışırken, bunları Marksist-Leninist teori ve denenmiş pratiği ile karşılaştırarak değil de, Arnavutluk toplumunun *"şartlarını ve ihtiyaçlarını bilmeden, bu konuda kesin bir yargıya varmak zordur"* diye ortaya koymak, somut şartlar gerekçesi ile Marksist-Leninist ilkelerden vazgeçmek anlamına gelir. Bu yaklaşım, tam da modern revizyonistlerin pratikten çıkan ilkeleri bir kenara koyarak siyaset üretme anlayışı ile aynı olan revizyonist bir yaklaşımdır.

3. nokta: Hakların savunulması bağlamında söylenenler, KAWA'nın cehaletini bir kez daha ortaya sermektedir. Şimdi alınan kararlar eğer "sosyalist Anayasa'ya uygunluk" arzediyorsa, önceden sosyalist olan bir ülkede bu hakların var olmadığı anlamına gelir. Bu, tam da burjuvazinin sosyalist ülkeler hakkında kitlelere götürdüğü kötüleme propagandasının tastik edilmesi anlamına gelir. Yok eğer bu haklar önceden var idi ise –ki olması gerekir–, yeni alınan kararların ne anlamı vardır? Gerçek olan durum ise, alınan kararların eski "sosyalist Anayasa" ile uyumlu olması durumu de-

ğil, çelişmesidir. Burada esas sorun şudur ki, AEP ve ASHC'nin geçmişte bir çok noktada "ilke" olarak savunduğu –gerçekte Marksist-Leninist ilke filan olmayan– ve Anayasası'na da geçirdiği noktalardan şimdi uzaklaşılmaktadır. Bu uzaklaşma fakat, sosyalizmin ilerlemesi, olgunlaşması; kitlelere mal olması vb. sonucu değil; yozlaşma, emperyalizme teslimiyet sonucu olan bir uzaklaşmadır. Evet örneğin "inanç özgürlüğü", "kişi hak ve hürriyetleri", vs. sosyalist anayasaya uyumluluk içinde bal gibi –teorik olarak– savunulabilir. Fakat AEP, anayasasına "ateist" olduğunu yazmakla övünen bir partidir! Şimdi AEP'i yeniliğe iten nedir? Sosyalizmin olgunlaşması; dinin kitleler içinde hiç bir etkisinin kalmaması mı? Hayır! Pratik, durumun hiçte öyle olmadığını, cami ve kiliselerin şimdiden dolduğunu gösteriyor! Ya da "çok partililik"i alalım. "Tek parti" sosyalizm açısından ilke değildir! Doğru... Peki ama Arnavutluk "Sosyalist" Halk Cumhuriyeti'nde geçmişte anayasal olarak da kesinleştirilmiş olan tek parti egemenliğine şimdi neden son veriliyor?! Sosyalizm çok olgunlaştığı; artık burjuvazinin partilerinin serbest yarış içinde iktidara gelme imkan ve ihtimalleri sıfır olduğu için mi? Cevabın hayır olduğu ortada! Pratik bunu açıkça gösteriyor. Geçmişten bu noktalarda uzaklaşma, yozlaşmanın sonucu; başka bir şeyin değil!

4. nokta: Sözkonusu haklar "neden savunulmasın?" sorusuna, "cevabı bugün verilmiş değildir" tespiti ile cevap vermelerine rağmen, alınan kararların "kapitalizme geri dönüş olduğunu söylemek yanlıştır" sonucuna varmaları ise, oportünizmin bir başka göstergesidir. Hem cevap verilmeyen sorunlar var; hem de cevap verilmeyen sorunlarda sonuç konmaktadır. KAWA'nın tavrı, sorunlara cevap vermekten kaçan oportünist bir tavırdır. AEP ve Arnavutluk konusundaki tavra son verip, bir başka konuya geçelim.

• • •

Sözkonusu olan, KAWA'nın, ezilen ulus milliyetçisi olma konumudur. Bu konuda TKP/ML(BOLŞEVİK) 4. Kongresi şu tespiti yapmıştır:

"KAWA'nın varlığının temellerinden biri olan ulusal sorunda, KAWA'nın tavrını belirleyen Proleter Enternasyonalizmi değil, ezilen ulus milliyetçiliğidir." (Bolşevik Partizan 62, sayfa 26)

Bu konu ile ilgili değişik bağıntılarda alıntıların yapılması bile, sorunun açık bir şekilde görünmesi için yeterlidir. Alâ Yekiti'nin 19. sayısında, "Sovyet Kürtlerinin Ulusal Kongresine!" başlıklı mesajda şunlar söylenmektedir:

"... Modern dünyamızda Kürtler gibi devletleri olmayan hiçbir büyük halk yoktur. 2000 yılına doğru ilerlerken tüm Kürtler, Kürt parti ve örgütleri dostlarının da desteğini alaraktan güçlerini birleştirebilmek zorundadırlar. Biz KAWA örgütü olarak yıllardır bunu Kürdistan'lı grup ve partilere izah etmeye çalışıyoruz." (Sayfa 26)

"Yoldaşlar! Biz KAWA olarak tüm Kürtlerin güçlerini ortak paydalar altında toplamaları gerektiği düşüncesindeyiz. Bu bağlamda özellikle Ermenistan ve Gürcistan'da yaşayan Kürt kardeşlerimize, diğer uluslardan dostlarımıza büyük görevler düşmektedir. Sovyetler Birliği'nin Kürdistan sorununda 1917'den bu yana sürdürdüğü klasik tavrı Sovyet basınında tartışılmaya sokulmalıdır. Bir anlamıyla tarih defteri yeniden açılmalı, mazlum Kürt halkının davası yeniden görülmelidir. Burada sizlere hepinize büyük görevler düşüyor. 30 milyonluk Kürt halkı işçisiyle, köylüsüyle, aydınıyla sizlerden büyük görevler bekliyor. Anavatan Kürdistan sizlerden Sovyet politikasının Kürdistan sorununda değişmesi için acil görevler bekliyor. ..." (Sayfa 26-27)

Burada söylenenlerin Marksizm-Leninizm adına söylenmesi, bu lafları edenlerin, yalnızca sözde Marksist-Leninist olduklarının açık bir ifadesidir. Burda KAWA Merkez Komitesi hiç bir yanlış anlamaya meydan bırakmayacak bir açıklıkta;

a) 1917'den bu yana Sovyetlerin izlediği "Kürt politikası"nın tümünü aynı kefeye koymakta; Lenin-Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği ile, Kruşçof - Brejnev - Gorbaçov ve hempalarının önderliğindeki sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'nin politikasını aynılaştırmaktadır. Bu, hem de kendine "anti sosyal-emperyalist" de (!) diyen bir grup tarafından yapılmaktadır. Sovyetler Birliği'nin milliyetler politikasında böyle ayrımsız bir yaklaşım, kuşkusuz Marksizm-Leninizm'in değil, burjuva-milliyetçiliğinin yaklaşımıdır.

b) Bu yanlış yaklaşımın devamı olarak KAWA, bugün Sovyetler Birliği'nde yaşayan Kürtlere "Sovyet politikasının Kürdistan sorununda değişmesi için" acil görevler yüklemektedir. Bu noktada bugünkü "Sovyet politikası"nın sosyal-emperyalist bir politika olduğu, bunun kökten değişmesinin devrim sorunu olduğunun gözlerden gizlenmesi; açıkça sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'ne karşı reformist ve hayırhah bir tutumun ifadesidir. Görülen odur ki, pratik politika sözkonusu olduğunda Marksist-Leninist cila parlaklığını yitirmekte, KAWA da Kürt milliyetçisi örgütlerin çoğunun emperyalist ve sosyal-emperyalistlerden medet uman tavrında konaklamaktadır. Çıkış noktası, sınıflar üzeri bir "Anavatan Kürdistan" olunca, sonuç başka türlü de olamaz zaten!

• • •

KAWA, aynı zamanda Dünya Komünist Hareketi'nin tarihini de çarpıtmaktadır. Onlar Alâ Yekiti'nin 20. sayısında "Ekim Devriminin Güncel Tarihsel Önemi ve Kazanımları" başlıklı makalede, Ekim Devriminin tarihi gelişmesini ortaya koyarken, Ekim Devriminin uluslararası anlam ve önemini şöyle ortaya koymaktadırlar:

"Ekim devrimi tamamlanan tarihsel gelişmeyi tersine çevirdi ve sömürgelerin bağımsızlaşması sürecini başlattı. Ekim devriminin uluslararası anlamı ve önemi budur." (Sayfa 12)

Kuşkusuz, sömürgelerin bağımsızlaşması süreci, Ekim Devriminin *"gelişmesi üzerinde etkide bulunduğu bir dizi temel sorun" (Stalin)* içinde olan temel sorunlardan biri olması açısından önemli bir sorundur. Fakat, Ekim Devriminin uluslararası önemini açıklamak için, Ekim Devriminin etkide bulunup başlattığı bir süreci tek başına ele alıp, "Ekim devriminin uluslararası anlamı ve önemi budur" diye ortaya koymak, Marksist-Leninist teoriyi bu konuda revize etmektir. KAWA, Ekim Devriminin uluslararası anlam ve önemini bu şekilde daraltıp çarpıtmaktadır. Oysa Stalin yoldaş, Ekim Devriminin uluslararası önemini şöyle ortaya koyar:

"Ekim devrimi bu devrimlerden (burjuva devrimleri /BN) ilkesinden ayrılmaktadır. O, kendine amaç olarak, bir sömürü biçiminin yerine bir başka sömürü biçimini, bir sömürücüler grubu yerine bir başka sömürücüler grubunu geçirmeyi değil, insanın insan tarafından her türlü sömürülmesini ortadan kaldırmayı, kim olursa olsun bütün sömürücü grupları ortadan kaldırmayı, proletaryanın diktatörlüğünü kurmayı, bugüne dek varolan bütün ezilen sınıflar arasında en devrimci sınıfın iktidarını kurmayı, yeni bir toplum, sınıfsız, sosyalist toplumu örgütlemeyi almaktadır.

"İşte bu yüzden Ekim Devriminin zaferi, insanlık tarihinde köklü bir dönemeci, dünya kapitalizminin tarihsel kaderinde köklü bir dönemeci, dünya proletaryasının kurtuluş hareketinde köklü bir dönemeci, bütün dünyanın sömürülen yığınlarının mücadele yöntemlerinde ve örgütlenme biçimlerinde, yaşama tarzı ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde köklü bir dönemeci kaydetmektedir.

"Ekim Devriminin uluslararası çapta, dünya çapında öneme sahip bir devrim olmasının nedeni budur." (Stalin,

"Leninizmin Sorunları", sayfa 223)

Stalin yoldaşın en temel sorun olarak ortaya koyduğu, sömürücülüğün her türünün ortadan kaldırılması, bunu gerçekleştirebilecek en devrimci sınıfın, proletaryanın diktatörlüğü, sınıfsız bir toplum, KAWA'nın tavrında tersyüz edilmiştir. Doğaldır da...

Stalin, soruna sınıfsal temelde yaklaşırken, KAWA, ulusal temelde yaklaşmaktadır. Tam doğru formüle edildiğinde, "proletaryanın ***önderliğinde*** sömürgesel devrimler çağı"nın başlaması sorunu, *"Ekim Devriminin, bütün dünyadaki devrimci hareketin gelişmesi üzerinde etkide bulunduğu bir dizi temel sorun" (Stalin)* içinde bir tane sorundur. Bir dizi temel sorun var iken, Ekim Devriminin uluslararası anlamı ve önemini bir tek bu soruna indirgemek Marksist-Leninist teorinin açıkça revize edilmesi anlamına gelir. KAWA da bunu yapmaktadır.

• • •

KAWA, "devrim şehitlerini" savunma adına, milliyetçiliğini başka bir biçimde ortaya koyarken, komünizm ve devrim şehitlerinin anısı ve mücadelesine de saldırma konumuna düşmektedir. [*]

• • •

Son olarak KAWA'nın şu tespitini aktarıp, yapılan tespitlerin gerçeklerle alakasının olmadığını belirtip, yazımıza son verelim:

"KAWA Kürdistan'ın 4 parçasında devrimin çıkarlarını, sosyalizmin çıkarlarını, her türden gerici akımlara karşı savunmuştur. Uluslararası çapta başlatılan anti-komünist kampanyaya karşı, dünya işçi sınıfının çıkarlarını, ML ilkelerini kararlılıkla savunmuş ve sosyalist akımın [siz AEP'çiler olarak okuyun. /BN] *Kürdistan halkasını kırılmaz kılmıştır." (Sayfa 2)*

Bütün bu tespitlerin gerçeklerle alakasının olmadığı, gerek 4. Kongremizin yaptığı değerlendirmede, gerekse de bu yazımızda ortaya koyduğumuz bazı konularda açıkça ortaya çıkmaktadır.

Dünya işçi sınıfının çıkarlarını ve Marksizm-Leninizm'in ilkelerini kararlılıkla savunmak, KAWA'nın somutunda, en başta AEP ve modern revizyonizmin her türüne karşı tutarlı bir pozisyonda olmayı gerektirir. Aynı zamanda, ezilen ulus milliyetçiliği yerine, Proleter Enternasyonalisti bir pozisyonda olmayı gerektirir.

KAWA'nın, bu konularda ve daha buraya aktarmadığımız bir dizi konuda yanlış pozisyonda dururken, Marksist-Leninist ilkeleri kararlılıkla savunması mümkün değildir. KAWA, Marksizm-Leninizm'i, sosyalizm öğretisini, Kürt milliyetçiliğine kurban etmektedir. Proleter Enternasyonalizmi'ne, Marksizm-Leninizm'e değil; milliyetçilik ve oportünizme sarılmaktadır.

Mart 1991
TKP/ML(BOLŞEVİK)
KUZEY KÜRDİSTAN SEKSİYONU

---

[*] Onlar ayrım yapmayı gerekli görmeden şu tespitleri yapmaktadırlar:

"... Uğruna savaştığımız Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan davası, haklı bir davadır. Hiç kimse Şeyh Ubeydullah Nehri'nin, Şeyh Mahmud Berzenci'nin, Şeyh Saide Piran'ın, General İhsan Nuri Paşa'nın, Seyit Rıza'nın, Gazi Muhammed'in ve Mustafa Barzani'nin haksız bir pozisyonda olduklarını iddia edemez. Onlar ezilen mazlum Kürdistan ulusunun kurtuluş davasını temsil ediyorlardı. ... Halkımız bunların tecrübelerinin ışığında bağımsızlığa yürümektedir. Bu anlamıyla bunlar; parçalanan, prangaya vurulan, her türlü insani hakkı elinden alınan mazlum Kürdistan halkının devrim şehitleridir. ..."

"KAWA; Kürdistan devrim şehitlerinin bizlere Ulusal Bağımsızlık ve Sosyalizm savaşında yol gösteren meşaleler olduğunu göstermiştir..." (Alâ Yekiti 21, sayfa 21)

Biz devrim şehitlerinin bu biçimde bir savunusunu, somut olarak ayrım yapılmadan, kişilerin konumlarının ortaya konmadığı şartlarda, hepsinin aynı kefeye konmasını ve devrim şehitleri olarak gösterilmesini yanlış buluyoruz. Sözkonusu kişilerin, KAWA tarafından "ulusal bağımsızlık" için yol gösteren meşaleler olduğu savunmasını kendi mantığı içinde doğal görebiliriz; fakat, sosyalizm savaşında meşaleler olarak gösterilmesini kökten reddediyoruz.

KAWA sadece bununla da yetinmiyor. Onlar "şehit" olarak gösterdikleri şahıslar somutunda gerçekleri de çarpıtmaktadırlar. Biz "şehit" kavramının içeriğini fazla tartışmadan kısaca ne anlama geldiğini belirtip, ondan sonra iki örnekle "şehit" olarak belirtilenlerin bazılarının gerçek durumunun ne olduğunu göstererek sözkonusu çarpıtmayı ortaya koyalım. "Şehit" kavramı, müslümanlıktan gelen bir kavram olmasına rağmen, genelde haklı bir hedef uğruna verilen mücadelede yaşamını yitirme anlamında kullanılmaktadır. Bu kavram aslında "kavgada düşen", ya da benzeri biçimde dile getirilseydi, daha doğru bir biçimde içeriği anlatılmış olurdu. Biz türkçesini bırakıp somut olarak verilen iki örnekte durumun ne olduğuna bakalım.

Birinci örnek: Şeyh Ubeydullah Nehri'nin "şehit" olup olmadığıdır. Biz bu şahsın niteliğini tartışmaya gerek duymadan, sadece belirli kaynaklara göre "kavgada düşmediğini", "eceliyle" öldüğünü ortaya koyacağız. "MEHABAT KÜRT CUMHURİYETİ" adlı kitapta, Şeyh Ubeydullah hakkında verilen bilgi şöyledir:

"1881 yılında Şeyh Ubeydullah, önemli anlaşmazlıklar konusunda İran Şahı ile muhtemelen anlaşmış olan Osmanlı Sultanı'na boyun eğdiğini ilan etti. Bunun üzerine Osmanlılar kendisini Mekke'ye sürdüler ve 1883 yılında orada öldü." (abç) (age., sayfa 30)

Altını çizerek belirttiğimiz yerde iki nokta öne çıkmaktadır. Birincisi, Şeyh Ubeydullah'ın "şehit" olmayıp "eceli" ile öldüğü; ikinci nokta ise, birincisinden de önemlidir. O da Şeyh Ubeydullah'ın Osmanlı Sultanı'na boyun eğmesi sorunudur. Yani "davadan vazgeçmiştir" ve KAWA da onu "Kürdistan şehidi" olarak gösteriyor. Böyle bir tavır, cehaletten ileri gelmiyorsa, büyük bir siyasi sahtekarlıktır. KAWA, umudunu okuyucunun kendilerinin yazdıkları dışında başka birşeyi okumamasına bağlamaktadır.

İkinci örnekte de aynı tavır sürdürülmektedir. Şeyh Mahmut Berzenci hakkında, yine "Mehabad Kürt Cumhuriyeti" adlı kitapta şu bilgiler verilmektedir:

"Bu arada İngilizler Süleymaniye bölgesinde Şeyh Mahmud'un yönetim kurmasına izin verdiler. Oysa, geniş özlemlere sahip bulunan Şeyh Mahmud, kendisine kararlaştırılanı da aşarak, Irak Kürdistan'ının çok geniş bir bölgesinde kendini kıral ilan etmek istedi."

Buraya düşülen dipnotta da şu bilgiler verilmektedir:

"Şeyh Mahmud, Kerkük'ü işgal eden İngiliz Komutanına 7 Nisan 1918 tarihinde, birçok Kürt liderleri tarafından imzalanmış bir yazı göndererek, İngilizlerin denetimi altında Kürtlere özerklik verilmesini istedi. Aynı yılın 1 Kasım tarihinde Binbaşı Noel Süleymaniye'ye gelerek bir toplantı yaptı ve bu toplantıda İngiliz Hükümeti adına, Şeyh Mahmud'un Güney Kürdistan Hükümdarlığına tayin edildiğini ilan etti. ... 1930 yılında ise İngiltere Irak'a zorla bir antlaşma kabul ettirdi. Aynı yılın Kasım ayı ortalarında Şeyh Mahmud üçüncü kez ihtilal hareketini başlattı ve Süleymaniye'ye girdi. Fakat bu ihtilal de Irak ordusu tarafından bastırıldı. Hükümete teslim olan Şeyh Mahmud, Güney Irak'ta mecburi ikamete tabi tutuldu ve 1941 yılına kadar orada kaldı. Sonra Bağdad'a yerleşti ve 9 Ekim 1956'da Bağdad'ta öldü." (age., sayfa 39-40)

İşte sözkonusu kaynağa göre durum budur...

KAWA'nın böylesi kişileri ve böyle bir durumda "Kürdistan devrim şehitleri" olarak göstermesi, gerçek anlamda Kürdistan devrimine saldırma pozisyonuna düştüğü anlamına gelir. KAWA'nın milliyetçiliğinin ötesinde, bizim, sosyalizm yolundaki meşalelerimiz sadece Kürt devrim şehitleri değil, bütün dünyada sosyalizm mücadelesinde şehit düşen, bütün uluslardan devrimciler ve öncelikle de komünistlerdir...

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim!
– I –

BU sayımızda, uluslararası işçi hareketinin ve uluslararası komünist hareketin en önemli par çalarından birini oluşturmuş olan "Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin tarihi ile ilgili bir değerlendirme yazı dizisi başlatıyoruz.

Amacımız, Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin tarihi, oluşumu, mücadele yılları ve bir çok ülkedeki etkileri üzerine detaylı ve kapsamlı bir araştırmadan çok; öncelikle Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin kaydettiği, kapsamlı ve uzun tartışmalar sonucunda karar altına aldığı ve pratik mücadele tarafından da genel geçerliliğe sahip olduğu kanıtlanan, bugünün uluslararası plandaki sosyalizm uğruna işçi sınıfının savaşımlarına da ışık tutan deneyimlerine değinmek, bu deneyimlerin derslerini işçi sınıfının bugünkü mücadelesinde eylem kılavuzu yapmasına yardımcı olmaktır.

Sovyetler Birliği'nde revizyonizmin iktidarı ele geçirmesi sonrasında, genel olarak Marksist-Leninist öğretilerin başına gelen, uluslararası işçi sınıfının en önemli mücadele alanlarından birisi olan sendikal mücadele alanındaki devrimci öğretilerinin de başına gelmiştir:

Oportünistler ve revizyonistler, işçi sınıfının elinde silah olarak kullanılabilecek tüm cephaneliğini mümkün olduğunca derine gömmüşler ve bu cephaneliğin üzerine ölü toprağı çekmişlerdir. Bu ölü toprağını kaldırma konusunda bazı komünist partilerinin ve komünist önderlerin geçmişteki çabaları yetersiz kalmış, bu cephaneliğin ezici çoğunluğu gün ışığına çıkartılamamıştır. Bu durum özellikle Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin dersleri için geçerlidir. Zira 1956 sonrasında uluslararası komünist hareket içerisinde yer alan ve pratik olarak önderlikleri kabul edilen ÇKP'nin ve AEP'in Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin öğretileri konusunda yayınladıkları hemen hiç bir çalışma yoktur. (Bu konuda Filip Kota'nın yaptığı ve Türkçe'ye de çevrilen *"Sendikal Harekette İki Çizgi"* başlığı altında bir çalışması vardır ve denilebilir ki, bu kitap istisnayı oluşturmaktadır. Fakat kapsamı ve içeriği açısından bu kitap da uluslararası işçi hareketinin canalıcı sorunlarına yeterli bir cevap vermekten uzaktır.)

Bugün uluslararası komünist hareketin diğer alanlarındaki bir dizi deneyiminin olduğu gibi, Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin deneyimlerinin de gün ışığına çıkartılması için, deyim yerindeyse "arkeolojik kazılar" gereklidir. Bizim giriştiğimiz bu "arkeolojik kazılar"ın temposu ve ortaya çıkarttığımız tarihi malzemenin bilimsel açıdan değerlendirilmesi konusunda kuşkusuz eksikliklerimiz ve hatalarımız olacaktır. Fakat bizi bu tür kuşkular yıldırmayacaktır. Eksiklik ve hatalarımızın giderilmesi konusunda özellikle okuyucularımızın dikkatine ve eleştiri-özeleştiri silahına güveniyoruz...

• • •

Kızıl Sendikalar Enternasyonali, Komünist Enternasyonal'in bir kolu, Komünist Enternasyonal'in temel öğretilerinin milyonlarca işçi kitlesine ulaştırılmasının, bu ilkeler temelinde tabandan birliğinin sağlanmasının, en geri işçi kitlelerinin de bu idealler temelinde mücadeleye çekilmesinin aracı olarak kurulmuştur. Kızıl Sendikalar Enternasyonali, örgütsel olarak da Komünist Enternasyonal'in doğrudan bir parçası olarak kabul edilmiştir. Bu nedenle Kızıl Sendikalar Enternasyonali'ni Komünist Enternasyonal'den ayrı düşünmek ve birincisini ikincisinden tamamen soyutlayarak ele alıp değerlendirmek mümkün değildir. Bu yüzden Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin tarihi ve önemli Kongre ve Konferans kararlarının değerlendirmesini yaparken, bu bağlamda aynı zamanda Komünist Enternasyonal'in tarihi, Kongre ve Yürütme Kurulu'nun kararlarına da gerekli olduğu yerde ve ölçüde değineceğiz. Yine Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin bir çok kararlarına temel teşkil eden, Lenin ve Stalin'in ve diğer önemli komünist önderlerin eserlerini de tartışma içine çekeceğiz. En son olarak kısaca da olsa yer yer Kızıl Sendikalar Enternasyonali ve önemli öğretilerinin eleştirisini yapan "eleştirmenler"e ve tahrifatlarına da yer vereceğiz. Okuyucu, böylece hem tarihi bir sıra ile Komünist Enternasyonal ve Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin gelişimlerini, çıkarttığı derslerin oluşumunu ve burjuva, küçük-burjuva eleştirmenlerin tahrifatlarında kullandıkları yöntemleri daha kolaylıkla görebilecektir.

KIZIL SENDİKALAR ENTERNASYONALİ'NİN OLUŞTURULMASI YÖNÜNDEKİ İLK ADIMLAR

İkinci Enternasyonal partilerinin ezici çoğunluğunun I. Dünya Savaşı sırasındaki ihaneti, uluslararası işçi ve sendika hareketini de önemli bir krize sokmuştu. Savaşın başlaması ile birlikte İkinci Enternasyonal'in etkisi altındaki "Uluslararası Sendikalar Birliği" ve "Uluslararası Meslek ve Endüstri Sekreterliği" de dağılmıştı. Sosyal-demokrat parti önderlerinin ihanetine muhalif enternasyonalist grupların ortaya çıkması ile birlikte, sendikal alanda da muhalif gruplar oluşmaya başlar. Sendikal alanda daha oluşumunun ilk başlangıç dönemini yaşayan muhalif gruplar çok az sayıda da olsa, 1915 Zimmerwald Konferansı'na bazı sendika temsilcileri de katılır. Fakat savaş sırasında, yığın sendikaları içerisinde faaliyet gösteren sol, enternasyonalist sendika grupları tarafından gerçekten enternasyonalist bir sendikalar birliğinin kurulması sorunu ortaya atılmaz.

Uluslararası bir sendikalar birliğinin (enternasyonalinin) oluşturulması sorunu ilk defa, Şubat 1917 Rus Devrimi'nden sonra, 20-28 Haziran 1917'de toplanan Rusya Sendikaları III. Kon-

feransı'nda ortaya atılır. Bu konferansta yeralan ve konferans delegelerinin azınlığını oluşturan sol blok (bu blok, komünistlerden ve enternasyonalistlerden oluşuyordu), savaşa karşı ve savaşın derhal durdurulması amacıyla, emperyalist savaşa karşı mücadele yürütmüş çeşitli ülkelerdeki sendikalarla ilişkiye geçilmesi ve emperyalist dünya savaşına karşı, sosyalizm için bir savaşım planı hazırlanması yönünde bir öneri getirir. Bu önerinin temelinde, nüve halinde de olsa, devrimci komünist ve uluslararası bir sendikalar birliği düşüncesi yatıyordu.

1917 Ekim Devrimi'nden sonra, Ocak 1918'de toplanan Rusya Sendikalar Kongresi, uluslararası bir "sendika enternasyonali"nin kurulması amacı ile çeşitli ülkelerden sendikaların katılacağı uluslararası bir sendika konferansı toplama kararı alır ve fakat aynı yılın 15 Şubat'ında Petrograd'ta düzenlenmesi düşünülen konferans gerçekleştirilemez. Bunun başlıca nedeni, devrimci Rusya dışındaki sol ve enternasyonalist sendika gruplarının halen yeterli bir olgunluğa ulaşmamış olmasıdır. Ekim 1919'da Rusya Sendikaları Merkez Konseyi, tüm ülkelerdeki devrimci sendika gruplarına, devrimci bir enternasyonal birlik kurmak amacıyla Rusya Sendikaları Merkez Konseyi ile ilişki kurma çağrısı yayınlar.

Rusya Sendikaları, Mart 1920'de yapılan III. Kongrelerinde, 1919'da kurulan Komünist Enternasyonal'e katılma kararı alır ve diğer ülkelerin devrimci sendikalarına da aynı adımı atma konusunda çağrı yapar. Rusya Sendikalarının bu adımı ve bu adıma bağlı çağrıları tam yerinde olmuştur. Çünkü reformist, sosyal-şoven partilerin etkinliği altındaki sendikalar, aynı dönemde Amsterdam'da yeni bir uluslararası sendikalar birliği kurarlar.

Rusya Sendikalarının çağrısı, bu kez karşılıksız kalmaz; bu çağrıya Fransız Sendikalistleri, İtalyan, Bulgaristan, Güney Slovenya sendika birlikleri ve İngiltere'den bazı sendika grupları olumlu cevap verirler. Bu andan itibaren uluslararası devrimci sendika hareketinin örgütsel inşasının somut adımları atılır.

Komünist Enternasyonal'in II. Kongresi'ne katılmak üzere karar alan bir çok ülkenin komünist partilerinin yanı sıra, devrimci sendika birlikleri de uluslararası bir sendika birliği sorununu görüşmek üzere temsilci gönderirler. Komünist Enternasyonal II. Kongresine paralel olarak biraraya gelen Tüm Rusya Sendikalar Birliği Merkezi Konseyi, İngiliz Trade-Unionistleri, İtalya Genel İş Konfederasyonu, İspanya Ulusal İş Konfederasyonu, Bulgaristan Genel Sendika Birliği, Fransa Devrimci Sendikalistleri'nin azınlığı ve Güney Slovenya Genel İş Konfederasyonu temsilcileri arasında görüşmeler yapılır ve görüşmeler sonucunda 15 Haziran 1920'de ortak bir deklerasyon karara bağlanır. Bu deklerasyonda, uluslararası proletaryanın kesin kurtuluşunun sosyalist devrimde ve dünya sovyet cumhuriyetinin kurulmasında yattığı, burjuvazinin diktatörlüğüne karşı proletaryanın diktatörlüğünün mutlak zorunlu olduğu, Amsterdam Sendikalar Enternasyonali'nin bu amaçlara ulaşacak bir programa sahip olmadığı tespit edilir. Bu ilkesel görüşlerde birleşen, yukarda sözü geçen sendika temsilcileri, uluslararası devrimci sendika hareketini ayakları üzerine dikmek amacıyla geçici bir enternasyonal mücadele örgütü kurarlar. Devrimci sendikaların geçici enternasyonal konseyinin kurulması ile, reformist "Amsterdam Sendikalar Enternasyonali" ile örgütsel bakımdan da kalın bir ayrım çizgisi çekilir.

Geçici Konsey, en kısa zamanda kurulmasını amaçladığı "Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin oluşturulması amacı ile örgütsel hazırlıkları ve bu düşüncenin tüm dünyada etkinlik kazanması amacıyla yoğun bir propaganda ve ajitasyon çalışması ile uğraşır. Her ne kadar yeni bir enternasyonal sendika örgütlenmesi konusunda birlik var olsa da, bu enternasyonal hareketin içinde çeşitli akımlar bulunmaktaydı:

1. Komünist akım,
2. Sendikalist akım,
3. Anarşist akım ve
4. Sol-reformist akım.

Anarşistler yeni oluşturulmaya başlanılan Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin proletarya diktatörlüğünü reddetmesi ve Komünist Enternasyonal'den uzak durmasını talep ederken; sol-reformistler ise Amsterdam Enternasyonali'ne de eğilim duyuyorlardı. Bu iki akıma karşı komünistler ve sendikalistler ortak tavır takınarak, Temmuz 1920'den Temmuz 1921'e kadarki çalışmanın esas ağırlığını yüklendiler.

Tüm zorluklara rağmen 3 Temmuz 1921'de Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin ilk (Kuruluş) Kongresi toplandı ve 17 Temmuz'a kadar sürdü.

Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin I. Kongresine 41 ülkeden 380 delege katıldı. Bu kongrede uzun süredir amaçlanan uluslararası bir devrimci sendika enternasyonali yaratma çabaları örgütsel, siyasi ve ideolojik bakımlardan bir gerçek haline geldi. Bu kongrede tüm Kızıl Sendikalar Enternasyonali üyesi sendikalar için bağlayıcı nitelikte bir ***Eylem Programı***, "Temel Mücadele Metodları ve Araçları", "Tüzüğü" ve "Komünist Enternasyonal ile ilişki" karar altına alındı. Böylece uluslararası proletaryanın devrimci sendikal birliği düşüncesi, idealden gerçek haline dönüştü.

Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin kuruluş kongresinin önemli kararlarını ele almadan önce, bu kararlara temel teşkil eden ve Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin örgütsel iskeletini kuran Komünist Enternasyonal'in kuruluşuna ve ilk kongrelerine değinmek, Kızıl Sendikalar Enternasyonali'ni ve kararlarını daha tam ve doğru olarak anlamak için gereklidir.

KOMÜNİST ENTERNASYONAL I. (KURULUŞ) KONGRESİ'NDE SENDİKA SORUNU:

Komünist Enternasyonal I. Kongresi 2.3.–19.3.1919 tarihleri arasında toplanır. Bu kongrede şu tarihi kararlar alınır:

1. *"Zimmerwald Birliği Üzerine Karar"*,
2. *"Sosyalist Akımlara ve Bern Konferansı'ra Tavır"*,
3. *"Komünist Enternasyonal'in Tüm Dünyanın Proleterlerine Manifestosu"*,
4. *"Beyaz Terör"*,
5. *"Komünist Enternasyonal'in Yönergeleri"*,
6. *"Burjuva Demokrasisi ve Proletarya Diktatörlüğü Üzerine Yönergeler"*,
7. *"Uluslararası Durum ve İttfakın Siyaseti Üzerine Yönergeler"*,
8. *"İşçi Kadınların Sosyalizm İçin Mücadeleye Çekilmesinin Gerekliliği Üzerine Karar"*,
9. *"Komünist Enternasyonal'in Kurulması Üzerine Karar"* ve
10. *"Örgütlenme Sorununda Karar"*.

Komünist Enternasyonal'in I. Kongresi'nde özellikle "İşçi Konseyleri" ya da diğer adıyla "İşçi Sovyetleri" üzerinde durulur. "Sosyalist Akımlara ve Bern Konferansı'na Tavır" başlıklı kararda, *"Paris Komünü'nden bu yana en önemli olgu işçi konseyleridir"* tespiti yapılır. *(Die Kommunistische Internationale in Thesen, Resolutionen, Beschlüssen und Aufrufen [Tezler, Sonuçlar, Kararlar ve Çağrılarda Komünist Enternasyonal], Cilt 1, sayfa 6, Almanca)*

Paris Komünü'nden bu yana en önemli olgu haline gelen "İşçi Konseyleri", proletarya diktatörlüğünün somut biçimidir ve sosyalizm adına konuşan partilerin sosyalizme bağlılıkları, "İşçi Konseyleri" biçiminde ifadesini bulan proletarya diktatörlüğüne karşı tavırlarına bakılarak ölçülmektedir. İşçi konseylerinin=sovyetlerin or-

taya çıkması ve proletarya diktatörlüğünün somut iktidar organları olduğunu ispat etmesinden sonra, komünist partilerinin temel çalışma alanlarında da değişiklik olmuş, o zamana kadar geçerli sayılan temel çalışma alanlarının merkezine, burjuvazinin iktidarını yıkmak ve onun yerine yenisini geçirmek amacıyla sovyet çalışma alanı geçmiştir.

Daha önceleri İkinci Enternasyonal oportünistleri tarafından sarsılmaz kaleler olarak adlandırılan parlamenter ve sendikal kazanımları burjuvazi devlet iktidarı aracılığı ile yerle bir etmiştir. Bu nedenle "Komünist Enternasyonal'in Tüm Dünyanın Proleterlerine Manifestosu"nda, *"Emperyalist krizin felaketi tüm sendikal ve parlamentarist mücadelenin kazanımlarını süpürüp atmıştır." (age, sayfa 8)* vurgulaması yapılmaktadır.

Yine aynı Manifesto'da işçi konseylerinin yeri ve önemi, eski tür sendika ve parlamento çalışması ile bağıntı içerisinde şöyle konmaktadır:

"Yalnızca üretim ve ulaşım araçlarının değil, aynı zamanda siyasi demokrasinin kurumlarının da kanlı yıkıntılar haline geldiği yıkım imparatorluğunda, proletarya, herşeyden önce işçi sınıfı için birleşme aracı olarak hizmet edecek ve ona insanlığın gelecek gelişmesine devrimci bir müdahale imkanını garantileyecek kendi aygıtını yaratmalıdır. Bu aygıt işçi konseyleridir. Eski partiler, eski sendikalar, önderlerinin kişiliğinde yeni çağ tarafından ortaya konulan görevleri, bırakalım yerine getirmeyi, onları anlamada yeteneksiz olduklarını ispatladılar. Proletarya mesleğinden ve siyasi olgunluğundan bağımsız olarak bütün işçi sınıfını kapsayan yeni bir aygıt yarattı: Sürekli olarak kendisini yenileyen, genişleten, kendi alanı içerisine her zaman yeni katmanları çeken, kapılarını şehrin ve köyün proletaryaya yakın tabakalarına açan elastiki bir aygıt. İşçi sınıfının özyönetiminin, mücadelesinin ve gelecekte de devlet gücünü ele geçirmesinin yeri doldurulamaz bu örgütü, çeşitli ülkelerin tecrübeleri ile denenmiştir ve zamanımızın işçi sınıfının en büyük kazanımını ve en güçlü silahını oluşturmaktadır.

Kitlelerin düşünmeye başladığı tüm ülkelerde ayrıca işçi-asker-köylü konseyleri oluşmuştur. Konseyleri sağlamlaştırmak, otoritelerini yükseltmek, bunları burjuvazinin devlet aracının karşısına çıkartmak, bugün bütün ülkelerin sınıf bilinçli ve dürüst işçilerinin temel görevidir. Konseyler aracılığı ile işçi sınıfı, safları arasında savaşın, açlığın cehennem acıları, mülk sahiplerinin saldırıları ve eski önderlerin ihaneti tarafından yayılan dağınıklıktan kurtulabilir. Konseyler aracılığıyla işçi sınıfı, en sağlam ve en kolay biçimde, çalışan nüfusun konseylerinin çoğunluğunu kendi etrafında birleştirme yoluyla iktidarı ele geçirecektir. Şimdi Rusya'da olduğu gibi, konseyler aracılığı ile iktidarı ele geçiren işçi sınıfı, iktisadi ve kültürel yaşamın tüm alanlarını yönetecektir." (Cilt I, sayfa 10-11)

Ve hemen devamında şunlar yazılmaktadır:

"Görevlerinin tarihsel karakterinin bilincinde aydınlığa kavuşmuş işçiler, örgütlü sosyalist hareketlerinin daha ilk adımlarında uluslararası bir birlik için çabalamışlardır. Bu (birlik /ÇN) için temel 1864'de Londra'da, Birinci Enternasyonal ile atıldı. Almanya'nın Hohenzollern'lerinin güçlenerek çıktığı Alman-Fransız savaşı, aynı zamanda ulusal işçi partilerinin gelişmesine itim vererek, Birinci Enternasyonal'in varlığına son verdi. 1889'da bu partiler, Paris'teki kongrede birleştiler ve İkinci Enternasyonal örgütünü yarattılar. Ama işçi hareketinin ağırlığı bu dönemde tamamen ulusal temelde, ulusal devletler çerçevesinde, ulusal sanayi temelinde, ulusal parlamentarizm alanında kaldı. Uzun yılların örgütsel ve reformist çalışması, çoğunlukla sosyal devrim programını sözde kabul eden, gerçekte ama onu inkar eden ve reformizme ve burjuva devlete uyum sağlamaya batan önderler kuşağını yaratmıştır. İkinci Enternasyonal'in yönlendirici partilerinin oportünist karakteri kesin olarak ortaya çıktı ve olayların gidişatının işçi partilerinden devrimci mücadele metodları talep ettiği anda, (bu onu /ÇN) dünya tarihinin en büyük yıkımına götürdü. Sosyal-devrimci programın arkasında halen yığınların birleşmiş gücünün durmadığı gerçeğini ortaya çıkartan 1870 savaşı, Birinci Enternasyonal'e bir darbe vururken, 1914 savaşı, birleşmiş işçi kitlelerinin üzerinde, burjuva devletin kölece boyun eğen organlarına dönüşen partilerin durduğunu göstererek, İkinci Enternasyonali yok etti." (Cilt I, sayfa 11-12)

Komünist Enternasyonal'in X. Kongresi'nin "Manifesto"sunda, işçi, asker ve köylü sovyetlerini sağlamlaştırmak, otoritesini yükseltmek ve burjuvazinin devlet aletinin karşısına çıkartmak, o günkü bütün ülkelerin bilinçli ve dürüst işçilerinin "temel görevi" olarak vurgulanmakta, bilinçli olarak öne çıkartılmaktadır. Proletaryanın iktidarı ele geçirmesi sorunu pratik olarak dünya çapında gündeme geldiğinden dolayı, aynı şekilde proletaryanın iktidar araçları sorunu da yakıcı olarak kendini dayatmıştır. Konseylerin, yalnızca partisiz işçileri değil, aynı zamanda sendikasız işçileri de kapsaması, onları harekete geçirip eğitmesi ve doğrudan iktidar savaşımına sokması açısından sendikalarla karşılaştırıldığında üstünlükleri vardır ve Komünist Enternasyonal ilk kongresi özellikle bu nedenlerden dolayı konseyler sorununu ele almakta, bu sorunu öne çıkartmaktadır.

Komünist Enternasyonal ilk kongresi, İkinci Enternasyonal'in bir başka zaafına da değinmektedir. O da, İkinci Enternasyonal partileri enternasyonal bir örgütte biraraya gelmiş olmalarına rağmen, faaliyetlerinin esas alanını ulusal sınırların oluşturuyor olması olgusudur. Parlamenter çalışmadan sendikal çalışmaya kadar, bu partiler için belirleyici alan, diğer ülkelerdeki mücadelenin çıkarlarını tabi kıldıkları alan, ***ulusal planda yürütülen mücadelenin çıkarları*** idi. Fakat özellikle de emperyalist savaş, sosyalizm için mücadelenin ulusal plandaki mücadeleye tabi kılınmasının, ister istemez milliyetçiliğin zeminine oturacağını gözler önüne serdi. Bu partilerin hemen hepsi emperyalist savaşta, kendi ulusal burjuvalarının safına açıktan geçtiler ve sosyal-şoven partiler haline geldiler. Gerçekten enternasyonalizm temelinde kurulacak yeni bir enternasyonal birlik, aynı zamanda sendikal birlik, mücadelesinin çıkarlarını ulusal mücadelenin taleplerine tabi kılamazdı, tersine ulusal plandaki savaşım uluslararası proletaryanın genel mücadelesine tabi olmalıydı. Komünist Enternasyonal kuruluşundan itibaren bu ilkeyi kutup yıldızı yaptı. Kızıl Sendikalar Enternasyonali de aynı ilkeyi temel alarak kuruldu.

Komünist Enternasyonal'e katılan partiler, bir çok ilkesel noktada birleşmesine ve reformizme karşı, devrimci tavır takınmasına rağmen, içindeki partilerin bir bölümü, öncelikle de anarko-sendikalistler ve sendikalistler, sosyal-şoven partilerin reformizmine karşı sol-sekter hatalar yapıyorlar ve inatla bu hatalarını teorik olarak da savunuyorlardı. Komünist Enternasyonal'in ikinci kongresi öncelikle bu sol-sekter hatalara karşı çok yönlü bir mücadele temelinde Komünist Enternasyonal'in yığınlar üzerindeki etkisini artırabilir ve derinleştirebilirdi. Bu nedenle Lenin, Komünist Enternasyonal'in II. Kongresi toplanmadan önce yayınladığı "Sol Radikalizm" adlı eserinde, bu sol sekter hatalara karşı çok yönlü bir mücadele başlattı.

Lenin'in mücadele yürüttüğü sorunlardan birisi de komünistlerin sendikal çalışma alanındaki görevlerine ilişkindi.

(Devam edecek)

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da güncel grev mücadelesinin durumu üzerine:

Grevler...Grevler...Grevler...Grevler.

İşten atılmalara ve işsizliğe karşı mücadele, güncel grevlerin temel taleplerinden biri olmalıdır!

1990 yılının ikinci yarısında, aynı yılın ilk yarısı ve daha önceki yıllarla karşılaştırıldığında daha yoğun bir grev dalgası yaşandı. 1991'ın başına gelindiğinde toplu sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlandığı işletmelerde çalışan işçi sayısı yaklaşık 250 bin, grev kararı alınan işletmelerde çalışanların sayısı ise yaklaşık 170 bine ulaşmıştı.

Yeni grev dalgasının sembolü haline gelen Zonguldak grevi, görmek isteyen herkese yeni dalganın eskisine göre daha güçlü olacağını da göstermişti. Üstelik, Zonguldak'ta olduğu gibi, grevler işletme bazında sıkışıp kalmaktan çıkmaya, aynı yerleşim bölgesinde yaşayan geniş emekçi kesimlerin eylemliliğine de atılım vererek, açık siyasi gösteriler haline dönüşmeye başlamıştı.

Yürütme organı hükümet aracılığıyla devlet, önce grevleri baskı, tehdit ve benzeri yoluyla yıldırmaya çalıştı. Bunun istenilen etkiyi sağlayamadığı yerde, bu sefer öncelik işçi hareketi içerisinde devletin gizli ve açık ajanlığını yapan sarı, faşist, reformist sendika ağalarının fonksiyonlarına verildi, ya da her iki araç aynı zamanda kullanıldı.

Hangi aracın hangi grevde daha yoğun olarak kullanıldığını belirleyen unsurlar; grevci işçilerin mücadele seviyesi, greve katılan işçilerin yoğunluğu, işletmenin hangi sanayi dalında bulunduğu, sendika bürokrasisinin işçiler üzerindeki etkinliğinin düzeyi, uluslararası planda iktisadi ve siyasi gelişmeler vb. gibi unsurlardır.

Maden işçilerinin grevinin bir aşaması olarak Zonguldak'tan Ankara'ya doğru yürüyüşlerinin tüm Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfı ve emekçileri üzerinde yarattığı sempatiden korkan ve bu eylemi "Bu bir isyandır" diye nitelendirerek korkusunu dile getiren; iki milyona yakın işçinin 3 Ocak genel eyleminin(!) –aslında genel komedi de olsa– işçileri daha kitlesel eylemlere doğru yaklaştıran eğiliminden çekinen hükümet; faşist Saddam rejimine karşı emperyalist-gerici koalisyon cephesinin yürüttüğü sıcak savaş ortamında, "milli güvenlik" gerekçesi ile grevleri iki ay ertelediğini ilan etti.

Gerçekte erteleme, yasanın verdiği yetki ile grevleri iki ay süresince yasaklamadan başka hiçbir anlama gelmiyordu. Yürüyen bir grev mücadelesini iki ay gibi uzun bir süre ertelemek, gerçekte bu mücadeleyi boğmak demektir. Somut olarak hükümetin ertelediği grevler açısından sonuç da böyle oldu. Grevler yürütülürken yer yer demagojik "sol" çıkışlar yapan reformist sendika bürokratları, hükümet tarafından ilan edilen "milli güvenlik" in çıkarları sözkonusu olduğunda gıklarını çıkarmadan, hükümetin istediği toplu sözleşme görüşmelerine, yani işçileri toplu satma pazarlığına yeniden oturdular. "Hakkın hikmeti" olsa gerek, daha önceleri "kesinlikle taleplerimizden geri adım atmayız" lafları eden sendika bürokratları, kanun gücü ile devletin ve patronların uzlaşabileceği noktaya kadar geri adım attılar.

GREVLERİN SONA ERMESİ, MÜCADELENİN BİTMESİ DEMEK DEĞİLDİR!

Grevler, devlet sopası ve sendika bürokratlarının hain çabaları sonucunda "anlaşma" ile sonuçlanmıştı. Gerçekte patronlar, grevlerin anlaşma ile sonuçlanmasından sonra daha yoğun bir saldırı başlattılar. Grevlerin hemen bitiminin ertesinde, patronlar kitleler halinde işçi çıkarmaya başladı. İşçi kıyımı, bir ay gibi kısa bir sürede, kesin olmayan verilere göre, 250 bin civarında işçiyi kapsayacak boyuta ulaştı. En fazla işçi kıyımı, Türk-İş içerisinde en güçlü sendika olan TEKSİF' in faaliyet gösterdiği tekstil dalında uygulandı. Sendika ağaları ise, kıyıma karşı bir kaç protesto demeci ve açıklamanın ötesinde hiçbir şey yapmadılar. Grev sırasında olduğu gibi, işten çıkartmalarda da ihanet politikalarını devam ettirdiler.

İşçinin işten atılması, kendisinin ve ailesinin açlığa terkedilmesi, açlıktan ölmemek için işçinin en az ücret ile çalışmaya zorlanması demektir. İşsizlik sigortasının olmadığı, milyonlarca emekçinin büyük bir işsizler ordusu oluşturduğu ortamda; işten atılmak, ne kadar süreceği belli olmayan daha büyük bir sefalete itilmektir. Zenginlik kaynağı işçinin sefaleti, yoksulluğu olan sömürücüler için işçinin açlığa terkedilmesi, en iyi halde iki yüzlü bir biçimde timsah gözyaşları dökeceği toplumsal bir zorunluluktur.

İşçi için ise, ***iş için mücadele*** toplumsal varlığın devamı için mücadeledir. Çünkü kendisinin ve ailesinin geçimini, toplumsal varlığını sürdürebilmesinin tek yolu, işgücünü satabilmesidir. Bu nedenle işten atılan işçinin işini savunmaktan, iş için mücadele etmekten başka yolu yoktur.

Bu mücadelesinde de işçi tek başına başarılı olamaz. O kendi bireysel mücadelesini aynı kendisi gibi işten atılan sınıf kardeşlerinin mücadelesi ile birleştirmek zorundadır. Ama bu da yetmez. Herşeyden önce daha halen işten atılmamış olan işçilerin yardımına ihtiyacı vardır işsiz işçinin. Çalışan işçiler tarafından üretim durdurulmaz, işten atılan işçilerin yardımına doğrudan koşulmaz, en sıkı bir sınıf dayanışması sağlanamazsa; ne işsizlerin talepleri başarı ile savunulabilinir, ne de çalışan işçilerin aynı duruma düşmemesi için asgari güvenceler sağlanabilir.

Patronlar, işten atılan işçi ile çalışan işçinin gücünü bölerek her ikisine karşı daha kolay mücadele edeceklerini bilmektedirler. Bunun için kapitalistler, sık sık çalışan işçinin ağzına bir parmak bal sürerek, onları da işsizlikle tehdit ederek çalışan işçilerin işsiz sınıf kardeşlerinin yardımına koşmalarını sürekli olarak engellerler. Tabii ki, bu çabalarında yine en büyük yardımcılarından birisi de, işsizler konusunda lafta da olsa mücadele etmeyi

görevi dışında gören faşist, sarı, reformist sendika aygıtlarıdır.

Kapitalizm var olduğu sürece, işsizlik ortadan kaldırılamaz. Kapitalizm şartlarında hiç bir reformist program, hiç bir mücadele işsizler ordusunu yok edemez. Tersine kapitalizmin işsizler ordusuna ihtiyacı vardır. Kapitalizm sürekli ve sistemli olarak "işsizlik üretir". İşsizliğe, bununla kopmaz bir biçimde bağlı olan daha ağır sefalete son vermenin biricik yolu kapitalizmi, sömürücüleri ortadan kaldırmak; planlı ekonomiye dayanan ve dolayısıyla toplumun her bireyine, aracılığı ile tüm topluma katkı yapabileceği iş garantisini sağlayacak olan sosyalist toplumu kurmak gereklidir. Tabii bu gerçekten işsizliği kapitalizm müzesine atacak olan sosyalist toplum kurulana kadar, işsizliğe karşı, işsizliğin sonuçlarına karşı mücadele edilemeyeceği, kapitalizmin kötülüklerinin mümkün olan en az seviyeye indirilemeyeceği anlamına gelmez. İşçilerin yaşam seviyesinin ne düzeyde olacağını herşeyden önce kendi mücadeleleri belirleyecektir. Öyleyse verili anda işten atmalara, işsizliğe karşı nasıl mücadele yürütmeli?

NE YAPMALI?

İşten çıkarmalara ve işsizliğe karşı mücadele, ÖRGÜTLENDİRİLMELİDİR. Bu, başarının ilk ve temel anahtarıdır. İkincisi, işten çıkartmaya ve işsizliğe karşı mücadelenin örgütlenmesine, tehlike kapıya dayandığında, işten atma yönünde patronun tüm hazırlıklarını yaptığı anda değil, eğer grev mücadelesi varsa, daha grev mücadelesinin örgütlenme anından itibaren, GREV KOMİTESİ kurarak ve grev komitesinin mücadele talepleri arasına, her türden işten çıkarmaya karşı başından talepler koyarak ve işçileri bu yönde bilinçli olarak hazırlayarak, grev yok ise ve fakat patronun işten atma yönünde çabalarının sezinlendiği ilk andan itibaren, işyerinde çalışan tüm işçilerin katılabileceği bir genel toplantıda MÜCADELE KOMİTESİ kurarak başlanmalıdır. Eğer grev mücadelesi başından itibaren işten çıkartmalara karşı hazırlıklı yürütülmezse, ya da işten atmalara karşı, işyerinde çalışan işçiler arasında en sıkı, sağlam, örgütlü bir birlik yaratılamazsa, bu eksiklikten yararlanacak olan yalnızca ve yalnızca patron olacaktır.

Eğer işçiler işten atmalara karşı hazırlıklı olurlarsa, hazırlıklarını örgütlendirerek somutlaştırmışlarsa ve işyerindeki işçiler arasında sıkı bir dayanışma sağlamışlarsa, beklenen saldırıyı geri çevirme, en azından zararını en düşük seviyeye düşürme imkanına sahiptirler demektir.

Fakat yalnızca çalışılan işletme ile sınırlı bir mücadele yetmez. Tüm işçi kardeşlerini aynı mücadeleye çekecek, çok daha büyük mücadele ordusu yaratacak mücadele araçları, talepleri geliştirilmelidir.

Geniş işçi kitlelerini böyle büyük bir orduya doğru geliştirmek amacıyla ileri sürülecek temel talep, İŞSİZLERİN GELİRLERİNİN İLGİLİ SANAYİ DALI, ya da DEVLET TARAFINDAN KARŞILANMASI talebidir.

İşçilerin sırtından milyarları vuran, ihtiyacı kalmadığında ise işçiyi açlığa mahkum etmeye çalışan patron ya da patronların kollektif örgütü devlet, işsizlerin gelirlerini karşılamak zorunda bırakılmalıdır. Bu yönden bir temel talep, hem her an işsizlik tehdidi altında tutulan tüm işçilerin çıkarlarına denk düşmektedir, hem de aynı zamanda onları genel bir talep çerçevesinde birleştirebilecektir.

Böyle bir talep uğruna bugün mücadeleye atılmanın hayalperestlik olduğunu söyleyenler çıkabilir, çıkacaktır da. Ama işçiler, kendilerini en az direnme çizgisi ile sınırlayan reformistlerin vaazlarına değil, kendi mücadelelerinin muazzam gücüne inanmalıdırlar.

YENİ GREVLER GELİYOR

Özellikle Kamu İktisadi Teşekkülleri'nde (KİT) çalışan işçilerin yeni toplu sözleşme görüşmeleri başladı. 52 işyerinde çalışan toplam 342 bin kamu işçisi adına yürütülen görüşmeler anlaşmazlıkla sonuçlandı ve Haziran ayında greve çıkma kararı alındı. Yine 28 işyerinde 156 bin işçi adına yürütülen toplu sözleşme görüşmeleri de anlaşmazlıkla sonuçlanmasına rağmen bu işyerlerinde greve çıkma yasağı olduğundan resmi grev kararı alınmadı. 28 işyerinde beklenilen eylem biçimleri işi yavaşlatmak ve durdurma şeklinde olacaktır.

Toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlandığı işletmelerin ve çalışan işçi sayısının dökümü şöyledir:

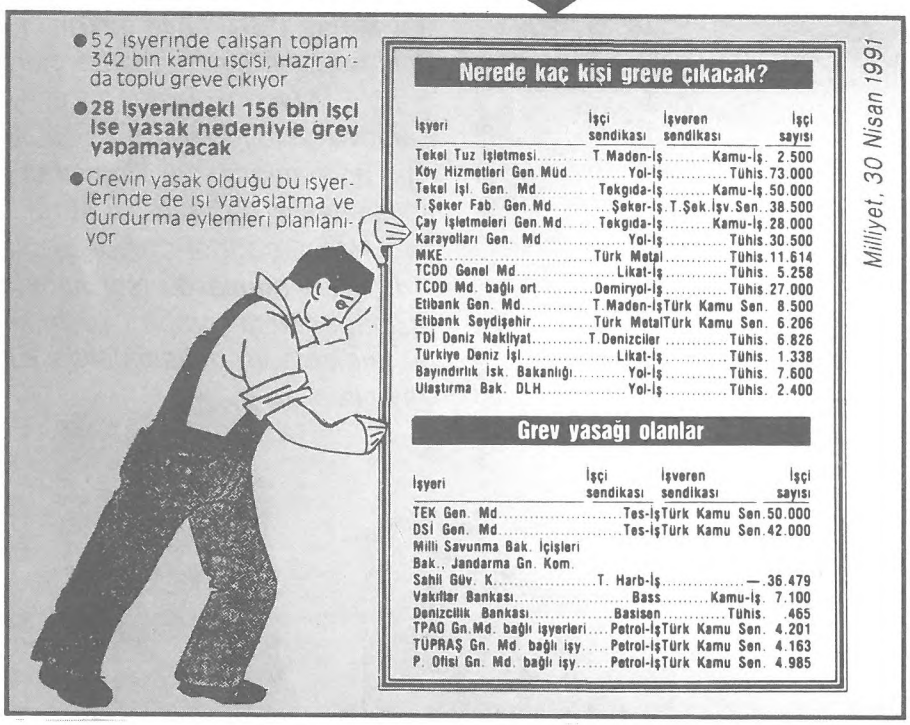

- 52 işyerinde çalışan toplam 342 bin kamu işçisi, Haziran'da toplu greve çıkıyor
- 28 işyerindeki 156 bin işçi ise yasak nedeniyle grev yapamayacak
- Grevin yasak olduğu bu işyerlerinde de işi yavaşlatma ve durdurma eylemleri planlanıyor

Milliyet, 30 Nisan 1991

Nerede kaç kişi greve çıkacak?

İşyeri	İşçi sendikası	İşveren sendikası	İşçi sayısı
Tekel Tuz İşletmesi	T. Maden-İş	Kamu-İş	2.500
Köy Hizmetleri Gen. Müd.	Yol-İş	Tühis.	73.000
Tekel İşl. Gen. Md.	Tekgıda-İş	Kamu-İş	50.000
T. Şeker Fab. Gen. Md.	Şeker-İş	T. Şek. İşv. Sen.	38.500
Çay İşletmeleri Gen. Md.	Tekgıda-İş	Kamu-İş	28.000
Karayolları Gen. Md.	Yol-İş	Tühis.	30.500
MKE	Türk Metal	Tühis.	11.614
TCDD Genel Md.	Likat-İş	Tühis.	5.258
TCDD Md. bağlı ort.	Demiryol-İş	Tühis.	27.000
Etibank Gen. Md.	T. Maden-İş	Türk Kamu Sen.	8.500
Etibank Seydişehir	Türk Metal	Türk Kamu Sen.	6.206
TDİ Deniz Nakliyat	T. Denizciler	Tühis.	6.826
Türkiye Deniz İşl.	Likat-İş	Tühis.	1.338
Bayındırlık İsk. Bakanlığı	Yol-İş	Tühis.	7.600
Ulaştırma Bak. DLH	Yol-İş	Tühis.	2.400

Grev yasağı olanlar

İşyeri	İşçi sendikası	İşveren sendikası	İşçi sayısı
TEK Gen. Md.	Tes-İş	Türk Kamu Sen.	50.000
DSİ Gen. Md.	Tes-İş	Türk Kamu Sen.	42.000
Milli Savunma Bak. İçişleri Bak., Jandarma Gn. Kom. Sahil Güv. K.	T. Harb-İş	—	36.479
Vakıflar Bankası	Bass	Kamu-İş	7.100
Denizcilik Bankası	Basisen	Tühis.	465
TPAO Gn. Md. bağlı işyerleri	Petrol-İş	Türk Kamu Sen.	4.201
TÜPRAŞ Gn. Md. bağlı işy.	Petrol-İş	Türk Kamu Sen.	4.163
P. Ofisi Gn. Md. bağlı işy.	Petrol-İş	Türk Kamu Sen.	4.985

Daha önceki grevlerde olduğu gibi, işçiler adına toplu sözleşme görüşmelerini yürüten sendika bürokratları, işletmelerin büyük çoğunluğunda greve gitmeden işçileri satacak; grevleri engelleyemedikleri az sayıdaki işletmelerde ise, grevi en kısa sürede bitirmek amacıyla mücadele sırasında işçileri satarak hain rollerini oynayacaklardır. BU İHANETE DUR DENMELİDİR! BU İHANET PAZARLIĞINA KARŞI MÜCADELE EDİLMELİDİR! Mücadele etmenin yolu, ya grevin yönetimini üzerine alacak, ya da bunun mümkün olmadığı şartlarda sendika ağalarının yürüttüğü toplu sözleşme görüşmelerini kontrol edecek, sendika ağalarının ihanet politikalarını işçilerin gözleri önüne somut olarak serecek, sendika ağalarına ve patrona karşı, işçileri mücadeleye çekecek GREV KOMİTELERİ, MÜCADELE KOMİTELERİ kurulmalıdır.

Grev, ya da mücadele komiteleri, işçinin kendi davasını kendi eline almasının en sağlam ve en etkili yoludur.

Mayıs 1991 • SENDİKA KOMİSYONU

1 Mayıs'ın devrimci geleneği Bolşevik mücadelede yaşıyor!

1 Mayıs 1991, onun devrimci geleneğine uygun bir biçimde Bolşeviklerin her alandaki çalışmalarında yaşatıldı.

Bu 1 Mayıs'ta, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın çeşitli alanlarında Bolşevikler, TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin 1 Mayısla ilgili açıklamasını ve Kürdistan'daki gelişmelerle ilgili açıklamasını dağıttılar. TKP/ML(BOLŞEVİK) Kadın Komisyonu'nun da 1 Mayıs çağrısı çeşitli alanlarda dağıtıldı.

Değişik alanlarda işçi semtlerinde, devrimin-komünizmin propagandasını yapan kuşlamalar ve pullamalar yapıldı. Yanda bu kuşlama ve pullamalarda kullanılan malzemenin bir kolajını yayınlıyoruz.

İŞÇİ SINIFI AÇISINDAN

DOĞA VE İNSAN

Elimize geçen bir bildiriyi aynen yayınlıyoruz.

Yumurtalık'ta termik santrale hayır!

DOĞAYI, İNSANI VE TÜM CANLI VARLIKLARI YOKETMEYE DAYANAN ELEKTRİK ÜRETİM SİSTEMİ; BİZ İŞÇİLERİN, KÖYLÜLERİN, EMEKÇİLERİN İSTEDİĞİ, İHTİYACI OLAN SİSTEM DEĞİL, FAŞİST TÜRK HAKİM SINIFLARININ DEVLETİNİN İSTEDİĞİ, İHTİYACI OLAN SİSTEMDİR!

İskenderun ve çevresindeki kadın ve erkek işçilere, köylülere, emekçilere... tüm halka!

Dünya genelinde barbarlık hüküm sürüyor. Bir emperyalist, gerici, haksız savaşın daha bittiği bu sıralarda, savaşın yarattığı doğa tahribatı ve emperyalist-kapitalist ülkelerde tekellerin on yıllardır artarak devam eden doğa tahribatı, korkunç boyutlara varmış durumda.

Yine bunların ürettiği ve imhası mümkün olmayan nükleer sanayi artıkları, özellikle bağımlı, yarı-sömürge ülkelere "satılıyor", ya da bu ülkelerde "uygun bulunan" bir yerlere bırakılıveriyor –Karadeniz'de kıyılara çıkan variller gibi–.

Yiyilen, içilen herşey artan hızla bütün doğallığını yitiriyor. Solunan hava, zehirli havaya dönüşüyor. Kapitalist sanayide ucuz ve bol kâr yollu, esasta FCKW'nin kullanımı ile ozon tabakasının delinmesi olarak bilinen ve büyüklüğü Amerika kıtası kadar olan zehirli gaz kütlesi, atmosferi kaplayarak sera efekti denen olaya neden olmaktadır. Güneşten gelen mor ötesi ışınların süzülmeden yani, filtre edilmeden yeryüzüne inmesine neden olmaktadır. Bu ise; deri kanserine, baş ağrılarına, kuraklığa, kalbi zayıf çalışan insanlarda kalp krizi ile ölümlere, artan sürekli sıcaklık ile nehirlerin, göllerin kurumasına, kuzey kutubundaki buzların erimesine, eriyen buzların etkisiyle kara parçalarının sular altında kalmasına vb. vb.'ne yolaçmaktadır.

Bütün bunlar bize bir gerçeği gösteriyor: Emperyalizm-Kapitalizm-Barbarlık!

T.C. genelinde barbarlık sürüyor

Kadın ve erkek işçiler, emekçiler...

Barbarlık –belki sanılacağı üzere– bizden çok uzaklarda değil, T.C.'nin zorla çizilen sınırları içerisinde, evet, çok yakınımızda işleniyor, yaşanıyor! Marmara yüzülemez, balık avlanamaz oldu. Göller, nehirler ve deniz kıyıları bir ölü yatağı haline getirildi. Evlere verilen su değil; lağım ve klorlu/kireçli zehirli sıvı oldu, oluyor.

Fabrika bacalarının, yakılan kömür ile evlerin bacalarının; eksoz dumanlarının –üstelik kurşunlu petrolün kullandırılması ile– dışarıya saçtığı kükürtoksittir, havaya karışan. Barbarlık, Çernobil nükleer santralı ile sınırlı değil, T.C. sınırları içerisinde de felaketi yaratacak anı yaşatacak yeterli sayıda yapılan ve yapılması planlanan nükleer santral, patlamaya hazır bomba gibi, bizi bekliyor! Çok yakınımızda, Akkuyu'da, Mersin'de de var!

Çukurova bölgesinde barbarlığa devam

Faşist Türk devleti ve hakim sınıfları; sonuçlarını Gökova, Yatağan'da... çok açık olarak gördüğümüz ve yaşadığımız Termik Santralı Yumurtalık'ta da kurmak istiyor! Demir-Çelik bacalarından saçılan zehire bir yenisi daha eklenmek isteniyor. Bu ne demektir?

Bu, yılda 2 milyon 900 bin ton kömür yakması kararlaştırılan Yumurtalık termik santralının yılda milyarlarca metreküp havayı kükürtoksit ile yaşanamaz hale getirecek, canlı ve cansız varlıkların sonunun hazırlanması demektir. Bu, onbinlerce metrekarelik alanın termik santralle bir hiç uğruna kullanılamaz hale getirilmesi demektir.

Bu, daha somut olarak; akciğer hastalıklarının, baş ağrılarının, kan bozulmalarının, göz bozukluklarının, saç dökülmelerinin, çocuklarda nefes darlığı ve boğmacanın... ölümlerin hazırlanması demektir.

Bu, dolaylı yollardan, termik santralın toz ve asit yağmurundan etkilenmiş ve yenen sebze, meyve, ekmek, içilen su ile hertürlü hastalığın kolgezmesi demektir. Bu, çevrenin doğal bitki örtüsünün, binaların tahrip edilmesi demektir.

Bu, köylünün el emeği, göz nuru ile hazırladığı narenciye ağaçlarının, sebze ve tahıl alanlarının yok edilmesi demektir. Termik santralde güya daha iyi ithal kömürünün yakacak olarak kullanılacağının söylenmesi bizi aldatmamalıdır. Yerli ile ithal kömürü arasındaki fark; % 0,3-4 mikrogram/metreküptür! Termik santralın kurulmasına izin vermeyelim. Bu alandaki başarımız; yalnız ve yalnız mücadeleye bağlıdır!

Bu mücadele, işçi sınıfının olmak zorundadır.

Bu mücadelenin, esasında, köylülerin ve "çevreci" yapılanmaların mücadelesi olduğunu düşünmek, büyük bir yanılgı olur. İşçi sınıfı, toplumun her kesiminden yükselen mücadeleyi ve talepleri sahiplenmek, onları kendi mücadelesinin bir parçası yaparak öncülük görevini yerine getirmek zorundadır. Bu somutta, onbinlerce Demir-Çelik işçisi bu mücadeleye öncülük etmelidir. Unutmamalıdır: Mahvolmuş, yaşanamaz duruma getirilecek, gelen bir çevrede işyerimizi korumak ve çalışmayı düşünmek abesle iştigaldir. Sorun; şimdi bu görevi yerine getirmede yatmaktadır. Haydi görev başına!

Barbarlıktan kurtuluş devrimde

Dünyanın barbarlığa sürüklediği her ülkede, bu arada, Türkiye-Kuzey Küdistan'da sorunun esası, şu veya bu barbarlık biçimine, geçici olarak son vermek değil; sorunun esası ve tayin edici olanı; düzenin sınırlarını aşarak verilecek devrim mücadelesi ile emperyalist, sosyal-emperyalist ve onların işbirlikçi-uşak, bağımlı, gerici-faşist devletlerinin işçi sınıfı önderliğinde halkların silahlı demokratik ve sosyalist devrimleri ile ortadan kaldırılmasıdır.

Bu gerçekleşmedikçe, barbarlığa temel eden sömürü düzeni varlığını sürdürecek, dolayısı ile barbarlık da devam edecektir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da barbarlığa son vermek demek; faşist Türk devletine, Demokratik Halk Devrimi ile son vermek demektir. Bu, bize bir diğer gerçeği ifade ediyor; Barbarlıktan kurtuluş = devrimde, sosyalizmde!

Ancak o zaman bilim ve tekniğin sömürü ve kâr için dünyanın barbarlığa sürüklenmesi aracı olarak değil; temelinde doğa ve insanlığın ihtiyaç ve gereksinimlerine göre kullandığı şartlar yaratılabilinecektir!

- TERMİK SANTRALI KURDURMAYALIM!
- KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ!
- EMPERYALİST SİSTEMİNE ÖLÜM!
- YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!
- BOLŞEVİZM YENECEKTİR!
- YAŞASIN TKP/ML(BOLŞEVİK)

... TKP/ML(BOLŞEVİK) taraftarları

Faşist Türk devletine zorunlu askerlik yükümlülüğünün "kutsallığı" nereden kaynaklanıyor?

İşçi ve emekçilerin vatanı, sermayenin iktidarının yıkılarak, bütün sömürücü sınıfların saltanatına son verildiği; sınıf bilinçli proletaryanın sınıf diktatörlüğünün kurulduğu, onun güvencesi altında, emekçi yığınların her türlü emek sömürüsünden kurtulup, bütün demokratik, siyasal haklarının sağlanarak sözcüğün gerçek anlamında özgür kılındığı; ezilen ulusun kendi yazgısını belirleme, ayrılıp ayrı devletini kurma hakkının dilediği zaman, dilediği yönde kullanabilecek şekilde güvence altına alındığı ve azınlık milliyetlerin bütün milli haklarının kesin olarak sağlandığı, emekçilerin özgürlüğüne, halkların içtenlikli kardeşliğine dayalı, gönençli, esenlikli bir kollektif yaşamın olduğu yerdir! Türkiye-Kuzey Kürdistan bugün böyle bir yer değildir!

FİZİK ve sağlık özürü bulunmayan (erkek cinsiyetinden) Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bütün işve emekçiler (faşist Türk devletinin mevzuatına göre "Türk vatandaşları") ömürlerinin en verimli çağlarında, tam da "bağımsız" yaşamlarına atılacakları dönemlerinde, uzlaşmaz sınıf düşmanları Türk hakim sınıflarının kendilerine sürekli olarak uyguladığı baskı, şiddet, terör ve zulmün aracı olan faşist Türk devletine, 18 ay boyunca zorunlu askerlik yapmakla yükümlüdürler...

Kemalist faşistlerin onyıllarca sürdürdükleri aşağılık propaganda ve ajitasyonların sonucu, işçi ve emekçi yığınların düşüncelerinde de "kutsal vatan hizmeti"(!) olarak yer eden bu yükümlülüğün özü gerçekten öyle midir?

Türk hakim sınıfları ve kemalist faşistler için, 18 aylık "vatan hizmeti" kutsaldır! Çünkü Türkiye-Kuzey Kürdistan'da hakim olan bugünkü üretim biçimi ve üretim ilişkileri ve bunun üzerinde yükselen siyasal ve toplumsal yapılanmanın niteliği, tamamen onların sınıf çıkarlarına uygundur. Doğal olarak "vatan"ın kapitalist niteliğinin korunmasına hizmet eden her türlü yükümlülük, Türk hakim sınıfları ve kemalist faşistler için "kutsal"dır...

Oysa dizginsiz, azgın bir emperyalist-kapitalist ve feodal sömürünün; fütursuz, pervasız alçakça bir ulusal ve milli baskının, asimilasyon, zulüm ve kıyımın hüküm sürdüğü; işçilerin, emekçilerin ekonomik, demokratik ve siyasal bütün temel hak ve özgürlüklerinin korsanca gaspedilip, despotça yasaklandığı; Kürt ulusu ve Ermeni, Arap, Süryani, Rum, Çerkez, ve diğer milliyetlerin en temel ulusal ve milli özlük haklarının yok sayılıp ayaklar altında çiğnendiği; bu ezilen ulus ve azınlık milliyetlere mensup milyonlarca insanın en doğal, en olağan toplumsal-sosyolojik gelişmelerinin, zorla türkleştirilmek amacıyla ahlaksızca kundaklanarak, onların toplumsal yaşama sağlıklı ve dengeli katılımlarının zorla engellenerek genel toplumsal gelişmenin gerisine itilip acımasızca bastırıldığı bir yer, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın işçi ve emekçi yığınlarının ve bu topraklarda yaşayan ezilen ulus ve azınlık milliyetlerin gerçek vatanı olabilir mi?

Sınıf bilinçli işçilerin vatanı yoktur! Emekçi yığınların vatanı, doğdukları yer değil, yarın kaygısından uzak, tok ve özgür ve egemen oldukları yerdir...

Ezilen, bağımlı bir ulusun "vatanı", onun, kendi bağımsız devletini özgürce kurabileceği, bu hakkını özgür iradesiyle dilediği yönde kullanabileceği yerdir! Ezilen, mazlum milliyetlerin özgür oldukları yer, bütün milli haklarına kavuştuğu, toplumsal-sosyolojik gelişimini özgürce yaşadığı yerdir!

Her günün, bir sonraki gün için gerekli en sıradan geçim araçlarını sağlama (yarın?!) kaygısıyla zehir olduğu, tutsaklığın ve köleliğin toplu kampına dönüşmüş, milyonlarca ve milyonlarca işçi ve emekçinin, ezilen ulus ve azınlık milliyet mensuplarının sömürü, baskı, zulüm ve kıyım altında inim inim inlediği bir yer; nasıl olur da bütün bu işçi ve emekçi sınıflar, ulus ve azınlık milliyetler için "vatan" olabilir?

Türk hakim sınıfları ve kemalist faşistler için "vatan hizmeti"(!) kutsaldır! Çünkü bu vatan, bugünkü durumuyla onların kapitalist vatanıdır. Onlar için, 18 aylık zorunlu askerlik hiz-

meti, özellikle ve öteki bütün hizmetlerden "kutsal"dır! Çünkü onlar, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da tüm milliyetlerden işçi ve emekçi yığınlar üzerindeki hayasız sömürülerinin, sınıf diktatörlüklerinin, ezilen ulus ve azınlık milliyetler üzerindeki büyük Türk şovenizmine dayalı hakimiyetlerinin biricik güvencesi olan faşist Türk devletinin kurumlar bileşkesinin ruhu, çekim merkezi, çıplak şiddet aracı kemalist faşist ordu kurumuna dayanarak, bu kurumun gücünde ve gölgesinde yaşıyorlar! Onlar için bugünkü durumuyla "vatan" ve bu "vatan" için 18 aylık zorunlu askerlik hizmeti "kutsal"dır! Çünkü bu "vatan"da karnı tok, sırtı pek; bir eli yağda, bir eli balda; yediği önünde, yemediği ardında olan, tümüyle haramzade kopuklara, serkeşlere özgü sınıf "özgürlükleri"ni tepe tepe kullanan onlardır... İşte "vatan"ın ve "vatan"a hizmetin "kutsal" lığının kaynağı, nedeni budur!

Buna karşın; ne büyük, ne derin çelişkidir ki "vatan"ın dokulmazlığını, bu "vatan"da süregelen, toplumsal yaşamı belirleyen çarpık kapitalist üretim biçimi ve üretim ilişkilerini, bunun ürünü olarak, üzerinde yükselen toplumsal yaşamı ve kurumlarını Türk hakim sınıfları ve kemalist faşistlerin varlığını, siyasal iktidarlarını, çıkarlarını; sömürü düzenlerini, "adaletin temeli"(!) olan özel mülkiyetlerinin güvenliğini sağlayan, koruyan, bekleyen faşist Türk devletinin ana kurumu, kemalist faşist Türk ordusunun bütün angaryasını üstelik hiç karşılıksız bedava(!) çeken, kemalist faşistlerin tanımıyla "ihtiyaçları devlet tarafından karşılanan rütbesiz askerler" ile "ihtiyaçları devlet tarafından karşılanan onbaşı ve çavuş rütbesindeki askerler", yani "er ve erbaş"lardır! Kimlerdir, bu "er" ve "erbaş"lar? Türkiye-Kuzey Kürdistan toplumu içindeki yerleri, sınıfsal konumları nedir?

Kuşkusuz ki, bütün temel üretim araçlarının mülkiyetinden ve belirli bir sermayeden yoksun (milyonda bir olasılık dışında!) bunlara sahip olmaları olanaksız, tümüyle mülksüzleştirilmiş ya da küçük mülk sahibi; ekonomik, demokratik, siyasi bütün temel hak ve özgürlüklerinden yoksun bırakılmış işçi ve emekçiler ve bunların bütün çabalarına karşın, sonuçta içinden geldikleri bu sömürülen, ezilen sınıfların "yazgısını" paylaşmak zorunda kalacak olan ve bugünkü durumuyla bu "vatan"da geleceği olmayan gençlerdir!

Yine, ne büyük, ne derin, ne hazin çelişkidir ki, kemalist faşist Türk ordusunun bütün angaryasını çeken "er" ve "erbaş"ların (elde resmi veri olmasa da) yaklaşık yarısı ezilen Kürt ulusuna, Ermeni, Arap, Rum, Çerkez, Süryani ve diğer azınlık milliyetlere mensup, "kutsal vatan hizmetleri"(!) boyunca, tuttukları nöbette bile kendi türkülerini ana dilleriyle mırıldanmaları "yasak" olan emekçiler-gençlerdir...

Bir önceki yazımızda, genel özellikleriyle tanıtmaya çalıştığımız kemalist faşist ordu kurumunun sürekli kadroları ise (ordu malı demirbaş subay ve assubaylar); yukarıdan aşağıya doğru burjuva, bürokrat-teknokrat orta sınıf ve (assubaylar) küçük-burjuvazinin üst kesimine mensup olan yöneticiler "kutsal vatan" görevi kisvesi altında, genel olarak Türk hakim sınıfları ve aynı zamanda bu sınıfların bir parçası olarak kendi hesaplarına ürettikleri "kutsal"(!) hizmetin karşılığını ordu kastındaki düzeylerine göre "ücret" ve sağlanan özel "sosyal olanaklar"la bol bol almaktadırlar... (Toplum içinde, devletin çıplak şiddet kurumuna mensup olmalarının sağladığı avantajlara dayanarak sağdan soldan yedikleri...)

Bunlar, (tekil ayrıcalıklar bir yana) genel olarak, sahip oldukları kemalist faşist ideolojik niteliklerinden ve yine bunun sonucu olan emekçi yığınlara yabancı, tümüyle yalıtık oluşlarından (bunlarla aralarında uzlaşmaz sınıf çelişkisi vardır), dolayısıyla içe kapanık yaşamları içerisinde bozulup kokuştuklarından, "er" ve "erbaş"lara ve birbirlerine karşı, aslında derin bir aşağılık kompleksinin, tersyüz olmuş biçimi olan, sıracalı, tipik bir "büyüklük-üstünlük" kompleksi içinde davranan; şizofren, agresif, kışla deyimiyle söylemek gerekirse "hotzotçu" tiplerdir...

Herbiri, astlarına karşı "küçük dağ ları ben yarattım(!)" havasında şişinip kabaran, "er" ve "erbaş"lara karşı aslanlar gibi kükreyen, saldırıp döven, ağız dolusu söven, böylece kendini kemalist faşist ideolojinin dumura uğratıp iğdiş ettiği "yüksek kişiliğini(!)" kanıtlama çabalarına karşın; üstleri karşısında, iskele kazığı, ispinoz kuşu, böcek, nihayet bir noktadırlar...

Bunlar, beyinleri, ruhları, yürekleri, vicdanları, paslı "emir komuta zinciri"ne vurulmuş; her biri büyük Türk şovenizminin ırkçı, kafatasçı fesat yuvaları olan askeri lise, harp okulları ve assubay okullarında kemalist faşist ideolojiyle beyinleri yıkanıp, ruhları tütsülenerek kalıplaşmış "torna"dan çıkarılmış olan, kapitalist va-

tanın aylıklı bekçileridirler...

18 aylık zorunlu askerlik boyunca, kemalist faşistler, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın çeşitli milliyetlerinden emek çileri-gençleri, "kutsal vatan görevi" nin içeriğine uygun bir ideolojik-siyasi eğitime tabi tutmaktadır. Bu "eğitim", bütünüyle kemalist - faşist ideolojinin dogmatik ilke ve anlayışlarını, düşünmeden, yorumlayıp tartışmadan yalnızca ezberleme yoluyla "er" ve "erbaş"ların bilinç altına kazıma; "er" ve "erbaş"ların beyinlerine paslı "emir-komuta" zincirini vurup, onların bilinçlerini kemalist faşist ideolojiyle ağulayıp, herbirini "kal!" denilen yerde kalıp, "öl!" denilen yerde ölmeye, "vur!" denildiğinde vurup, "kır, devir!" denildiğinde kırıp devirmeye hazır robotlara dönüştürme çabasıdır...

"Er" ve "erbaş"ların sevkedildikleri kışlaya "teslim" oldukları gün, okuyup düşünmeleri ve üzerinde tartışmaları için değil (bizimki de laf mı şimdi... Koskoca Genelkurmay okumuş, araştırmış, ince ince düşünmüş ve "Mehmetçik" için en hayırlısını belirleyip kararlaştırmıştır!!!); yalnızca ve kesin olarak ezberlemeleri "emriyle" ellerine tutuşturulan "*ASKERİN NOT DEFTERİ*" adlı küçük broşürde yeralan kemalist inciler, hani işitince insanın "tüylerini diken diken" edip, gözlerini dolukturan "yedi ceddine vefa buseleri" yollatan "afat" marşlar; yaşama bağlılık ve insan sevgisi yerine, "öldürme ve ölme" sadist-mazoşist güdüler yaratıp geliştirmeye yönelik aşağılık rezil marşlar, M. Kemal'e tapınma ayetleri; kemalist faşistlerin niteliklerini, "kutsal" görevin(!) gerçek niteliğini gözler önüne seren ibret belgeleridir...

Sözkonusu broşürün 3. sayfasında, "er" ve "erbaş"lara içirilen andın niteliğine bakın:

"*ASKERİN ANDI*

«BARIŞTA VE SAVAŞTA, karada, denizde ve havada her zaman ve her yerde milletime ve cumhuriyetime doğruluk ve muhabbetle hizmet ve kanunlara ve nizamlara ve amirlerime itaat edeceğime ve askerliğin namusunu, Türk sancağının şanını canımdan aziz bilip icabında vatan, cumhuriyet ve vazife uğrunda seve seve hayatımı feda eyleyeceğime namusum üzerine and içerim.» "

Doğruluk ve muhabbetle (içten bağlılık /BN) yasalara ve amirlere kesin itaat temelinde hizmet istiyorlar. Hem öyle bir hizmet ki, gerektiğinde seve seve ölüme gidebilecek bir hizmet... Ne için? Vatan, millet ve cumhuriyet için... Peki ama, "vatan" bugünkü durumuyla kimin vatanı? Türk hakim sınıfları ve kemalist faşistlerin kapitalist "vatanı" değil mi bu vatan? "Cumhuriyet" kimin cumhuriyeti?! Kendilerinden "uğrunda ölmeleri" istenen, emekçilerin "cumhuriyeti mi?! "Millet" kavramının içeriği ne? Aynı broşürde, "millet" kavramının tanımı da var: "*...Halk millet demektir. Millet de; ayrıcalıksız, sınıfsız aynı haklara sahip bir toplumdur...*"

Türkiye-Kuzey Kürdistan toplumunun gerçeğiyle ne ilgisi var bu "tanım"ın? Üretim sürecinde "ver Memed", vatani görevde(!) "öl Memed" Rabbena hep bana!!!

Şu "namus" bahsinde, Türk hakim sınıflarından ve kemalist faşistlerden daha düşkün ve züğürt olan var mı ülkede?

ATATÜRK KİMDİR?

1. ATATÜRK, Türkiye Cumhuriyetini kurup bugünkü hür ve demokratik ortamda yaşamamızı sağlayan EN BÜYÜK İNSANDIR.

2. ATATÜRK, Bütün düşmanlarını muharebe meydanlarında yenerek zaferler kazanmış EN BÜYÜK KOMUTANDIR.

3. ATATÜRK, Ordusu tamamen dağılmış silahları elinden alınmış, memleketimizin silahlı kuvvetlerini yeniden kurarak düşman karşısına eğitimli, disiplinli yepyeni bir ordu çıkararak dünyanın en kuvvetli ordusu haline getiren EN BÜYÜK TEŞKİLATÇIDIR.

4. ATATÜRK, "NE MUTLU TÜRK'ÜM DİYENE" demek suretiyle TÜRK'ün üstünlüğünü bütün dünyaya ilan eden EN BÜYÜK MİLLİYETÇİDİR.

5. ATATÜRK, kuvvetli olmak mutlu bir TÜRKİYE yaratmak için memleketimizde milli birlik ve beraberlik içinde yaşamak lazım geldiğini bir düstur olarak belirleyen EN BÜYÜK DAHİDİR.

6. ATATÜRK, Yurtta Sulh, Cihanda Sulh demek süretiyle dünya ülkelerine barışçıl bir ülke olduğumuzu belirten EN BÜYÜK SİYASET ADAMIDIR.

7. ATATÜRK, Memleketimizde Din, Dil, Tarım, İmar, Kültür ve Eğitim alanlarında büyük gelişmeler yapan EN BÜYÜK İNKILAPÇIDIR.

8. ATATÜRK, TÜRKİYE'nin çağdaş memleketler seviyesine ulaşabilmesi için büyük atılımların öncüsü olmuş bütün Türklerin sevgisini kazanmış EN BÜYÜK LİDERDİR.

9. ATATÜRK, Din ile Devlet işlerini birbirinden ayırarak laik bir devlet kuran ve bu devleti ileri devletler seviyesine çıkaran EN BÜYÜK DEVLET ADAMIDIR.

10. ATATÜRK, Kuvvetli, Mesut ve istikrar içinde yaşayan bir TÜRKİYE yaratmak için milli bir dış siyaset takip etmek gerektiğini, karşılıklı dostluklara lüzum olduğunu belirten EN BÜYÜK POLİTİKACIDIR.

ASKERİN DÜŞÜNCESİ

Düşündüğüm yanlız, mukaddes Vatandır
Bana örnek olan toprakta yatandır
Ülkesini seven güce güç katandır
Türklükle öğünen Ataya tapandır

Kahramanlık dolu (engin) tarihim var
Atatürkleşmiş bir (çelik) benliğim var
Türk kanı boyalı (şanlı) bayrağım var
Uğruna ölecek (namlı) sancağım var

Cumhuriyet adım, Hürriyet canımdır
Türkiyem namusum, silahım kanımdır
Allahım şahidim, sözlerim andımdır
Şehitlik askere en büyük makamdır

Kahramanlık dolu (engin) tarihim var
Atatürkleşmiş bir (çelik) benliğim var
Türk kanı boyalı (şanlı) bayrağım var
Uğruna ölecek (namlı) sancağım var

Faşist ideolojinin en belirgin karakteristik özelliklerinden biri, başta geleni onun kişiyi putlaştırma ve ona tapınma talebidir. Kemalist faşist ideolojinin büyük Türk şovenisti, ırkçı niteliği, şu iki küçük alıntıda görüldüğü gibi, düşkün, aşağılık ve rezildir!

"Kara Harp Okulu Marşı"nın ilk dizeleri de şöyle: "*Yıldırımlar yaratan bir ırkın afhadıyız.*"(!) Bunların başbakanlarına bakıp, halk arasında bu gibi durumlar için kullanılan "haklı söze hacı amcan ne desin" deyimini anımsamaktan öte ne denilebilir?! "Kereste" Yıldırım... (benzetme kendilerine aittir...) Yarattıkları ve yaratacakları odur...

"Askerin Not Defteri" broşürü bile, tutarlı dürüst toplum bilimcilere, sosyolog ve psikologlara, siyaset bilimcilerine başlı başına "eser" verdirebilecek denli "zengin" bir kaynaktır...

İşçi ve emekçilerin vatanı, sermayenin iktidarının yıkılarak, bütün sömürücü sınıfların saltanatına son verildiği; sınıf bilinçli proletaryanın sınıf diktatörlüğünün kurulduğu, onun güvencesi altında, emekçi yığınların her türlü emek sömürüsünden kurtulup, bütün demokratik, siyasal haklarının sağlanarak sözcüğün gerçek anlamında özgür kılındığı; ezilen ulusun kendi yazgısını belirleme, ayrılıp ayrı devletini kurma hakkının dilediği zaman, dilediği yönde kullanabilecek şekilde güvence altına alındığı ve azınlık milliyetlerin bütün milli haklarının kesin olarak sağlandığı, emekçilerin özgürlüğüne, halkların içtenlikli kardeşliğine dayalı, gönençli, esenlikli bir kollektif yaşamın olduğu yerdir! Türkiye-Kuzey Kürdistan bugün böyle bir yer değildir! Dolayısıyla, tüm milliyetlerden emekçilerin-gençlerin faşist Türk devletine, kemalist faşist Türk ordusuna "kutsal vatan hizmeti" gibi bir yükümlülüğü yoktur! Tersine bugünün yükümlülüğü, bu devleti ve bu orduyu yıkıp parçalamaktır! Yine bugünkü koşullarda, emekçiler-gençler, olağan koşullarda askere gitmelidir. Ama bu bilinçle... Ve onlardan, askerlik tekniğini, onlara karşı kullanmak amacıyla öğrenmek için. Askerlik görevinin bugünkü amacı bu olmalıdır!

Mayıs 1991 ■

İBRETLİK HABERLER

● Proletarya, Lenin-Stalin'in Sosyalist Sovyetler Birliği'ni yozlaştırıp; şimdi milyonlarca Sovyet insanını dilenci derekesine düşürenlerden er geç hesap soracaktır!

İŞTE REVİZYONİZMİN TABLOSU:

Moskova'dan insan manzaraları 1

Açlık, karaborsa ürkütüyor

● Moskova ve Moskovalılar hiç bu kadar aç, yoksun ve yoksul kalmamıştı. Sokaktaki adam, "Zamanımızın, emeğimizin, düşüncemizin yüzde doksanını 'Nereden, nasıl yiyecek buluruz?'a harcıyoruz" diyor

EN sonunda söylemeyi düşündüğümü dayanamayıp en başta söyleyeceğim: 1969'dan beri, Sibirya, Altay Dağları'ndan, Baltık ülkelerine, Sovyetler Birliği'nin her yanında çeşitli yolculuklara çıktım. Her seferinde yollar hep Moskova'ya çıkıyordu. Ama ben şimdiye dek Moskova'yı bunca gözyaşına boğulmuş, Moskova'da "**sokaktaki adam**"ı bunca karamsar, bunca umutsuz, bunca yakınır, bunca yoksul ve bunca yoksun hiç görmemiştim.

Moskova aç, Moskovalılar aç... Herkes yiyecek bulamamaktan yakınıyor. Sütü, peyniri, yağı, yumurtayı, sebzeyi, meyveyi, kimi zaman ekmeği bulamayan, bulsa bile saatlerce kuyrukta bekledikten sonra elde edebilen Moskovalı, dolar dükkânlarında, lüks otellerde bütün bu yiyeceklerin dolar karşılığında ve fahiş fiyatlara bal gibi bulunduğunu da biliyor... Yine ancak yüksek bürokratların gidebileceği sanatoryum ya da dinlenme evlerinde yemek sorunu diye bir şey olmadığını da biliyor. Ve bunları bildikçe öfkesi çoğalıyor.

Bugün Moskova'da sokaktaki adam, zamanının, emeğinin ve düşüncesinin neredeyse yüzde doksanını nereden, nasıl yiyecek bulacağına harcamak zorunda kalıyor.

"Yemek düşünmekten, ne yiyeceğimizi, nasıl bulacağımızı düşünmekten yorulduk... Artık birbirimizden olsun, gelip giden yabancılardan olsun yiyecek dilenmekten, sabun, tuvalet kâğıdı, ilaç, bir tek aspirin dilenmekten utanç duyuyoruz. Bütün bunlar insanlık onurumuza dokunuyor. Kendimizden utanıyoruz..."

"Ben 1930'dan beri çalışıyorum. Fabrika işçisiyim. Şimdi emekliyim. Emekli aylığım 110 ruble. Bu parayla nasıl geçinirim?"

"Benim emekli maaşım 70 ruble" diyen bir başka kadın ekliyor, **"Ama bürokratların maaşları bin beş yüz rubleden başlıyor, imtiyazları da çabası"** diyor.

"Sokaktaki adam"la konuşmalarını bitirip, aralarından ayrılırken ardımdan sesleniyorlardı:
"Bize güzel çay, iyi çay yollayın!"
"Bize kumaş da yollayın!"
Asıl ilaç yollayın! Aspirin yollayın!"
"Yok hayır, asıl sabun yollayın!"
"Yiyecek olsun da ne olursa olsun!"
"En çok süt! Çocuklarımıza süt!"
Moskova gözyaşları içinde.
Moskova utanç içinde.

Sovyetlerde ziraat

23 MART 1961

Hrutçef

Sovyet Başbakanı Hrutçef'in, dün Kazakistanın başşehri Alma Ata'da yaptığı konuşmadan çıkarılan neticelerden biri şudur:
"—Hrutçef, Sovyetler Birliğinin er veya geç, Amerikayı, nüfus başına düşen et, yağ ve süt istihsali bakımından geçerek, komünizm hesabına büyük bir zafer kazanacağına kanidir fakat bu neticeye intizaren, Rusya içindeki gezisi sırasında, zirai sahada her şeyin yolunda gitmediğini müşahede etmek zorunda kalmıştır."
Hrutçef'in, sekiz hafta zarfında Sovyet Rusya'nın zirai problemleriyle ilgili olarak yaptığı bu onuncu konuşma, evvelkiler gibi, Sovyet iktisadiyatı için hayati ehemmiyeti haiz bir sahada elde edilen neticelerin bazan müspet bir şekilde tesbiti bazan da azami derecede tenkidi tarzındadır

Sovyet halkı zam şaşkını

● Serbest piyasa ekonomisine geçiş amacıyla temel tüketim malları üzerindeki devlet desteği kalkınca etten televizyona kadar birçok malın fiyatı dün birden yüzde 300-1000 arasında arttı

YÜZDE 1000'LİK ZAM VAR

Malın cinsi	Eski fiyat	Yeni fiyat
Dana eti kg.	2 Ruble	7 Ruble
Koyun eti kg.	1.90 Ruble	6 Ruble
Beyazpeynir	3.20 Ruble	6.40 Ruble
Ekmek	12 Kopek	48 Kopek
Süt lt.	28 Kopek	50 Kopek
Takım elbise	107 Ruble	245 Ruble
Renkli TV	755 Ruble	1288 Ruble
Okul üniforması	12 Ruble	62 Ruble
Bir koltuk	180 Ruble	346 Ruble

SOVYETLER Birliği'nde piyasa ekonomisi mekanizmasını oluşturabilmek amacıyla temel tüketim mallarına sağlanan devlet desteği kaldırılırken, yüzde 300 oranındaki zamlar dünden itibaren yürürlüğe girdi.

Zam uygulamasıyla birlikte SSCB Merkez Bankası uygulanmakta olan döviz kurunda da, yüzde 300 oranında devalüasyona gitti. Bu karar sonrasında ülke dışına çıkacak Sovyet vatandaşlarına yönelik döviz olanakları da kısıtlandı.

Tüketim mallarına yapılan zamlar, tüm piyasa malları dikkate alındığında yüzde 70'lik ortalama bir artışa denk düşüyor. Fiyat artışları bazı mallarda ise yüzde 1000'e kadar çıkabiliyor.

Yüzde 300'lere varan zamlar başta gıda maddeleri olmak üzere tekstil ürünlerine, ulaştırma harcamalarına yansıdı. Kent içi ulaşım hizmetlerine getirilen zamlar sonucu taksi ücretleri 2 kat arttı, Moskova Belediyesi metro fiyatını da 3 misline çıkarttı.

Ortalama aylık işçi ücretinin 270 ruble olduğu Sovyetler Birliği'nde, hükümetin bu zamları dengelemek amacıyla dar gelirli kesime yapmayı vaad ettiği desteğin, zamları karşılamadan uzak kalacağı vurgulanıyor.

Sovyet basınında yer alan çeşitli söyleşilerde, halkın yapılan bu yüksek oranlı zamlara karşılık yine de uzun kuyruklarda beklemeye devam etmekten kaygılandığına işaret ediliyor.

Moskova'daki batılı gözlemciler, fiyat artışlarından sonra tüketici piyasasında görülecek rahatlamanın büyük bir olasılıkla kısa ömürlü olacağını ve yaklaşık 2 ay sonra tüm ülkede yeniden yokluklar döneminin başgösterebileceğini belirtiyorlar. SSCB Yönetimi'nin çoğunluğunun fiyatı 30 yıldır değişmemiş olan temel tüketim mallarına getirilen bu zamların yanı sıra zamlarla birlikte yoklukların devam etmesine halkın göstereceği tepkiden çekindiği belirtiliyor.

SSCB Merkez Bankası'ndan yapılan açıklamaya göre, ülke dışına çıkacak Sovyet vatandaşlarının Merkez Bankası'ndan döviz alımında uygulanan 1 ABD doları 6.5 ruble olan kur, dünden itibaren 1 ABD doları 27.6 ruble olarak belirlendi.

25 milyon kişi açlıktan kaçıyor

DIŞ HABERLER SERVİSİ

SOVYETLER Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinden Batı'ya yoğun bir göçmen akını olduğu ve bunun durdurulması için çareler arandığı bildirildi. Doğu'dan 25 milyon kişinin Batı'ya göç etmek niyetinde olması Avrupa'yı tedirgin ederken, eskinin sosyalist ülkeleri de kaygılandırıyor.

"No olur kabul etmeyin"

Yüksek Sovyet'in bir temsilcisi, Moskova'yı ziyaret etmekte olan bir Finlandiya heyetine şu ricade bulunuyor: **"Sizden ülkenize gitmek isteyen göçmen adaylarına açık açık kendilerinin istenmediğini bildirmenizi istirham ediyorum!"**

Bir Polonyalı yetkili ise, **"Sovyetler'den kaçanları durdurmak için bütün orduyu seferber edemeyiz ve askerlerimize ateş emri veremeyiz"** diyor.

Bunlar bugünün gerçekleri... Bir de aynı ülkede Sovyet halklarının geçmiş te yaşadığı gönençli gerçeklere bakalım.

Ve işte Lenin-Stalin'in Sosyalist Sovyetler Birliği'nin gönençli tablosu:

1927-1937 döneminde SSCB yıllık ortalama % 20 gibi oloğanüstü bir kalkınma hızı sağlarken, aynı dönem kapitalist ülkelerde kalkınma hızı yıllık ortalama % 0,3'te kaldı. ABD'nin en yüksek kalkınma hızı 1890-1895 arasında ulaştığı % 8,2'lik hız oldu. Kuşkusuz kapitalist ülkelerde ulaşılan kalkınma hızının sağladığı fazlalıklar (artık değer) kapitalistlerin kasalarına akarken; SSCB'de ulaşılan olağanüstü kalkınma hızının sağladığı bolluk verici değerlerin (savunma yatırım ve idari harcamalar dışında kalan) tümü, bu değerleri yaratanlarca paylaşıldı...

İdari giderler, 1932'de toplam bütçenin % 4,2'si iken, 1940'da % 3,9'a; 1953'te % 2,8'e düşürüldü. Savunma giderleri toplam bütçenin yıllık ortalama % 17,8'i oldu. Buna göre 1950'li yılların ortalarına dek yıllık bütçenin ortalama % 20,6'lık idari ve savunma giderlerine ayrılan bölümü dışındaki % 79,4 gibi muazzam bölümü —üretime katılanlar arasında "herkesten gücüne göre, herkese emeğinin gerçek değeri" ilkesi uyarınca çalışma kazancı olarak paylaşılan çıkarıldıktan sonra— Sovyet toplumunun kollektif ve bireysel gereksinimlerine; sağlık ve eğitimlerine, ideolojik, siyasi, sosyal ve kültürel gelişmelerine, genel olarak toplumsal refah ve mutlulukları için gereken yatırımlara (5 yıllık planlar çerçevesinde) aktarıldı. Bunların yukarıdaki ibretlik haberlerle ilgili alanlardaki kanıtları şunlar:

SSCB'de, "1940-1953 arasında işçilerin ve memurların gerçek gelirleri % 65 oranında artırıldı." Aynı yıllarda SSCB'de "Devlet bütçesinden sosyal ve kültürel faaliyetlere ayrılan miktar 1940 öncesine kıyasla 3 kat arttı..." Anılan dönemde SSCB'de "kira ve belediye hizmetlerinin çalışanların aile bütçelerine getirdiği yük % 4'de kaldı..." Bunlara, her türlü sağlık hizmeti ve eğitimin parasız olduğunu, bütün Sovyet yurttaşlarına işve doğal olarak sigorta güvencesi sağlandığını, SSCB devletinin "iş ve işçi bulma kurumunun 1931'de son işsizine iş bularak kapılarını kapattığını!", çalışmaya engel özürü olan yurttaşların yaşam boyu devlet bakımına alındığını ekleyelim...

Bu kadar değil!

SSCB'de, 1947-1954 arasında perakende tüketim mallarının fiyatları % 56,5 oranında düşürüldü. İşçilerin gerçek gelirlerinde, 1940'da, 1913'e kıyasla 3 kat; köylülerin gerçek gelirlerinde 3,5 kat artış sağlandı.

SSCB'de işçilerin ve memurların 1952'deki gerçek gelirleri 1940'a kıyasla % 68, köylülerin gerçek gelirleri de % 72 artış gösterdi. Aynı alanda, 1952 yılına kıyasla 1953'de % 13 artış sağlandı.

1914'de çarlık döneminde 7,9 milyon olan ilk ve orta okullardaki öğrenci sayısı, 1937'de SSCB'de 29,6 milyona; 17.000 olan üniversite öğrencisi sayısı 547.200'e; basılan kitap sayısı 86,7 milyondan 673,5 milyona; gazete tirajı 2,7 milyondan 36,2 milyona çıkarıldı.

SSCB'de 1926-27 döneminde 10,3 milyon ton olan tarımsal üretim, 1952-53 döneminde 40,4 milyon tona; et üretimi 3 milyon tondan 12,5 milyon tona; süt üretimi 4,3 milyon tondan 13,2 milyon tona çıkarıldı.

1940-1953 döneminde, bir önceki döneme kıyasla; et ve et ürünleri üretiminde 2,5 kat; balık ve balık ürünleri üretiminde 2 kat; tereyağı üretiminde 2,5 kat; bitkisel yağ üretiminde 3 kat; şeker üretiminde 2,5 kattan fazla; tekstil ürünlerinde 2 kat; yün ürünlerinde 2,5 kat; ipek ürünlerinde 5 kat; ayakkabı üretiminde 2 kat artış sağlandı... (Veriler için kaynak: Siyasi Ekonomi / Ders Kitabı, Moskova 1954, Almanca baskı 1955)

Bütün bu gönençli gerçeklerin SBKP(B) önderliğinde; Sovyet proletar yasının sınıf diktatörlüğünün politik ifadesi olan SSCB devleti aracılığıyla; Sovyet proletaryası ve solhoz ve kolhozlarda örgütlenmiş Sovyet köylü emekçilerinin kollektif planlı çalışmalarıyla sağlandığını ve bütün bu döneme Stalin'in önder olarak damgasını vurduğunu; bu dönem boyunca yapılan her şeyin çıkış noktasının, ereğinin İNSAN olduğunu, her şeyin İNSAN ın toplumsal kurtuluşu, yücelik katına çıkışı için yapıldığını vurgulamakla yetinelim...

Buna karşın okuyucu, 1954 öncesinin gönençli ve utkun dönemi ile kupürlerde görülen 1991 "SSCB"sinin derbeder, düşkün durumunu kıyaslarken; SBKP(B) ve Stalin önderliğinde, SSCB devleti, Sovyet işçi sınıfı ve Sovyet halklarının 1917 Ekim Devrimi'nden 1950'li yılların ortalarına dek ulaştığı yücelik katına, kazandığı görülmemiş utkuya; 33 yıl gibi kısa sürede,

1. 17 Ekim Devrimi'nden sonra patlayan iç savaş ve ülkeyi kasıp kavuran azgın beyaz terörün üstesinden gelip iç savaşın yaralarını sararak;

2. Geniş bir köylü ülkesi olmanın dayattığı (ideolojik, siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel nitelikli) çetin sorunları çözümleyip aşarak;

3. Emperyalizmin uyguladığı ekonomik ve siyasi ambargo, abluka ve provokasyonlarını kırarak;

4. İçeride, sonuçta işi emperyalistlerle dolaylı ve doğrudan işbirliğine döken, Troçki, Buharin ve Zinovyev öncülüğündeki muhalefeti, bunların yalnızca iktidar hırsları uğruna giriştikleri ideolojik, siyasi, örgütsel ve ekonomik komplo ve sabotajlarını boşa çıkarıp aşarak;

5. 1941 Haziran'ında Alman emperyalizminin zoruyla kabullendiği savaşa 1945'e dek bütün olanaklarını seferber edip, en bilge, en yiğit kadrolarını, 20 milyon insanını kurban verip, yalnızca sosyalist anavatanı ve Sovyet halklarını değil; aynı zamanda bütün halkları ve ülkeleri emperyalist nazi faşizminin pençesinden kurtararak;

6. Uluslararası komünist harekete, onun tek tek ülkelerdeki parti ve örgütlerine, emperyalist sömürgeciliğe karşı kurtuluş mücadelesi veren ezilen halklara ve mazlum uluslara maddi manevi (ideolojik, siyasi önderlik, diplomatik, askeri ve parasal destek) her türlü yardım ve dayanışmayı, bir bütün olarak insanlığın toplumsal kurtuluşu yönünde ileriye adım atmalarını gözetmek dışında hiç bir karşılık ve çıkar beklemeden proleter enternasyonalizmi ilkesi uyarınca gerçekleştirerek ... ulaştığını bilinçte tutarak; modern revizyonistlerin, 1950'lerin ikinci yarısında devraldıkları kurulu düzeni ve olağanüstü birikimi, ne amaçla ne hale getirdiklerini özenle kıyaslamalıdır...

Yine okuyucu, arkadaki kupürler arasında yeralan "Sovyetlerde Ziraat" başlıklı, 23 Mart 1961 tarihli küpürde, modern revizyonizmin elebaşısı N. Kruşçev'in neye güvenerek, o denli kesin konuşabildiğini, bunun temelini ve nasal olupta Kruşçev'in o tarihte söylediklerinin bugün tam tersinin gerçekleştiğini özenle araştırmalıdır!

Her iki dönemin "İbretlik Haber" in dar çerçevesinde sunulabilen sınırlı verileri bile, bir başına (sonal veriler açısından) gerçekleri görmeye yeterli...

Görülmesi gereken gerçeklerden biri de, Gorbaçov'a övgüler dizip dualar eden (Papa, Bush, ...) emperyalist burjuvalar ve yerli işbirlikçilerinin, modern revizyonist, sosyal-faşistlerin, troçkistlerin ve diğerlerinin Stalin'e duydukları sonsuz öfke ve kinin nedenidir. Bir tek yukarıdaki veriler bile, bu ağzı salyalı karşı-devrimcilerin Stalin'e duydukları kin ve nefretin sınıfsal kaynağını, nedenini açıklamaya yeter! Öyle ki bu sömürücü, uşak, işbirlikçi ve dönekler tayfasının Stalin'e kustuğu kin, yağdırdığı yalan ve küfürlerin yoğunluğu; Stalin'in usta bir komünist olduğunun en sağlıklı ölçütlerinden biridir...

• İnsanlığın biricik seçeneği Sosyalizm'dir!

● Öpecekler elbet... Öptü geldi çünkü...

El öpme kuyruğu

ÖZAL: '1 milyar dolar yolda'

Özal'ları, İstanbul'un isyancı ANAP-ilçe başkanları karşıladı,sırayla el öperek Turgut Özal ve Semra Özal'a "Hoş geldiniz" dedi

Ön planda: Öpen, "öpim hünkarım..."

Öptüren, "Öp bakim öp... Öpüceksin tabi... Senin öptüğün netice itibariyle el... eee... Camp David'te biz George'un terkini öptük sizin için...

Geri planda: Öptüren, "lan! pardon... ayol.... Aman evladım, iyi de, elim bana lazım..."

Hürkarın başı hizasındaki akbaba: "Bak, bak... Bire hödük! Papatya sapı öyle mi tutulur? Somun ya da kömbeyle karıştırdı mutlak... Yok efendim, görgü yok... Halbuki şovalye endamını kapsınlar diye, Atatürkün Çankaya ve Yalova balolarının filmlerini kırk defa izlettik bunlara... Kabiliyetsiz kütükler... Kurtarın hamfendiyi o hödüğün pençesinden!.."

Fotoğraftaki mekan: Hayır, Telli baba türbesinin önü, ya da Nakşibendi mevlüdünün dağılış anı değil... Ne münasebet! Başkent'in Esenboğa havaalanı...

Evet, evet "modern Türkiye Cumhuriyeti"nin başkenti Ankara... Olağan... Çünkü burjuvalar, artık birbirlerine meramlarını "ananevi" geleneklerle anlatabiliyorlar... Her alanda olduğu gibi, bu alanda da geçmişten ödünç alarak yaşıyorlar... Başka türlü yaşamaları olanaksız... İşçi sınıfı işi sıkı tutmazsa eğer, bunlar Çankaya'dan Dolmabahçeye taşınıp, Kağıthane sırtlarında "lale devrini" hortlatacaklar maazallah...

Her öpüş, kaç milyondur hünkar bilir... Ama boş yok... Bir milyar yoldaymış... Erken seçimin de eli kulağında... Ödünç alınan "ananevi" gelenekler de paraya tuzak olarak kullanılıyor... Kesin yıkılmalı bunlar! Ülke temizlenmeli bu kokuşmuş curuftan!

● Vay canına...

Bunlara gülmek, anlamsız ve yersiz kaçar... Acımanınsa hiç bir yararı yoktur... Ama anlamak gerekir: Yüzbinlerce işçi ve emekçi, önceden tasarlanmış alçakça bir plan çerçevesinde, emperyalist tekellerin kâr hırsı uğruna katledilmiş... Milyonlarcası hala kan ağlıyor... Defileyi düzenleyen kurumun bağlı bulunduğu (TRT) Türk devleti ve hakim sınıfları "bir koyup üç alalım"(!) derken "üçün birini" bile alamayıp madara olmuş... Buna karşın, yine de "zafer" defilesi düzenliyorlar!

Emperyalist-kapitalist sistem bunları nerelere... Vay canına... Bu ünlem, defilenin düzenlendiği sürekli programın adıymış... Demek ki kendileri de durumlarını (kavramasalar da) seziyorlar... Vay canına...

Şu fotoğraftaki arabesk dilberlere ne demeli. Zafer(!) aynı zamanda onlarınmış... Olsun... Olsun da, iyi saatte olsun... Belli ki, yumurtaya can veren doğa, bu arabesk dilberlere bir çimtik olsun akıl vermemiş... Acaba haritada Körfez'in yeni sorulsa bilirler mi?

İnsanın özgül ağırlığının yanısıra bir de ideolojik siyasi kültürel ağırlığı olmalı... Vebali boyunlarına ama, bu dilberler özgül ağırlıklarından ibaretmiş gibi görünüyorlar... Vay canına...

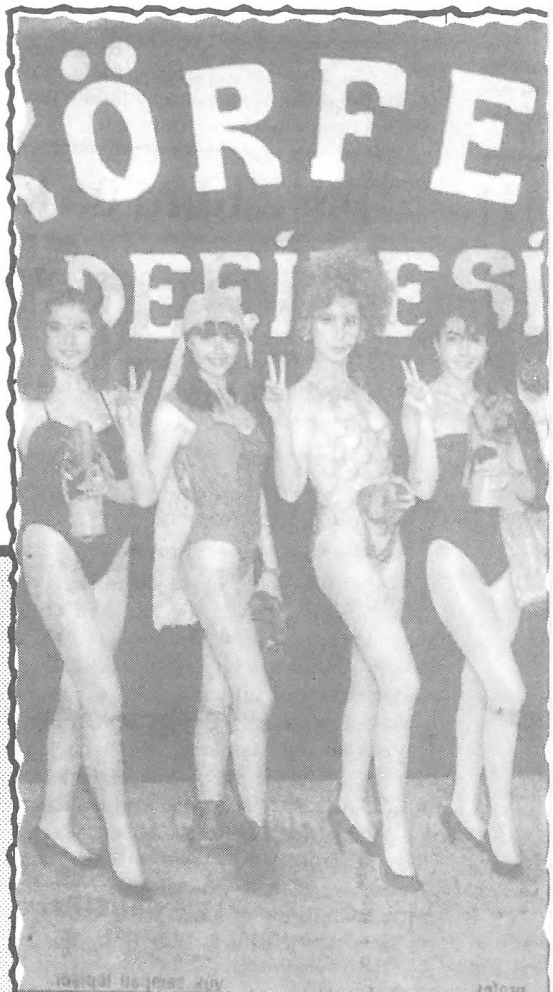

Mankenler de salgın kaptı

KÖRFEZ Savaşı artık podyumlara da yansıdı. Bunun dışında,gelen "Vay Canına" adlı program için de bir Körfez defilesi düzenlendi. Atilla Arcan ile Yalçın Menteş'in hazırlayıp sundukları programın çekiminde Seda Ergin, Şebnem Dönmez, Aslıhan Tükel, Nuran Avcı ve Pelin Doğan, başlarında bereleri, ellerinde silahları ile mayoları sergilediler. (Fotoğraf: Nilüfer OKTAY

● Dam üstünde saksağan...

Defilede gaz maskesi

Pazarlanmak istenen yalnızca mayolar! Öyleyse "dilberlerin" boyunlarındaki gaz maskelerinin işlevi ne? "Olaki, olası bir kimyasal saldırı karşısında (pek değerli olduklarından...) dilberlerin can güvenliği ve dolayısıyla moda dünyasının geleceği için, "sivil savunma kurumunca" maske taşımaları zorunlu kılınmıştır desek?! İlgisi yok... Dilberlerin "albenisi"ne kapılmadan, maskelere bakıp "dam üstünde saksağan, vur başına kazmayı" demekte, maskelerin maskelediği ereği açıklamaya yetmiyor... Maskelerin gerçek işlevleri ne? Önü; gelen yaz... Yani tatil... Plajda güneşlenirken edep yerlerinin kamufle zorunluluğu, mayo talebini yaratmaktadır... Bu talebe mayo arzeden "Zeki Triko" da, piyasaya daha fazla mayo sürebilmek için (özürlü çocukları, utanmazca araç ederek düzenlediği defilede "zekice" davranıp, tek işlevi, ölümcül kimyasal gazlara karşı korunma aracı olan gaz maskelerini, daha fazla mayo satmanın dolayısıyla dana fazla kâr sağlamanın aracı olarak kullanıyor...

Kâr sözkonusu olduğunda kapitalistler (bunlar için sözkonusu olan başka ne var ki?!); alıcının zaten kapitalist üretim biçimi ve üretim ilişkilerinin belirlediği toplumsal yaşamı içinde girdiği maddi ilişkilerin sonucu oluşan "allahlık" duygu ve alışkanlıklarını, önceden belirledikleri yönde ve noktada, (örneğin mayo tüketiminde) yoğunlaştırabilmek için, deyim yerindeyse, alıcının "kaşınmadık yerlerini kaşıyarak", onu mayıştırıp pelteleştirmek, onu arzettiği mal karşısında, sözcüğün gerçek anlamında "ağzı açık ayran delisi"ne dönüştürmek ister...

Fotoğraftaki rüküş dilberlerin boyunlarındaki gaz maskeleri, dilberlerin etiyle kışkırtılıp kızıştırılan fetiş karakterli libidol çelişkileri, ölüm güdüsüyle bulamaçlama yoluyla alıcıyı avlamanın aracıdır... Bunlar öylesine fütursuzdurlar ki, eğer kârlarını artıracaklarına inansalar, Körfez savaşında, emperyalistlerin katlettiği emekçilerin cesetlerini de reklam malzemesi olarak kullanmakta bir an bile ikileme düşmezler.

"Zeki Triko"nun "zeki" yöntemi(!), burjuvaların emperyalist savaşlardan azami yararlanma çabalarının küçücük bir örneğidir...

Okuyucu Mektubu

Aşağıda yayınladığımız, ...'dan BP okurları imzalı eleştiri yazısını -sözkonusu edilen yazıyı bir kez daha inceledikten sonra- tamamen doğru buluyor ve aynen yayınlıyoruz.
YAZI KURULU

Bolşevik Partizan Yazı Kuruluna,
Değerli Yoldaşlar,

BP No 63, sayfa 32 ve devamında yer alan İ. Beşikçi'nin İ. Kaypakkaya yoldaşa yönelttiği eleştirileri yanıtlayan makalede gördüğümüz bir yanlışa dikkat çekmeyi görevimiz biliyoruz.

Makalede İsmail Beşikçi'nin İbrahim Kaypakkaya'ya temelsiz eleştirisi haklı olarak geri çevrilmektedir. Yazının devamında ama, bir başka bağlamda, Kürtçe dilinin Kürtler tarafından neden bilinmediği, kullanılmadığı bağlamında İsmail Beşikçi'nin tespitlerinin eleştirisi görüşümüzce yanlış bir temelde yükselmekte ve bu nedenle "Kürt milliyetçiliğine el uzatan ince Türk şovenizmi" tanımlaması hedefini bulmamaktadır. Çünkü, bu makale içinde İsmail Beşikçi, BP'de iddia edildiği gibi "asimilasyon ve baskıyı" gözardı etmemekte, tam tersine bu asimilasyon ve baskıya rağmen Kürtçe'nin bizzat Kürtler tarafından –ki bu bağlamda da İ. Beşikçi gayet ayrımcı yaklaşmakta ve eleştirisini esas olarak Kürt aydınlarına, devrimcilerine ve Kürt ulusal kurtuluş hareketinin önderliğine soyunanlara yöneltmektedir – yeterince önem verilmemesini eleştirmektedir. İ. Beşikçi, Kürtçe'nin yeterince gelişememiş olmasının ve bugün Kürtçe okuma-yazma bilenlerin sayısının oldukça az olmasının esas kaynağının ulusal baskı politikası olduğunu gözlerden gizlemiş olsa idi, BP'de getirilen eleştiri doğru olurdu. Ve fakat durum bu değildir.

Röportajda İsmail Beşikçi Kürt dilinin yokedilmesi için gösterilen tüm çabalara rağmen ve bizzat bundan dolayı, Kürt aydınlarının neden Kürtçeyi öğrenmeye ve geliştirmeye önem vermeleri gerektiğine eğilmektedir. Ve bu bağlamda gayet doğru bir şekilde Kürtlerin (biz buna Türkiye-Kuzey Kürdistanlı komünistleri de ekleyelim) "ayıbını" eleştirmektedir. Bu kesinlikle ince Türk şovenizmi vs. değil, gayet doğru bir tespittir. Beşikçi'nin asimilasyonun esas olduğunu görmezlikten gelmediğini göstermek amacıyla aynı yazıdan şu alıntıyı yapalım:

*"Kürt dili **emperyalist ve sömürgeci etkilere en çok maruz kalan dillerden biridir. Türk, Arap ve Fars sömürgeciliğinin müdahaleleri karşısındadır.** Türk, Arap ve Fars kültür emperyalizmi, **Kürtçeyi yok edebilmek, bozabilmek için her önlemi düşünmekte ve uygulamaktadır.**" (abç) (Serxwebun, Eylül 90, sayfa 22)*

Alıntının devamında da aynı düşünce işlenmektedir. İ. Beşikçi'nin tavrı gayet açık ortadadır. Beşikçi'nin tezi, ezilen ve asimilasyon politikası ile karşı karşıya olan bir ulusun asimilasyona karşı mücadelesinde dil unsurunun gayet önemli olduğu tezidir ve bu bağlamda Ghandi örneğini olumlu bir örnek olarak vermektedir. PKK'yı ise bu soruna yeterince önem vermeme bağlamında eleştirmektedir:

"Halbuki dil, konuşulmadığı yazılmadığı sürece, yani işlenmediği sürece unutulmaktadır. Halbuki konuşulan, yazılan bir dil gelişebilir, serpilebilir." (agy)

Sanırız, BP Yazı Kurulu'nun bu bağlamda getirdiği eleştirinin yanlış bir temelde yükseldiğini gösterebildik. Bu bağlamda yapılan yanlışa tavır takınmayı özellikle önemli görüyoruz, çünkü böylesi bir hata, yazının bütünü ele alındığında, İ. Beşikçi'nin yanlışlarına karşı verilen ideolojik mücadelenin gayet olumlu tablosuna gölge düşürmektedir.

28.3.1991

4. KONGRE KARARLARI

Aşağıda, TKP/ML(BOLŞEVİK) 4. Kongresi'nde karar altına alınan "Kadınların kurtuluşu sorununda geçmişimizin değerlendirilmesi" başlıklı yazıyı olduğu gibi yayınlıyoruz.
YAZI KURULU

Kadınların Kurtuluşu Sorununda Geçmişimizin Değerlendirilmesi...

KURULUŞ DÖNEMİ

TKP/ML 1972'de kurulduğu sırada, TİİKP revizyonizminden ayrılıkta ***kadın sorunu*** hiçbir rol oynamamaktadır. TKP/ML'nin kuruluşuna temel olan 5 temel belge olarak adlandırılan, Şafak revizyonizmi ile polemik içinde ortaya çıkan "Başkan Mao'nun Kızıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım", "TİİKP Program Taslağı Eleştirisi", "Şafak Revizyonizminin, Kemalist Hareket, Kemalist İktidar Dönemi, İkinci Dünyü savaşı Yılları, Savaş Sonrası ve 27 Mayıs Hakkındaki Tezleri", "Türkiye'de Milli Mesele", "Şafak Revizyonizmi ile Aramızdaki Ayrılıkların Kökeni ve Gelişmesi" adlı belgelerde, "kadın sorunu" üzerine bir tavır, revizyonist Şafakçılara yöneltilen bir eleştiri yoktur.

Halbuki TİİKP Program taslağında kadın sorununda takınılan tavır yanlış, sorunun çözümü konusunda demokratik halk devriminin yalnızca bir başlangıç olacağı gerçeğini görmeyen, göstermeyen bir tavırdır.

Şafak revizyonistlerinin kadınları devrime nasıl kazanacakları konusunda ise *özel* bir siyasetleri yoktur.

Bu alanda Şafak revizyonizmi ile hesaplaşılmamış olması açıkça şunu göstermektedir:

TKP/ML kuruluşunda "kadın sorunu"na, devrimin en önemli ve temel sorunlarından biri olarak gereken önemi vermemiştir. Bu alanda Partimiz kurulduğu sırada emekçi kadınların devrime kazanılması için ***özel*** bir siyaset tespit etme ihtiyacı duymayarak; ve Şafak revizyonizmi ile bu alanda hesaplaşmayarak, yanlış bir pozisyonda durmaktadır. 1920'de kurulan TKP'nin kuruluş belgelerinde soruna verilen önemle karşılaştırıldığında, bu yanlışın boyutları daha iyi görülmektedir.

1972-1978 I. TKP/ML KONFERANSI ARASINDAKİ DÖNEM

Partimiz bilindiği gibi kuruluşundan çok kısa bir süre sonra önemli bir örgütsel yenilgi almış, yeniden bir merkezi yapıya kavuşması 1978 I. Konferansı ile olmuştur. Bu arada çeşitli bölgelerde, partiye sahip çıkan unsurlar, birbirinden kopuk bölgesel çalışmalar yürütmüşlerdir. Bölgesel çalışma döneminde de "kadın sorunu" devrimin temel ve önemli sorunlarından biri olarak ele alınmamıştır.

Öncelikle bir bölgede, o dönemde çıkarılan legal kitle yayınında (Gerçek) doğru olarak kadın sorununun gerçek çözümünün devrime bağlı olduğunun propagandası yapılmıştır. Ama yapılan genel propaganda ve ajitasyonda kadınların üzerindeki baskının teşhiri, ve buna karşı mücadele çağrıları yok denecek kadar azdır. Sorunun önemi ile karşılaştırıldığında, hele aynı dönemde revizyonistlerin kadınlar içinde örgütlenmeye nasıl el attıkları bilindiğinde, kesinlikle yetersizdir. Pratik, kadınlar içinde özel çalışma ve örgütlenme gerekliliğini kavramayan, ve o alanı açık seçik revizyonistlere terkeden bir pratiktir.

Kuşkusuz bunun savunulan yanlış halk savaşı teorisi ile de bağı vardır. Bütün sorunlar gibi kadın sorununda da her şeyin belirleyicisi halk savaşının ateşi içinde ele alınıp çözüleceği düşüncesi ile, bu soruna özel ilgi gösterme gereği duyulmamaktadır. Örnek alındığı söylenilen ÇKP'nin teori ve pratiği bu alanda gerçekte dikkate alınmamakta; ÇKP'nin halk savaşına kadınları seferber edebilmek için özel siyasetler geliştirdiği; özel kadın örgütü kurduğu vb. gerçekleri atlanmaktadır. Ama sorun yalnızca bu değildir. TKP/ML kurulduğu sırada, komünistleri, devrimcileri bu konuda tavır takınmaya zorlayan bir kadın hareketi yoktur. Kadınlar –emekçi kadınlar da– toplumda pasif konumdadır.

Kadınların toplumdaki rolü –daha kuruluşta Partimizde kadın yoldaşlar olmasına rağmen– olduğu gibi kabul edilmekte; bunu değiştirmek için mücadelenin devrimin kaderi için belirleyici önemi, gerekliliği kavranmamaktadır. Var olan durumla uzlaşılmaktadır.

TKP/ML I. PARTİ KONFERANSI'NDA YAPILAN ÖZELEŞTİRİ

Şubat 1978'de yapılan TKP/ML I. Konferansı'nda partinin kuruluşundan I. Konferansa kadar olan dönemdeki çalışmaları değerlendirilmiş, görüldüğü ölçüde partinin çalışmalarının olumlu ve olumsuzluklarının bir dökümü yapılmıştır.

TKP/ML I. Konferansı'nın yaptığı özeleştiride bir dizi hata yanında "kadın sorunu" konusunda da şu hata tespiti yapılmıştır:

"Kadınların kurtuluşu meselesini, doğru olarak devrim meselesine bağlı olarak ele almakla birlikte; kadınlar üzerindeki özel baskılar ve bunlara karşı mücadele sorununu, sorun olarak bile gündeme getirmemek." ("TKP/ML Özeleştirisi ve Tüzüğü", Le-Ya Yayınevi, sayfa 32)

Bu tespit temelinde TKP/ML I. Konferansı'nda kabul edilen tüzükte şu madde de yer almıştır:

"TKP/ML kendi önderliğinde komünist kadınlar örgütü kurar. Bu örgütü kadın komisyonu aracılığıyla yönlendirir." (age., sayfa 70)

Özeleştirinin *"Partimizin örgütsel inşasını derinleştirelim, partiyi bolşevikleştirelim"* başlıklı bölümünde de diğer dikkat edilecek şeylerin yanında;

"Gençlerin ve kadınların örgütlenmesine gereken önemi vermeliyiz, Gençleri ve kadınları kitle örgütleri düzeyinde ayrı birimler halinde örgütlemeliyiz." (age., sayfa 52) tespiti yapılmaktadır.

Kuşkusuz bu özeleştiri en azından "kadın sorununu" özel olarak üzerinde durulması gereken bir sorun; kadınların örgütlenmesini komünist gençlik örgütü, ve ordu ile birlikte tüzüğe yazacak kadar önemli gördüğü noktada, geçmişin bu alandaki yanlışından en azından ***teoride*** kopma yönünde atılmış önemli bir ileri adımdır. Savunulan, ***kitle örgütlenmesi*** bağıntısında özel bir komünist kadınlar örgütü kurma düşüncesi de bütünü ile doğru bir

düşüncedir. Böyle bir örgütü bir kadın komisyonu aracılığı ile yönetme düşüncesi de doğrudur.

Bu noktalarda özeleştiri kesinlikle olumludur. Ancak, bizim durumumuzu yanlış değerlendirme sonucu (gücümüzü abartan, subjektif tespitler) ve yanlış parti inşası anlayışı sonucu olarak; özeleştiri kadın sorununu *esasta* parti önderliğinde bir komünist kitle kadın örgütü yaratma sorunu olarak ele almaktadır. Yani sorun ***öncelikle*** geniş kadın yığınlarının partiye yakınlaştırılması, parti önderliğinde birleştirilmesi sorunu olarak kavranmaktadır.

Halbuki bu bağıntıda 1978'deki esas sorun bu değildir. Kadın sorununda 1978'de esas sorun, kavranacak esas halka, içimizdeki ve çevremizdeki kadın yoldaşların bilinçli olarak ilerletilmesi ile partinin her kademesinde aktif savaşçılar haline gelmesi için mücadele idi. Teorik alanda kadın sorununun klasiklere dayanılarak incelenmesi, bu alanda ***somut*** merkezi siyasetler üretilmesi temel sorundu. Özeleştirideki tavır sanki bunlar halolmuş gibi bir tavırdır. Özeleştiri bu yanıyla neşteri yanlış yere vurmaktadır. Ama bu özeleştirinin sadece bu alandaki değil, genel yaklaşımındaki bir yanlışlıktır.

ÖZELEŞTİRİ SONRASINDA UYGULAMA

1978 Özeleştirisi sonrasındaki uygulamayı değerlendirirken bunu ikiye ayırarak yapmak istiyoruz:

1- I. Merkez Komitesi'nin doğrudan önderliği ve Türkiye'deki uygulama:

I. Konferans, I. Merkez Komitesi'ne, tüzük hükmü olarak merkezi düzeyde bir kadın komisyonu kurma ve bunun önderliğinde bir komünist kadın örgütlenmesi yaratma görevini yüklemişti.

Ancak Konferans bu kararı alırken, sorun üzerine doğru dürüst tartışılmamış, bunun somut olarak ne anlama geldiği, nasıl yapılacağı üzerine konferans Merkez Komitesi'nin önüne somut bir öneri koymamıştı. I. Merkez Komitesi yaptığı ilk görevlendirmelerde, böyle bir kadın komisyonunu oluşturmak için eldeki verilere göre bir görevlendirme yaptı, bir kadın yoldaşa birinci derecede, böyle bir komisyon oluşturmak için görev verdi. Ama bu yoldaşın durumunun doğru değerlendirilmediği çok kısa zamanda ortaya çıktı. Görüş ayrılıkları nedeniyle bu yoldaş kısa bir süre sonra istifa etti.

Bu durumda, I. Merkez Komitesi, kadro eksikliği gerekçesi ile merkezi bir komisyon oluşturmaktan vazgeçti.

Ama bunu yaparken, bunun Konferans kararının yerine getirilmemesi olduğunu ne kendi için, ne de Parti için bilince çıkardı. Bunun yanında, bu görevin yerine getirilmesi için somut olarak hangi adımların atılması gerektiği konusunda kendi içinde fikir üretmedi, partiye direktif vermedi.

Yani kadın sorunu konusundaki bu sorunun önemini bilince çıkaran konferans kararları, uygulamada Merkez Komitesi tarafından doğru direktiflere dönüştürülmedi.

Yapılması gereken, bilinçli olarak parti içinde en ileri kadın yoldaşlardan başlamak üzere, parti içi ve çevresindeki kadın yoldaşlarla özel bir çalışmayı planlamak ve yürütmek, bu çalışma içinde ortaya çıkacak yoldaşların en ilerileri ile merkezi bir komisyon oluşturmayı hedef olarak önüne koymak idi. Merkez Komitesi bu konuya önem vermeyerek, aslında 1978'de özeleştirisi yapılan eski uygulamayı sürdüren bir tavır takındı. Bu yanlıştı. Ama bu tavra partiden de bir eleştiri gelmedi. Bu da partinin genelinin aslında teoride yapılmış olan özeleştirinin seviyesinde bile olmadığını, onu kavramadığını gösteren bir işarettir.

Daha sonra Türkiye'de bir ABK (alt bölge komitesi) önderliğinde, esasta bazı kadın yoldaşların isteği ve zorlaması ile parti üye, aday üye ve bazı sempatizanlardan oluşan bir kadın grubu oluşturuldu. Bu grup bir yandan popüler bir kadın gazetesinin çıkarılmasının ön hazırlıkları, bir yandan da kadın sorununu inceleyerek, İkinci Konferansa Marksist-Leninist Kadınlar Birliği'nin nasıl kurulması gerektiği konusunda öneriler sunmak için çalışma ile görevlendirildi. "Kadınların Kurtuluşu" adlı bir yayın organı bölgesel olarak üç sayı çıkarıldı.

Kendiliğinden de olsa, kadınların zorlaması ile de olsa, bu girişim olumlu idi. Ama yeterli değildi. Ve merkezi olarak da yeterli desteği de görmedi.

Ve bu çalışma da 6 ay kadar sürdükten sonra, hakim sınıfların saldırıları, tutuklamalar sonucu dağıldı.

I. Merkez Komitesi, kadın sorununa gereken önemi vermezken; toplantılarının önemli bir bölümünü, kadın sorununun bir alt sorunu olan "aile ilişkileri", özellikle parti üye ve örgütlü sempatizanlarının ilişkileri üzerine tartışmakla geçirmek zorunda kalıyordu.

Bu sorunlarda Merkez Komitesinin genel yaklaşımını belirleyen de, bir yandan insan gerçeği ile fazla ilişkisi olmayan ve öyle olduğu için de kişileri ikiyüzlü davranmaya, çifte standart kullanmaya götüren bir "süper devrimci"lik anlayışı (ki bu anlayış kişisel, bireysel çıkarlar ile, partinin çıkarları çatıştığı noktada genelin, partinin çıkarlarını çıkış noktası alan bir yaklaşım değil; bireysel kişisel sorun ve çıkarları, bireyi adeta ***yok sayan*** bir yaklaşımı sergiliyordu. Kafalarda yaratılan; hiçbir ***bireysel*** sorunu olmayan, hiçbir şart altında kişisel sorunları öne çıkarmayan "süper devrimci" tipi; gerçeğin duvarına çarptığında ortaya günah çıkarmaya benzer özeleştiriler ve bolca ikiyüzlülük; çifte standart çıkması kaçınılmaz oluyordu.) diğer yandan da "halkımıza ters düşmemek" biçiminde ifade edilen ve kitlelerin öğrencisi olmayı, onların yanlışlarına karşı açıktan mücadele yürütmeme biçiminde kavrayıp uygulayan yanlış bir kitle çizgisi idi.

Bu söylediklerimizin en açık örnekleri, TKP/ML I. Merkez Komitesi 4. toplantısında alınan evlilik ve çocuk yapma üzerine karardır; bir Dev-Yol sempatizanı öğretmenin, TKP/ML in bir üyesi tarafından "halkımızın isteği üzerine" ve namus gerekçesi ile öldürülmesidir; köylerde gidilen evlerde birçok halde haremlik-selamlık geleneğine; ve bir dizi gerici geleneğe karşı tavır takınılmamasıdır vb. vb.

Bu dönemde merkezi olarak çıkartılan 10 sayı Partizan'da kadın sorunu üzerine tek makale yoktur.

Çıkarılan 8 özel sayı Partizan'da ise, yalnızca iki sayıda kadın sorunu hakkında kısa makaleler vardır. Bunlar genel düzeyde doğru olarak kadınların kurtuluşunun devrimle olacağının propagandasını yapan makalelerdir.

Sözkonusu makaleler şunlardır:

"Büyük Ekim Devrimi - 29 Ekim ve Türkiyeli Emekçi Kadınlar" (Partizan Özel Sayı 4), "Yeni Rus Burjuvazisinin Karşı-Devrimci Silahları - Emperyalizmin Yoz Kültürü ve Kadınların Yeniden Köleleştirilmesi" (Partizan, Özel Sayı 4), "Yaşasın Türkiyeli Emekçi Kadınların Faşizme Karşı Mücadele-

DÜZELTME...

BOLŞEVİK PARTİZAN sayı 63'ün "8 Mart Özel Eki"nde, "Bialistok: Nereye gidiyorsun Çaykacık" başlıklı makaleye yazdığımız önsözde, sözkonusu makalenin yazarının bir Alman antifaşisti olduğu şeklinde yanlış bir bilgi vermiş bulunuyoruz. Ingrid Strobl Avusturyalıdır. Düzeltir, okuyucularımızdan özür dileriz.

si" (Partizan, Özel Sayı 5)

"İşçi-Köylü Kurtuluşu"nda özel olarak kadın sorunu ile ilgili tek makale bu dönemde yoktur.

Bütün bunlar aslında merkezi siyasetimiz açısından kadın sorununa özeleştirideki tespitlerin ve görevlendirmelerin tersine, gereken önemin verilmediğinin açık belirtileridir.

Sorun yalnızca özeleştirinin gücümüzü-durumumuzu-görevi yanlış tespit etmesinde yatmıyor. Sorun I. Merkez Komitesi'nin ve genelde partinin bu sorunun önemini kavramamasında yatıyor. I. Merkez Komitesi raporunda da sorunun sorun olarak bile ele alınmaması, bunun başka bir işaretidir.

Soruna biz gereken önemi vermez iken, bu dönemde özellikle modern revizyonistler İKD (İlerici Kadınlar Derneği) adlı kitle örgütü üzerinden emekçi kadınlar içine kadının kurtuluşu adına reformist-revizyonist zehirlerini akıtıyor; yoğun bir pratik faaliyet yürütüyorlardı. Onların faaliyetine karşı, bizim tavrımız "başlarına bağladıkları kırmızı çatkıları ve kısırlı-ayranlı halis burjuva toplantılar" (Partizan Özel Sayı 4) biçiminde küçümseme ve fakat emekçi kadınları bunların elinden kurtarmaya yönelik bir çalışmayı geliştirmeme şeklinde idi.

Ve eğer bizim tarihimizde, kadınların parti saflarına katılımında ve onların özellikle yönetici-yönlendirici işlerde görev almalarında başarılar yok denecek kadar azsa, bunun nedeni bizim açımızdan, öncelikle bizim yanlışlarımızda aranmalıdır.

2- I. MK döneminde (1978-1981) yurtdışında kadın sorununda tavır ve faaliyetler:

Bu dönemde yurtdışındaki uygulama bizi, bizim geçmişimiz açısından özel olarak ilgilendiriyor. Çünkü yurt dışındaki çalışma bilindiği gibi, bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşların doğrudan önderliğinde yürütülen bir çalışma idi.

Bu dönemde yurtdışındaki uygulamayı ayrı olarak ele alıp incelerken, şunu en baştan tespit etmeliyiz ki, bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar, TKP/ML'nin 1978/1981 arasındaki teori ve pratiğinden yalnızca yurtdışı açısından sorumlu değildir.

I. Merkez Komitesi'nin tüm yanlışları, bu yanlışlara karşı mücadele edilmediği noktada, BU YOLDAŞLARIN DA, biz Bolşeviklerin de hatalarıdır.

Bizler, TKP/ML içinde iki çizginin mücadelesinde, bu alanda yapılan hatalara karşı yeterli ve açık bir mücadele yürütmedik. Bu gerçekte bizim de kadın sorununa yeterli ve gerekli önemi vermeme hatasını, TKP/ML'nin diğer kanadı ile *esasta* paylaştığımızı gösteriyor.

Bizim, mesela Partizan'da kadın sorununun ele alınmamış olmasına, İşçi-Köylü Kurtuluşu'nda bu konuda yazı yazılmamasına –ki onun redaksiyonu bugün bizim saflarımızda olan yoldaşlara aitti–, kadın komisyonu konusunda Konferans'ta alınan kararın uygulanmamasına vb. herhangi bir eleştirimiz olmamıştır.

Aynı şekilde Merkez Komitesi 4. toplantısında "Evlilik ve Çocuk Yapma" konusunda alınan yanlış karara da doğrudan ve açık bir eleştirimiz olmamıştır.

Menşevik kanatla ayrılığımızda bu sorun hemen hiçbir rol oynamamıştır. Bu açıdan tavrımız, bu alanda var olan olumsuzluğu görmeyen, bilince çıkarmayan, düzelmesi için açık mücadele yürütmeyen bir tavırdır.

Belirleyici önemdeki bu sorun, bizim için hiç de belirleyici olarak görünmemiş, öyle ele alınmamıştır.

Yine de uygulamada merkezi olarak yapılanlar ve Türkiye'de yapılanlar karşılaştırıldığında, belirli farklar vardır.

Bunun en açık örneği yayınlardır ve kitle derneklerindeki pratiktir.

Bilindiği gibi yurtdışında içinde çalışma yaptığımız ve siyasi olarak önderliğimizi kabul ettirdiğimiz belirli işçi ve gençlik dernekleri ve bunların üst örgütleri olan Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu (ATİF) ve sonradan oluşturulan Türkiyeli Öğrenciler Konfederasyonu/Yurtdışı (TÖK/YD) vardı.

Bunların yayın organlarının incelenmesi, yurtdışında kadın sorununa –en azından kitleye yönelik ajitasyon propagandada– merkezi olarak verilen önemden ve ağırlıktan çok daha fazla önem ve ağırlık verildiğini gösterir.

ATİF'in yayın organı Mücadele'nin 30. sayısından başlayarak, siyasi önderliğimizde çıkarılan 70. sayıya dek, hemen her sayıda kadın sorunu ile ilgili yazılar, şiirler, okuyucu mektupları vb. yeralmaktadır.

Yine siyasi önderliğimizde 15 sayı çıkarılan TÖK/YD yayın organı "Birlik"te kadın sorununu inceleyen araştırma yazıları yayınlanmıştır.

Ayrıca Mart 1981'de özel bir sayı gazete çıkarılmıştır. Bunların tümü toplandığında, kadın sorununda yazılmış olan yüzlerce sayfa yazının varlığı sözkonusudur. Ki bu alanda merkezi çıkarılan yazılarla karşılaştırılmayacak düzeyde bir yekundur.

Salt bu açıdan bile bakıldığında, I. Konferansın kadın sorununa önem verme çağrısına daha uygun bir tavırdır.

TKP/ML I. Konferansı'nın kararları, kadın sorununda önderliğimizdeki ATİF'te yansımasını, ATİF ikinci kongresinde bulmuştur.

İkinci kongreye kadar, kadınların örgütlenmesine özel bir sorun olarak önem vermeyen ATİF 2. Kongresinde alınan bir özel kararda; kadınlar üzerinde, kadın olduklarından dolayı yapılan özel baskılara dikkat çekilmiş, ve bunlara karşı özel olarak mücadele etme ATİF'in önüne görevlerden biri olarak konmuştur. ATİF 3. Kongresi de bu doğru tavrı sürdürmüştür.

Yaklaşım kitlelerin kazanılması bakış açısı ile bir yaklaşımdır. Ama bu o dönemde parti inşası konusundaki yanlış anlayışlara uygun bir tavırdır. Ve ATİF açısından da sorunun böyle ele alınması yanlış da değildir. Çünkü ATİF'in kendisi kitle örgütü olma iddiasındadır.

Alınan bu karar doğrultusunda, derneklerde kadın kolları oluşturma işine girişilmiş ve bunda da belirli mesafeler kaydedilmiştir.

Bu çalışmalarda esas sorun, kadın sorununda kavranacak esas halkanın ne olduğunun bizim tarafımızdan o dönemde kavranmamış olduğu olgusudur. Çaba daha çok, geri bilinçli kadınların kazanılmasına yoğunlaştırılmaktadır. Birçok halde düşünülen, böylece "geri kadın"ın ileri erkeğin devrimci çalışmasını engelleme tavrından vazgeçmesini sağlamaktır. Bu, çabanın esasta yanlış durum ve görev tespitine bağlı olarak yanlış bir noktaya yoğunlaştırılmasıdır.

Bu dönemde yurtdışında yürütülen bu çalışma içinde kadın sorununda doğru siyasetin geliştirilmesi bağıntısında çok önemli adımlar atılmıştır. Bu alanda yaratılan değerler önemli ve birçok noktada bugünkü çizgimiz açısından dayanılması gereken sağlam temeller oluşturan değerlerdir.

Bunları kısaca toparlarsak:

• ATİF yayın organlarında kadın sorununda Marksist-Leninist klasiklerimiz doğru bir biçimde propaganda edilmiştir. Mücadele'de Lenin ve Stalin'den kadın sorunundaki önemli bazı makaleler yayınlanmış, tanıtılmıştır.

Bunun yanında Clara Zetkin'den, Komintern belgelerinden bazı yazılar çevrilerek yayınlanmış; ayrıca Sovyetler Birliği'nde kadının kurtuluşu konusunda atılan somut adımlar; Çin'de kadının kurtuluşu yönünde atılan somut adımlar propaganda edilmiştir.

Bütün bunlar kadın sorununun tartışmasında çıkış noktası olarak Marksist-Leninistlerin yapması gereken şeylerdir. Olumlu ve doğrudur.

• Yurtdışındaki yayın organlarında yayınlanan tüm yazılarda, doğru bir

biçimde kadınların kurtuluşu sorununun devrim sorunu olduğu vurgulanmış, bu düşünce bütün yazılarda verilen esas mesaj olmuştur.

Bu bağıntıda Mücadele 39. sayısından itibaren bugün de stratejik bir şiar olarak kullandığımız "Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulmaz" şiarını kadın sayfasının başlığına oturtmuştur. Bu şiarın gerekçelendirilmesi Mücadele'de şöyle yapılmıştır:

"Mücadele sayı 39'dan itibaren, emekçi kadınların durumlarını, mücadelelerini konu alan bu sayfanın başlığı olan «Kadınlar katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadınlar kurtulmaz» sloganı; «Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulmaz» şeklinde değiştirildi. Bu konuda kısa bir açıklama yapmayı uygun görüyoruz.

Öncelikle; devrim sorunu, tüm emekçilerin mücadelelerini içeren bir sorundur. Emekçi kitlelerin hemen hemen yarısını oluşturan emekçi kadınlar da açık ki, bu mücadeleden kopuk olarak ele alınamazlar. Dolayısıyla, işçi ve emekçi kadınların katılmadığı bir devrimin gerçekleşmesi olanak dışıdır. Biz, eski slogan altında yayınlanan yazılarda, mümkün olduğu ölçüde, ezilen, sömürülen kadınların, devrim mücadelesine aktif olarak katılmalarının önemini vurguladık. Oysa eski sloganın ilk bölümünde kullanılan "kadınlar" sözcüğü meselenin sınıfsal yönünü gözardı etmekteydi. Bu sözcüğün içine aldığı burjuva kadınların, devrimden bir çıkarı olmadığı ve devrime katılmayacağı açık olan birşeydi. Bu anlamda sloganın eski şekliyle kullanılması yanlıştı.

Diğer taraftan emekçi kadınların kurtuluşu devrimin olmasına bağlıdır. Demokratik halk devrimi feodalizmi tasfiye ederek; kadınlar üzerindeki feodal baskıların maddi temelini ortadan kaldıracaktır. İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi aynı zamanda sosyalizmin de yolunu açacaktır. Proletarya diktatörlüğü altında, sosyalizmin inşa süresi içinde, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet kaldırılacaktır. Özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasıyla; kadınların, kadın olmaları nedeniyle ikinci sınıf insan muamelesi görmelerinin maddi temeli de ortadan kalkmış olacaktır. Fakat özel mülkiyete son vermekle, kadınlar gerçek kurtuluşlarına anında kavuşmayacaklar; bu, uzun süreli ideolojik mücadele sonucunda gerçekleşecektir.

Burjuva kadınlar üzerinde ekonomik baskı sözkonusu değildir. Zira onlar özel mülkiyetin varlığından yararlanan, şatafatlı hayatlarını emekçilerin sömürüsüne borçlu olan kadınlardır. Buna rağmen, kadın olmaları nedeniyle ikinci sınıf insan muamelesi görmeleri sözkonusudur. Sosyal devrim; maddi temeli özel mülkiyet olan bu tip kadın türünü de ortadan kaldıracak ve bu anlamda onları "kurtarmış" olacaktır. Bu, bütünüyle, emekçi kadınların kurtuluşuna tabi olan, ikincil, yan bir meseledir. Devrimin sorunu, sömürüye son vermek, emekçi kadınların üstündeki baskıları kaldırmaktır. Meselenin özü; emekçi kadınların kurtuluşu olduğundan, biz, bu sayfada «devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulamaz» sloganını kullanmayı doğru bulmaktayız.

MÜCADELE Yazı Kurulu"

• Mücadele ve Birlik'teki yazılarda Türkiye'de kadının durumu doğru bir biçimde ortaya konmuş; hakim sınıfların "kadın erkek eşitliği sağlandı" demagojileri verilerle, örneklerle teşhir edilmiş, kadınlar üzerindeki feodal baskıların varlığı ve hakimiyeti vurgulanmış ve bunlara karşı mücadele yürütülmüştür.

• Mücadelenin sivri ucu doğru bir biçimde feodal baskılara karşı yöneltilmiş; kapitalizmin ve burjuva toplumunun kadınlar için kurtuluş olmadığı ve fakat buna rağmen, feodalizme göre göreceli bir ileriliğin sözkonusu olduğu ortaya konmuştur.

Bu bağıntıda kadınların doğrudan üretim içinde yer almalarının kadınların kurtuluşunda oynadığı ve oynayacağı rol, Marksist-Leninist bakış açısı ile ortaya konmuştur. Bu bağıntıda Mücadele'nin 38. sayısında yayınlanan "Kadınların Ekonomik Bağımsızlığı Üzerine" başlıklı yazıda doğru olarak kadınların doğrudan üretime katılmaları; "ev işinin aptallaştırıcılığı, tek düzeliğinin" sınırı dışına çıkmalarının kadınların durumunun düzelmesinde ileri bir adım olduğu vurgulanmıştır.

• Kadınlara yapılan özel baskıların yalnızca emperyalizmin ve hakim sınıfların işi olmadığı, bu baskıların emekçi erkekler ve devrimci çevrelerde de çeşitli biçimlerde sürdüğü doğru olarak ortaya konmuş, emekçiler içinde de kadınlara yapılan baskılara karşı açık ve tutarlı tavır takınılmıştır.

• Kendi saflarımızda, devrimci saflarda kadınlar üzerinde yapılan baskılara karşı açık tavır takınılmış;

• Evlilik konusunda, bireysel cinsel sevginin evliliğin temeli olması doğru düşüncesi savunulmuş; boşanma hakkının kayıtsız şartsız savunulması gündeme getirilmiş; devrimci çevreler içinde de görülen kadınlara karşı koca dayağı sosyal-faşist, karşı-devrimci olarak damgalanmış ve bu konularda kendini düzeltmeyenlerin derneklerden atılması propaganda edilmiş, yer yer de gerçekleştirilmiştir. Yer yer de gerçekleştirilmiştir diyoruz, çünkü uygulamada mesela "koca dayağı" vb. feodal, sosyal-faşist baskılarla uzlaşma tavırları da çok önemli ölçüde varlığını sürdürmüştür.

Bütün bunlar kendi içimizde ve çevremizdeki önemli itirazlara karşı savunulmuş doğru düşüncelerdir. Örneğin Türkiye'den gelen bir okuyucu mektubunda, bu tavırları fazla ileri bulan eleştiriler getirilmiştir. Ve bu eleştiri haklı olarak geri çevrilmiştir.

Bunun yanında yine Mücadele'ye Türkiye'den gelen bazı okuyucu mektupları ile Mücadele'nin tavrı karşılaştırıldığında görülen odur ki; Türkiye'den okuyucu mektupları gönderenler daha çok "burjuva sapma"lara karşı mücadele; feodal tavırlarla ise "uzlaşma" tavrını savunmaktadır.

Mesela bir okuyucu mektubunda, bir grevin değerlendirmesinde "Burjuva müzik ve oyunlar yasaklanmalı, bu konuda eğitim yapılmalıdır" talebini, grevlerden çıkarılan bir ders olarak ortaya koymaktadır! vb. Mücadele Yazı Kurulu bu gibi mektupları yorumsuz ve eleştirisiz aynen basmakta, yasaklanması talebi getirilen "burjuva müzik ve oyunlardan" ne anlaşıldığını bile sormak ihtiyacı duymamaktadır. Bu tavır da yanlıştır.

• Mücadele'de çok açık olarak kadınlara sevmedikleri, istemedikleri, bilmedikleri ile evlenmeme, erkeklere kadınları destekleme çağrıları vb. yapılmıştır.

• Kadınların kurtuluşu sorununda, esas düşmanın erkek şovenizmi olduğu açık seçik tespit edilmiş; bu konunun salt kadınların sorunu olmadığı; kadın ve erkeklerin ortak sorunu olduğu doğru olarak ortaya konmuş; örgüt içinde erkek şovenizmine karşı mücadele yanında, kadınların da kendi pasifliklerini aşmaları yönünde çaba sarfetmeleri gerektiği vb. doğru olarak tespit edilmiştir.

• Erkek şovenizmine karşı mücadele esasta merkezde durmasına rağmen feminizme karşı da, bu yolun gerçek kurtuluş olmadığı doğru olarak ortaya konmuştur.

• Bütün bunlar yurtdışında yapılan pratikte, kadın sorununa çalışmanın sürekli ve ayrılmaz bir parçası olarak yaklaşıldığını; ve esasta sağlam Marksist-Leninist temeller üzerinde siyaset yapıldığını göstermektedir.

Yurtdışında yaptığımız, ATİF ve TÖK/YD pratiğinde ve yayınlarında yansımasını bulan kadının kurtuluşu sorunundaki siyasete getirilecek esas eleştiri; BU KONUDAKİ ESAS HALKANIN KAVRANMAMIŞ olduğu eleştirisidir. Kadın sorununun, esas olarak geri kadınları çalışma içine çekmek bakış açısı ile ele alınmış ol-

duğuna getirilecek bir eleştiridir. Bu ise, en azından yayınlarda yansıyan siyaset açısından ele alındığında erkek şovenisti sapmanın bir ürünü ve işareti değil, doğrudan doğruya parti inşasının kavranmamış olmasına bağlı ve onun ürünü olan bir sapmadır. Eleştirilmesi gereken bir başka yanlış, özellikle içimizdeki ve Türkiye'den gelen bazı okuyucu mektuplarında ifadesini bulan, kapitalist-emperyalist yozlaşmaya karşı sağdan, feodalizmle uzlaşma pozisyonundan getirilen eleştirilere karşı yeterli bir mücadele yürütmemiş olmamızdır.

Modern revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele de bu alanda, bu akımların Türkiye'deki gelişmesi ve ağırlığı gözönüne alındığında, yeterli bir biçimde yürütülmemiştir.

Bütün bunlara rağmen, yürütülen pratik esasta olumlu, sahip çıkılması gereken, her türlü inkarcılığa karşı savunulması gereken bir pratiktir. Savunulan görüşler ise, bu alanda sağlam Marksist-Leninist bir temele sahip olunduğunun işaretidir.

Yurtdışı somutunda yürütülmüş olan mücadele, yanlışları aşıldığında, bizim bugünkü çizgimizin temellerini oluşturan bir mücadeledir.

BOLŞEVİKLER OLARAK ÖRGÜTSEL AYRILIĞIMIZDAN SONRAKİ GELİŞMEMİZ

Bolşevikler olarak, menşeviklerle örgütsel bağlarımız Mart 1981'de koparıldı.

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in kuruluşunu ilan eden I. Bolşevik Kongre belgeleri incelendiğinde görülür ki; bolşevik-menşevik ayrılığı sırasında kadının kurtuluşu sorununda görüş ayrılıkları herhangi bir rol oynamamıştır.

Bunun tabii sonucu olarak da, Bolşevikler olarak kadının kurtuluşu sorununda izlediğimiz politika ve uygulama, geçmiştekinin doğrudan sürdürülmesi biçiminde olmuştur.

Yurtdışında bu siyasetin pratiğe yansıması 1982 Temmuz'una kadar çıkarılan Mücadele gazetesinde olmuş; bu gazetedeki kadın sayfası sürdürülmüştür.

Kitle dernekleri konusundaki siyasetin değişmesine paralel olarak ve ATİF içindeki gelişmelere paralel olarak 1982 Temmuz'undan itibaren Mücadele'nin yayını durdurulmuştur. Bu dönemde siyasi önderliğimizde çıkan yayın organları olarak Bolşevik Partizan ve Bolşevik vardır.

Bunlardan Bolşevik teorik yayın organı, diğeri ise öncelikle ileri kesime yönelik, propaganda ağırlıklı bir organ olarak kavranmaktadır. Bu organların bu nitelikleri dolayısı ile Mücadele'de yapılanı sürdürmesi sözkonusu değildir. Diğer yandan bu dönemde TKP/ML(BOLŞEVİK) içinde ve çevresindeki çalışma, parti inşası sorunu üzerine yoğunlaşmıştır.

Ayrılık sonrasında, ilk iki yıl, kadının kurtuluşu sorununda var olan temellere yeni bir şey katmamıştır.

1983 8 Mart'ında Bolşevik Partizan sayfalarında Lenin ve Stalin'den kadın sorunu üzerine kısa makaleler yayınlanmış; 1984'te ise, 8 Mart'ın yıldönümünde yapılacak toplantılar için hazırlanan konuşma metni Bolşevik Partizan'da basılmıştır.

Bu metinde, en önemli olan nokta, kadının kurtuluşu sorununda yürütülecek somut siyaset konusunda, içinde bulunulan durumda öncelikle ne yapılması, kime yönelinmesi sorusuna cevap aranması, bu cevap arama içinde konunun parti inşası sorunu ile içiçe tartışılmasıdır. Bu bağıntıda yapılan tespitler şöyledir:

"Tartışmak istediğimiz bir başka konu, bugünkü görevlerimiz ve gücümüz açısından kadın sorununun ne anlama geldiği, ne yapabileceğimiz sorunudur.

«Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz» diyoruz. Evet, eğer gerçekten devrim olacaksa, emekçi kadınlar, emekçi erkeklerle birlikte devrime katılmalıdır. Amaç budur.

Ama bugün açıktır ki, genel olarak emekçi kadın kitlelerini, milyonlarca kadın emekçiyi kazanmak bizim açımızdan ivedilikle çözmemiz gereken ve çözebileceğimiz bir görev değil. Bugün yapmamız gereken ve yapabileceğimiz, "öncüyü komünizme kazanma" görevinin bir parçası olarak, özellikle içimizdeki ve çevremizdeki komünizme sempati duyan kadın yoldaşları her alanda bilinçli olarak ilerletmeye çalışmak, onların ilerlemesine yardımcı olmaktır.

Bugün özellikle yapmamız ve yapabileceğimiz şey erkek yoldaşlar arasında kadınları küçümseme eğilimlerine karşı tutarlı bir ideolojik mücadele yürütmektir.

Devrimci ve komünizme sempati duyan kadınlar arasında ise inisiyatifsizlik; kendine güvensizlik hastalığına, gerici ideoloji önünde diz çökmeye karşı mücadele edilmelidir."

(Bolşevik Partizan sayı 14-15, sayfa 12 ve 14)

Bu tartışma içinde yapılan tespitler bir bağıntıda geçmişteki kadın sorununu esas olarak geri kadınları ilerletme, çevremizde birleştirme bakış açısı ile tartışılan anlayıştan uzaklaşma yönünde atılan bir ileri adımı göstermektedir. Ve bu anlamda doğru temellere bir yenisinin eklenmesi anlamına gelmektedir.

Aynı yazıda, kadın ve erkek yoldaşların kadınların kurtuluşu davasında görevleri ve bunları yerine getirip getirmedikleri sorunu; ve aile ilişkileri konusunda kitle kuyrukçusu anlayışlara karşı mücadele doğru bir biçimde ele alınmakta, tartışma için doğru çıkış noktaları ortaya konmaktadır. Ama bu iki noktada söylenenler aslında ***yeni*** değildir. Yalnızca daha önce söylenenlerin biraz daha ilerletilmesi anlamını taşımaktadır.

1984 8 Mart öncesi, sırası ve sonrasında yürütülen tartışmalar kadın çalışmasında öncelikle kimlere yöneleceğimiz sorusuna doğru bir cevap verme noktasında çizgimizi ilerletirken; bu yönelmenin hangi içerikle ve hangi araçlarla olması gerektiği gibi soruları henüz gündeme getirmemişti. Derneklerde var olan kadın grupları ne olacaktı? Bunlar sürdürülecek miydi? Sürdürülecekse nasıl bir çalışma yürüteceklerdi? İçimizde ve çevremizde örgütlü kadın yoldaşlar nasıl ilerletilecekti? Bunun için özel tedbirler vb. gerekli miydi? vb. bir dizi soruya cevap aranmamıştı.

Bunun sonucunda özellikle geri ve orta düzeydeki kadınlar arasında yürüyen çalışmaları gereksiz görme eğilimleri ve bu çalışmalarda önemli gevşeme ve dağılmalar ortaya çıktı.

1985'de 8 Mart'ta yürütülen tartışmalarda bu sorulara cevap aranmamıştır.

1985 için hazırlanan merkezi konuşma metni, 1984'deki konuşmayı özellikle geçmişin değerlendirilmesinin gerekliliği noktasında tamamlayan; bu alanda geçmişin değerlendirilmesinin önümüzde çözülmesi gereken bir görev olarak durduğunu tespit ederek, 1984'ün bu alandaki eksiğine –gelen eleştiriler ışığında– dikkat çeken bir yazıdır. (Bkz. Bolşevik Partizan sayı 21, sayfa 27)

Diğer noktalarda tartışmaya yeni sokulan unsurlar, var olan temellerin savunulması anlamına gelmektedir.

Bu dönemde parti ***içinde*** yürüyen bir tartışma ve buna karşı Parti Merkez Komitesi'nin ve Partinin tavrı da belirleyici önemdedir.

Tartışma, bir hücre sekreteri ile, hücrenin geri kalan kesimi arasında yürüyen ve iç yayın organı sayfalarında Partiye açılan bir tartışmadır.

Tartışma konusu, Merkez Komitesi 4. toplantısında alınan "evlilik ve çocuk yapma üzerine karar"dır. Hücre çoğunluğu bu kararın yanlış olduğunu savunmakta; hücre sekreteri ise kararın doğruluğunu –en azından alındığı şartlar için doğruluğunu– savun-

maya çalışmaktadır.

Aslında bunun da gerisinde tartışılan temel sorun; Parti üyelerinin kişisel çıkarları ve sorunları ile, Partinin-devrimin genel çıkarlarının birleştirilmesi konusunda tavrın ne olması gerektiği konusundadır.

Hücre sekreterinin ***lafta*** savunmaya çalıştığı tavır; "kişisel sorun ve çıkar" bir komünist için hiçtir anlamına gelen laf radikali bir tavırdır.

Bu tartışmanın belgeleri yayınlandığı ve özellikle hücre çoğunluğunun tavrında Merkez Komitesi 4. toplantısının aldığı kararın yanlışlığı gerekçe ve kanıtları ile ortaya konduğu halde; ne Parti Merkez Komitesi ve ne de Parti sözkonusu kararın resmen kaldırılması yönünde herhangi bir girişimi gündeme getirmez. Tartışma adeta sanki Parti'nin tümünü ilgilendirmiyormuş; ya da önemsizmiş gibi bir tavır sözkonusudur.

Bolşevikler, TKP/ML(BOLŞEVİK) olarak ortaya çıktığı andan itibaren, Merkez Komitesi 4. toplantısında alınan kararı uygulamamışlar, pratikte bu kararı uygulamadan kaldırmışlardır. Ve fakat bu, bu karara karşı bilinçli bir mücadele yürütüp, yanlışlığını bilince çıkartarak atılan bir adım değil; yanlışı sessizce dönüştürme şeklinde olmuş; hücrede yürütülen tartışmaya rağmen, kararın resmen de kaldırılması için yine de bir girişimde bulunulmamış; bunun için 1987 Olağanüstü Parti Kongresi'ne kadar beklenmiştir. Kuşkusuz bu, bu dönemde yapılan önemli hatalardan biridir, geçmişin yanlışlarından bilinçli ve köklü kopuşun öneminin kavranmadığını göstermektedir.

1986'ya kadar olan dönemde, bir bütün olarak değerlendirildiğinde şunu tespit edebiliriz ki; geçmişin kadın sorunu ve kadın örgütlenmesine –lafta tersi söylendiği halde– gerçekte ***gereken*** önem vermeyen tavrı ***esasta*** sürdürülmektedir. Geçmişin doğru teorik temellerine sahip çıkılmakta ve bu temeller bir noktada genişletilmektedir. Bu ileri atılan bir adımdır, ama yeterli değildir. 1986'ya kadar yapılanlarda bir ***sıçrama***, faaliyetin içerik ve biçiminin köklü bir değişmesi, bu anlamda bir sıçrama henüz sözkonusu değildir.

Bu, 1986 yılında 8 Mart hazırlıkları sırası, 8 Mart içi ve sonrasında yürütülen tartışmalarla gündeme gelmiştir.

1986 8 Mart için hazırlanan yazı, ilk defa bir grup kadın yoldaş tarafından hazırlanan bir yazıdır. Ve bu yazıda, bazı aşırı formülasyonlar –ki onlar azınlık tarafından inkarcı siyasetlerine temel yaratmak için kullanılmaya çalışıldı– dışta tutulduğunda, ilk defa "öncelikle içimizde ve çevremizdeki kadın yoldaşların" hangi ***somut siyasi araç ve önlemlerle*** ilerletileceği sorusu gündemin merkezine konmaktadır.

Bu temelde başlatılan ve yürütülen tartışma –bugün geri dönüp değerlendirdiğimizde bunu açıkça tespit ediyoruz ki– bizim kadın siyasetimizde bir sıçramanın başlangıç noktası olmuş, geçmişin yanlışlarından kopmada önemli bir adım olmuştur.

Bu tartışmaların sonucu olarak yurtdışında 1987 8 Mart'ında çoğunluğunu TKP/ML(BOLŞEVİK) çevresindeki kadınların oluşturduğu ilk "Kadın Konferansı" –çok değil bu Konferans'tan 3 ay sonra Mücadele Bayrağı adı ile ayrılan, o zamanki azınlığımızın bütün bozgunculuğuna rağmen– başarı ile gerçekleştirilerek tarihi bir adım atılmıştır.

Bu Konferans'ta ve Konferans sonrası var olan kadın gruplarının merkezi yönlendirilmesi işi ciddi bir şekilde ele alınmış; teorik temel açısından Komintern'in karar ve yönergeleri Türkçeye kazandırılıp yayınlanmış; Konferans Raporu yayınlanarak "Feminizme Karşı Mücadele" bayrağı altında ortaya çıkan erkek şovenizmine karşı mücadele belgelenmiştir.

Konferans bir dizi kadın yoldaşın aktifleşmesinde bir dönüm noktası, Parti'nin tümü açısından da kadın çalışmasının öneminin kavranması açısından bir dönüm noktası olmuştur.

1987 yazında yapılan Olağanüstü Parti Konferansı'nda, bu noktada geçmişin yanlışlarından bilinçli olarak kopma yönünde I. Merkez Komitesi 4. toplantısının aldığı karar kaldırılmıştır. Bu konuda alınan karar şöyledir:

"Konferansımız, 8 Mart'larda yapılan açık toplantılarda yürütülmüş olan tartışmalara, Parti içinde ve çevresinde yürütülmüş tartışmalara dayanarak, TKP/ML I. Merkez Komitesi tarafından alınan ve halen resmen özeleştiriyle reddedilmemiş olan "Evlilik ve Çocuk Yapma" üzerine kararı yanlış ve oportünist bir karar olarak değerlendirdiğini ve reddettiğini açıklar. Bu karar şöyledir:

«Parti üyelerinin evlilik, çocuk yapma, vs. gibi sorunları, yalnızca kendi sorunları değil, partinin sorunlarıdır. Parti üyelerinin evlenmesi, çocuk yapması vs. kesinlikle izine, Parti kararına bağlıdır.

Her parti üyesi bu konularda, içinde çalıştığı parti organını bilgilendirmek, içinde çalıştığı parti organına danışmakla yükümlüdür.

Bazı yoldaşlarımız bu gibi konularda açık davranmamakta, bu sorunu kendi başlarına "çözmekte", ondan sonra meseleyi Partiye açarak Partiyi bir oldu-bitti karşısında bırakmaktadırlar. Bu davranışlara müsamaha edilmemelidir.

Evlilik sorununa, Partinin ve devrimin menfaati açısından yaklaşmak tek doğru yoldur. Her meselede olduğu gibi evlilik sorununa da somut durum değerlendirilerek çözüm getirilmelidir.

Çocuk yapma sorununa da Partinin ve devrimin menfaati açısından ve somut olarak yaklaşmak gerekir. İçinde bulunduğumuz dönemde, genel olarak parti üyelerinin çocuk yapması doğru değildir. (özel bazı durumlarda partiye danışılarak yapılabilir.)»

Bu karar şu temel gerekçeler temelinde Konferansımız tarafından reddedilmektedir:

- Kişisel "çıkarların" devrimin çıkarlarına tabi kılınması ilkesi bu kararda bürokratik bir yöntem ve yanlış bir içerikle uygulanmaya çalışılmaktadır.

- Kararda komünistin yaşamına, komünistlerin birlikte yaşaması ve çocuk yapmasına karşı dile getirilen anlayış Marksist-Leninist değil küçük-burjuva anlayışıdır.

- Bu kararla kadrolar parti için bağımsız ve sorumlu davranış yönünde değil, küçük-burjuvaca tavır ve ikiyüzlülük yönünde eğitilmektedir.

- Sözkonusu karar, pratik uygulamasında, kararla elde edilmek istenilenin tam tersi sonuçlar doğurmuştur; kadrolar örgüt için daha fazla fedakarlık yapacak ve daha fazla zaman ayıracaklarına, bu konularda sonu gelmeyen tartışmalar; bir sürü zaman kaybı ve kadın yoldaşların da bedenen ve ruhen sakatlanmaları tehlikesi, bu kararın uygulamadaki sonucu olmuştur.

- Konferansımız, ilerde de sürdürülecek tartışmada, bu kararın reddinin gerekçelendirilmesinin detaylandırılarak yayınlanmasını karar altına alır."

("TKP/ML(BOLŞEVİK) Olağanüstü Parti Konferansı Raporu" sayfa 278-280)

Olağanüstü Parti Konferansı ertesinde yeni seçilen Merkez Komitesi OPK kararları doğrultusunda, kadın çalışmalarını merkezi bir komisyon üzerinden yönlendirme için somut görevlendirmeler yapmış; varolan kadın gruplarına yenileri eklenmiştir.

1988 başında yapılan II. Kadınlar Konferansı tek tek çeşitli oportünist-revizyonist grupların kadın siyasetlerinin üzerine bir ön tartışma yürüterek, bu konuda ideolojik mücadelenin daha sağlam temeller üzerinde yürütülmesi için ön şartları yaratmaya hizmet etmiş; aynı zamanda kadın sorununun Parti açısından öneminin kavranmasında atılan adımları değerlendirmiştir.

1988 Mart'ında yurtdışında yapılan bir kitle toplantısında, tek tek çeşitli

oportünist-revizyonist grupların kadın siyasetlerinin kofluğu, yanlışlığı ortaya konmuş; çıkarılan özel broşürle bu konuda yürütülen ideolojik mücadele devrimci kamuoyuna sunulmuştur.

Bolşevik Partizan'da kadın sorununda Marksist-Leninist tavrın propagandasını yapan ve yanlış oportünist-revizyonist yaklaşımları teşhir eden yazılar düzenli olarak yayınlanmıştır.

1988 güzünde yapılan I. Örgütsel Konferansımız, geçmiş dönemin tüzüğünün yaklaşımlarındaki ve içindeki hataları aşarak, Marksist-Leninist bir tüzük kabul etmiş; tüzüğe açıklamalarda, Merkez Komitesinin bugün kurması gerekli "merkezi görev hücreleri" içinde Kadın Komisyonunu da sayarak; bu konudaki merkezi siyaseti onaylamıştır.

Aynı Konferans;

"Kadınlara ve çocuklara karşı şiddet ile ilgili olarak" aldığı; *"Konferansımız kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulanmasının Partimizin üyeliği ile bağdaşmadığını, kadınlara ve çocuklara şiddet uygulayanların Partimize alınmayacağını ve Partimizde barındırılmayacağını açıklar."* kararını alarak; kadınlar konusunda devrimci çevrelerde de en önemli sorunlardan biri olan erkek despotluğunun açık görüntülerinden biri olan "dayak" sorununda açık ve net tavır takındı.

Örgütsel Konferans sonrasında kadın çalışmaları daha da derinleşti ve genişledi. Özellikle feminist hareket içine görüşlerimizin taşınması bağıntısında, onların düzenlediği konferanslara doğrudan katılma; Türkiye'deki kadın örgütleri içine görüşlerimizi taşıma yönünde yeni adımlar atıldı.

Gelinen yerde şu kesindir:

Kadın siyaseti konusunda Marksist-Leninist temellere dayalı siyasetimiz, genel bir siyaset olmaktan çıkarak, özele indirgeme, ilkelerin somutla birleştirilmesi yönünde önemli adımlar atmış olduğumuz bir alandır.

Açıktır ki, her şey çözülmüş, bitmiş değildir. Daha çözmemiz gereken bir dizi sorun, cevaplamamız gereken bir sürü soru vardır.

Mesela bugün Türkiye'de kadınların kurtuluşu açısından çok genel demokratik devrim talepleri dışında; somut olarak hangi talepler ileri sürülmelidir? Burjuva kadın hareketinin somut talepleri konusunda tavrımız nedir? vb. sorular bizden cevap beklemektedir.

Dünya Komünist Hareketi'nin geçmişinde ve Türkiye Komünist Hareketi'nin geçmişinde kadın sorununda tavırların incelenip değerlendirilmesi bağıntısında yapacak daha çok iş vardır. Bu bağıntıda içinde bulunduğumuz durumda Sovyetler Birliği'nde

Lenin-Stalin önderliğindeki teori ve uygulamalara, özellikle Stalin dönemindeki uygulamalara yönelen Troçkist "eleştirilere", utanmazca çarpıtmalara karşı bu Marksist-Leninist pratiğin savunulması özel bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Ve fakat bütün bunları çözmek için doğru yol ve yöntemler tespit edilmiştir.

Ve üzerinde bu sorulara cevap vermek için ilerleyeceğimiz temeller sağlamdır!

Biz bu Marksist-Leninist temeller üzerinde, doğru yol ve yöntemlerle yürüdüğümüzde, her geçen gün bu alandaki siyasetimiz de daha yetkinleşecektir...

Komünist kadın savaşçılar, Marksizm-Leninizm'in safında, TKP/ML (BOLŞEVİK) saflarında yerini alarak, devrime önderlik görevini, erkek yoldaşları ile omuz omuza eşit hak ve yükümlülüklere sahip yoldaşlar olarak yerine getirecektir!

BOLŞEVİZM YENECEKTİR! ■

Aşağıda sözkonusu edilen olayla ilgili olarak, "Bolşevik Partizan Yurtdışı Kadın Taraftarları"nın elimize geçen yazılı tavrını olduğu gibi yayınlıyoruz. Sonucu ölümle biten bu olaydaki karşı-devrimci saldırıyı nefretle kınıyoruz.

YAZI KURULU

AÇIKLAMAMIZDIR!

Aldığımız bilgilere göre, ... BP taraftarı bazı arkadaşlar, feodal namus anlayışı temelinde bir kişinin silahla ağır yaralanmasına kadar varan olayların gelişmesine ortak olmuşlardır.

Biz BP yurtdışı kadın taraftarları olarak, feodal namus ve ahlak anlayışına kökten karşı olduğumuzu defalarca açıklayan ve bu konuda tutarlı bir mücadele yürütmeye çalışan devrimciler olarak, karşı-devrimci olmayan bir insana karşı yapılan silahlı saldırıyı ve buna yol açan anlayışı mahkum ediyor; bu olayla örgütsel bir ilgimizin olmadığını, bireysel saldırı eylemini karşı-devrimci bir eylem olarak gördüğümüzü ilan ediyoruz. Bu olaya karışan BP taraftarlarının, BP taraftarlığı sıfatına layık sorumluluk içinde davranmadıklarını, bu tavırları ile bu sıfata layık olmadıklarını gösterdiklerini açıklıyoruz.

Bu saldırının muhatabı olan tarafı ve devrimci örgütleri, bu bireysel karşı-devrimci, sorumsuzca, düşüncesizce eylemi, devrimci örgütleri karalamak için kullanmamaya ve feodal "intikam" düşüncesi peşinde koşmamaya çağırıyoruz.

Bu olay bir defa daha göstermiştir ki, bizim çevremiz açısından yaptığımız, "esas mücadele hedefi ince erkek şovenizmidir" tespiti, hiçbir şekilde tali yanın gözden kaçırılması, yani kaba erkek şovenizmine karşı mücadele görevinin olmadığı şeklinde kullanılamaz! Çevremizde böylesi anlayışların eğilim olarak varlığından hareket ederek tüm yoldaşları erkek şovenizminin her iki biçimine karşı da mücadele görevini elden bırakmamaya çağırıyoruz.

- KAHROLSUN ERKEK ŞOVENİZMİ!
- FEODAL NAMUS ANLAYIŞI VE ADETLERİNİ YIKALIM!

14.4.1991

Bolşevik Partizan Yurtdışı kadın taraftarları

"Emekçi kadınların zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şey yoktur, kazanacakları koca bir dünya vardır."

O dünyanın kazanılması, kadın hareketi bağlamında, komünist kadın hareketinin yaratılmasından geçer!

Emekçi kadınlar, komünist kadın hareketini yaratmaya!